

Giới thiệu Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh

Mặc dù trong truyện Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh, nàng không phải người lạnh lùng, tự cao hay khinh thường người khác. Đơn giản nàng chỉ không muốn tiếp xúc với những kẻ giả dối, muốn lợi dụng nàng. Nếu như đối phương chân thành thì nàng sẽ đáp lại bằng cả tấm lòng.

Hắn trong truyện teen mới là một kẻ lạnh lùng, cuồng vọng trên chiến trường, hắn được vạn người kính ngưỡng. Những điều đó cũng đã nói lên tính cách âm hiểm, phức tạp, kiêu ngạo, không câu nệ tiểu tiết của hắn.

Hắn và nàng ngỡ là yêu giống như hai tảng đá, và liệu rằng hai tảng đá đẩy khi va chạm với nhau sẽ xảy ra chuyện gì? Là những trận chiến oanh trời lở đất hay nước sông không phạm nước giếng, là duyên hay là孽, chỉ xem ở họ. Mời bạn đón xem truyện hay từ tác giả Mèo Con Tham Ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nguyên Tiêu Cứu Người

Ngày 15 tháng 1 âm lịch, Thiên Vận năm 93.

Bình Thành là nơi náo nhiệt, dân cư đông đúc, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu người người đều đi hội nên rất đông. Trên con đường chật kín cả người.

"Tiểu thư hôm nay thật sự là quá đông mà! Chúng ta chen chúc thật khó khăn mới tách ra được đám đông" Tiểu nha đầu Minh Châu thở ra, cảm thán nói.

Đằng San bên cạnh cũng không khỏi một hồi cảm thán "Thật sự là rất đông, rất điên cuồng nha".

Y Vân nhìn hai tiểu nha đầu tú lệ nhà mình huyền náo nhếch môi cười "Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu người dân sẽ ra ngoài khá đông các em cứ vui chơi đi, đừng đi theo ta".

Hai tiểu nha hoàn nghe vậy ngẩng đầu nhìn nàng cao hứng nhưng rất nhanh sau đó Đằng San lại nhăn mày "Không được nếu chúng em đi ai sẽ bảo vệ người".

"Đúng vậy vẫn là chúng em nên ở lại bảo vệ người" Minh Châu gật đầu phụ họa.

Y Vân phát tay "Các em đừng quên ta biết dùng độc nên không ai có thể dả thương ta được đâu. Các em nhanh đi chơi đi không ta lại đổi ý", nàng làm bộ dáng suy ngẫm khiến hai nha hoàn hoảng sợ.

"Nhưng là..." Đằng San ngập ngừng, nàng muốn đi chơi nhưng cũng muốn bảo vệ tiểu thư.

"Nhanh đi đi" Y Vân phát tay, nàng không quên dặn dò hai nàng gặp nhau ở Thủy Mặc viện ở ngoại thành.

"Tạ tiểu thư" hai người nói lời cảm tạ rồi nhanh chóng chạy đi như sợ Y Vân đổi ý.

Nhìn hai người đã đi xa, nàng thong thả đập ánh trăng đi giữa dòng người hỗn loạn. Nàng đến bên một bờ hồ vắng vẻ "Cha, mẹ người có khỏe không? ", nhìn ánh trăng vàng dịu nhẹ in trên mặt hồ phẳng lặng, nàng thấy tâm nàng thật thanh tĩnh.

Cũng đã năm năm từ khi nàng xuyên đến đây không quá khó khăn để quen với cuộc sống hiện tại, nàng giờ đây sống rất tốt hy vọng cha mẹ nàng cũng vậy.

"Soạt".

"Là ai? " nàng cảnh giác nhìn xung quanh.

Một thân ảnh to lớn lao ra, bàn tay hắn nhẹ ôm eo nàng, kéo sát nàng vào ngực hắn, hơi thở hắn có chút khó khăn, giọng nói không độ ấm "Cô nương, thất lễ", không đợi nàng phản ứng hắn đã áp sát đầu, môi hắn chạm vào môi nàng. Cách một lớp màng sa che mặt nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được làn môi lạnh lẽo, khô khốc của hắn.

Y Vân ngẩn ra, nàng chưa bao giờ bị khinh bạc như vậy, tay nàng khẽ động, một sợi băng ti bạc đã nằm trong tay nàng. Phía sau có tiếng động "Nhanh chóng lùi bắt kẻ xông vào!", một nam nhân chỉ huy một đám hắc y nhân lung tục, thấy cảnh nàng và kẻ khinh bạc nàng đang hôn nhau thì trực tiếp bỏ qua, hắn ra lệnh "Đi!".

Nàng cuối cùng cũng hiểu được vấn đề, kẻ này đang bị truy sát, thu lại băng ti trong tay, nàng đẩy hắn ra. Hắn cũng không phản ứng gì theo lực đẩy của nàng mà ngã xuống. Nàng hơi giật mình, sau đó nàng đi đến ngồi xổm bên người hắn, nương theo ánh trăng, nàng nhìn rõ khuôn mặt hắn.

"Yêu nghiệt" nàng tức giận mắng, bởi vì nàng thấy được khuôn mặt hần hoàn mỹ, không góc chết, sống mũi cao, mi dày, chân mày cương nghị, rõ ràng là yêu nghiệt hại nước hại dân.

Tuy hần đẹp (dùng từ "đẹp" hình như hơi sai sai) nhưng vừa nghĩ tới hần dám khinh bạc nàng, nàng lại tức giận "Ngươi sống hay chết mặc ngươi, không liên quan đến ta. Hừ -". Nói rồi nàng dặm chân, tức tối rời đi. Nhưng có cái gì đó kéo nàng lại, lý trí của nàng không cho phép nàng cứu hần, trái tim nàng lại muốn nàng cứu hần, nàng đang rất phân vân.

Cuối cùng nàng xoay người lại, nâng hần lên, còn không quên bỏ lại một câu "Xem như tỷ tỷ tốt bụng không tính toán với ngươi", nàng là đại phu không thể thấy chết mà không cứu.

Thủy Mặc viện.

Y Vân trán đầy mồ hôi, tay nàng nhuần nhuyễn chầm vào những huyết đạo của hần để giải độc, sau đó là xử lý vết thương ở cánh tay của hần rồi băng bó lại. Xong xuôi mọi việc nàng thở nhẹ, cứu người thật vất vả mà.

Lệnh cho Minh Châu và Đằng San đem một chậu nước vào, nàng gật đầu "Ta ở trong đây canh chừng hần, các em ra ngoài chú ý xem có động tĩnh gì không".

Hai người hiểu việc này có liên quan đến mạng người nên không thể qua loa, tự giác nghiêm túc "Vâng, tiểu thư người cẩn thận" rồi nhanh chóng rời khỏi.

Nàng lấy khăn nhẹ lau mồ hôi trên mặt hần, giờ phút này hần đã tỉnh, thấy một nữ tử xa lạ đang lau mặt cho mình, hần theo phản xạ nắm lấy cổ tay nàng hất mạnh ra.

Cổ tay bất ngờ bị nắm lấy rồi hất ra ngoài, nàng không kịp đề phòng, mất cân bằng ngã trực tiếp xuống đất "Rầm!", cổ tay nàng đã ứng hồng, lửa giận nổi lên, nàng sắc lạnh nhìn kẻ đang nằm trên giường tay khẽ động xuất ra vài ngón châm tập kích về phía tay hần. "Phập" ngón châm đâm thẳng đến đầu giường rồi đâm sâu vào gỗ, cách từ huyết hai gang tay. May mắn nàng vẫn có thể kiềm chế cơn kích động của nàng. Nếu không chỉ sợ ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hần.

Hần thấy bản thân bị nàng tập kích như vậy nhưng không có khả năng chống đỡ thì lửa giận cũng nổi lên, hần nâng mắt lạnh nhìn về phía nàng. Nàng giờ đây rất tức giận cũng không để ý đến cái nhìn của hần trực tiếp vung tay áo bỏ đi.

Đường đường là Quân Hàn Kỳ- Chiến thần Vương gia kiêu ngạo, hần chưa bao giờ bị khinh thường như vậy, nữ tử này thật sự là rất to gan! Thân hình khẽ động, hần muốn đuổi theo bắt lấy nàng, nhưng hần đã quên bản thân hần vừa trúng độc, vừa bị thương, hần còn sức để bắt nàng sao? Chân vừa chạm xuống đất hần lập tức cảm thấy cả người đau đớn, vô lực, vết thương vỡ ra "Rầm!" hần ngã trên sàn, trực tiếp rơi vào hỗn mê.

Bên ngoài Minh Châu và Đằng San nghe thấy động tĩnh trong phòng nhanh chóng chạy vào, đúng lúc Y Vân vừa đi ra, hai nàng thấy chủ tử của mình sắc mặt không tốt, lo lắng hỏi "Tiểu thư người sao vậy?".

Y Vân khẽ liếc căn phòng nàng vừa đi ra, hừ lạnh "Ta vừa cứu một con Bạch nhãn lang". Minh Châu và Đằng San không khỏi một hồi thương cảm cho Quân Hàn Kỳ, hần thật xui xẻo nha vừa tỉnh dậy đã chọc giận tiểu thư.

Tuy tức giận nhưng vừa nghĩ hần đang bị thương, vừa rồi chắc chắn đã cử động mạnh vết thương sẽ vỡ ra, nàng vẫn nên quay lại xem hần như thế nào. Minh Châu thấy tiểu thư của mình quay lại nhà gỗ, nàng cười thầm trong lòng, các nàng đi theo tiểu thư là đúng đắn mà.

Y Vân bước vào phòng, xông vào mũi nàng là mùi máu tươi nồng đậm, nàng khẽ chau mày, liếc nhìn Quân Hàn Kỳ đang nằm lê lết trên sàn nhà, tư thế thập phần khiêm nhã nhưng cũng không làm mất đi sự tao nhã của hần, nàng lại tức giận, bước nhanh về phía hần, nàng nâng hần lên, thấy hần nhắm mắt, nàng cười thầm trong lòng đáng đời. Về mặt nàng giờ đây có bao nhiêu là đáng đánh đòn, nếu để hai nha hoàn thấy chỉ sợ sẽ không nhận ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tỷ Tỷ Chữa Bệnh Giúp Ngươi

Thủy Mặc viện sương khói lượn lờ tựa như tiên cảnh, xa xa là lương đình đỏ son nổi bật giữa mặt hồ tĩnh lặng. Không quá khó khăn để nhận ra một bóng lưng nữ tử tùy ý tựa vào cột, tóc đen bóng mượt như thác nước xoã sau lưng, lam y phiêu dật trong sương, một cảnh tượng tuyệt mỹ khiến người ta bất giác đắm chìm vào.

Quân Hàn Kỳ vừa tỉnh dậy, nội lực của hần đã ổn định, cơ thể cũng không suy nhược như lúc trúng độc, hần biết hôm qua là có người cứu hần, định đi tìm người cứu hần thì bất gặp cảnh tượng này trong mắt hần loé lên tia tán thưởng nhưng chỉ là rất nhanh thôi!

Y Vân đã nhận ra có người đến, nàng cũng lười nhìn chờ đến khi kẻ đó đã đứng trước mặt nàng mới nàng mắt lên, bộ dáng của nàng giờ đây thập phần mỉa mai hoặc, chỉ tiếc dung mạo nàng chỉ là tú lệ, thanh khiết chứ không phải khuynh quốc khuynh thành. (—)

Không gặp thì thôi, gặp rồi nhìn bộ dáng phong hoa tuyết nguyệt của hán nàng lại nhớ tới chuyện hán làm với nàng ngày hôm qua. Lừa gạt bùng lên lần nữa, im lặng đầu mắt với hán, nàng loé lên một ý nghĩ, nhếch môi cười.

Quân Hàn Kỳ vẫn luôn quan sát nàng thấy nàng cười như một tiểu hồ ly đang tính kế. Không khỏi nghi ngờ không biết nữ nhân này đang tính kế gì lên đầu hán.

Y Vân nhẹ điểm mũi chân bay về phía bờ hồ còn không quên bỏ lại một câu "Đi theo tỷ tỷ". Quân Hàn Kỳ đen mặt, nữ nhân này dám xưng là "tỷ tỷ" trước mặt hán, đúng là cuồng vọng! Hán âm trầm vận công đi theo nàng.

Chiến thần Vương gia uy vũ giờ bị xem như một con chó nhỏ mà đối xử. Thật là mắt mặt nga.

Đi theo nàng về phía nhà gỗ, nàng tự nhiên đi vào phòng hán, bước đến ghế gỗ ngồi xuống còn tự rót cho mình ly trà. Nữ nhân này có biết đây là phòng của nam nhân không vậy?

Y Vân cũng không kiêng dè, quý mị nói: "Người đến giường ngồi xuống cởi áo ra đi".

Quân Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn nàng nhưng cũng không động đậy. Y Vân thân nhiên nói: "Người muốn chết thì cứ đứng đó đi".

"Tốt nhất người đừng nên giờ trò nếu không đừng trách bản vương" hán không sợ nàng giờ trò, nhưng trước mắt hán cần giải độc, nếu nữ nhân này động tay động chân lên người hán thì thật không tốt. Hán vẫn nên cảnh cáo nàng trước.

Nàng hừ lạnh, nam nhân này dám uy hiếp nàng, hán chết chắc nàng cười quý dị. Tiếc thay cho Quân Hàn Kỳ đang quay lưng về phía nàng nên không thấy nụ cười tính kế kia. (Có kịch hay xem rùi nha >_

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trở Về Tướng Phủ

Huyết Phượng môn là một môn phái sát thủ do Y Vân sáng lập. Huyết Phượng môn nhận tiền không nhận người, khi thi hành nhiệm vụ ai đáng chết sẽ không nương tay, nếu không đáng chết thì nên tha. Đây là quy định của môn phái do nàng lập ra, ngoài Huyết Phượng môn, nàng còn dùng thời gian năm năm xây dựng cho mình các thế lực khác: Phượng Vũ tửu lâu, Phượng Phi trai, Phượng Uyển lâu,... còn nhiều sơn trang nhỏ để thu thập tình báo.

Bỉ Ngạn điện.

Y Vân nằm trên ghế quý phi, mi mắt hơi rũ xuống, đường nét trên khuôn mặt phải dùng từ tuyệt mỹ để hình dung khác xa với gương mặt lúc ở Thủy Mặc viện. Tay trái chống cằm lười biếng dựa vào thành ghế, bộ dáng nàng có bao nhiêu tà mị. Đẳng San bước vào thấy vậy không khỏi ngẩn ngơ, môn chủ thật là quá đẹp đi!

"San nhi đến đây ta cho em ngắm nhìn nhan sắc của ta" nàng nở nụ cười khuynh đảo chúng sinh, liếc mắt đưa tình với Đẳng San.

"Môn chủ người đừng trêu em!" Đẳng San đỏ cả mặt, dù ở chung với môn chủ đã năm năm rồi, nàng tự nhận mình không ham mê sắc đẹp nhưng mà vẫn không thể đạt tới cảnh giới để thoát khỏi sự mê hoặc của môn chủ, aizz... Sắc đẹp của môn chủ đúng là khó cưỡng mà! Không nên nhìn, không nên nhìn, nhìn sẽ bị mê hoặc.

Quyết định như vậy Đẳng San cuối đầu xuống, nhanh chóng nói: "Môn chủ là tin từ Huyết Phượng môn Hoả Vũ quốc truyền đến".

Không đùa giỡn nàng ấy nữa nàng nghiêm mặt hỏi: "Tin gì?".

"Có người thuê người của chúng ta âm thầm tìm tung tích của Hạ Y Vân" Đẳng San hơi ngước lên chăm chú nhìn nàng.

"..."

"Em đã nhận yêu cầu đó. Môn chủ người xem họ muốn tìm người, người định xử lí như thế nào?" Đẳng San không lo nhưng nàng muốn nhìn xem môn chủ giải quyết ra sao.

"Ai đưa ra yêu cầu?" Y Vân vẫn bình thản hỏi.

"Là một ám vệ của Hạ đại tướng quân Hoả Vũ quốc."

"Ta đã biết em lui ra đi" Y Vân ra lệnh.

"Vâng" Đằng San hô một tiếng sau đó nhanh chóng rời đi.

Đội Đằng San đi rồi Y Vân lâm vào trầm tư, miệng lẩm bẩm "Hạ đại tướng quân... Hạ Kiêu... là phụ thân của tiểu Vân nhi" Không biết ông ta thuê người tìm nàng làm gì? Thôi vẫn là nên hỏi tiểu Vân nhi.

Đêm.

"Tỷ tỷ" một tiểu cô nương khoảng 12 tuổi, gương mặt trái xoan, mày liễu, môi anh đào nhí nhánh chạy đến. Điều đặc biệt là tiểu cô nương có gương mặt giống hệt với Y Vân.

Y Vân ngồi xuống dang hai tay ra bế tiểu cô nương lên, nàng nở nụ cười thân thiện gọi "Vân nhi".

"Tỷ tỷ muội sắp phải đi rồi" Vân nhi tay đưa nghịch tóc của Y Vân, đầu nhỏ tựa vào lòng nàng cất giọng.

Không khó để nghe ra giọng tiểu Vân nhi mang theo một chút buồn kèm theo luyến tiếc, tất nhiên Y Vân cũng nhận ra, nàng hỏi: "Tiểu Vân nhi hôm nay phụ thân muội phải người âm thầm tìm kiếm muội, muội muốn gặp gia đình mình không?".

"Gia đình..." tiểu Vân nhi im lặng, bạn nhỏ đang phải đấu tranh trong tâm trí.

Aizz kể ra thì đây cũng là một câu chuyện buồn. Tiểu Vân nhi sinh ra là đích nữ của Hạ đại tướng quân nhưng thân thể lúc nhỏ vốn suy yếu nên được gửi cho một Am ni cô nuôi dưỡng. Năm tiểu Vân nhi 12 tuổi Am ni cô bất ngờ bị cháy, tiểu Vân nhi may mắn thoát ra nhưng thân thể vốn suy yếu giờ lại hít phải nhiều khí độc liền hôn lìa khỏi xác. Y Vân nàng vốn là con gái của một ông trùm sát thủ nhưng trong một trận đấu vì bảo vệ cha mình nàng trúng một viên đạn ngay tim, chết đi. May mắn nàng tá thi hoàn hồn vào cơ thể tiểu Vân nhi, sau đó tiếp nhận kí ức của tiểu Vân nhi. Đặc biệt mỗi khi ngủ tiểu Vân nhi có thể vào trong giấc mơ trò chuyện cùng Y Vân. (Đó là lí do tại sao tiểu Vân nhi giống hệt Y Vân nha mọi người)

"Tỷ tỷ muội muốn gặp gia đình muội" Vân nhi lên tiếng.

Y Vân nhìn thấy được trong mắt tiểu Vân nhi là sự chờ mong cũng sáng khoái đáp ứng "Được tỷ tỷ đưa muội đi gặp phụ thân và mẫu thân".

Bạn nhỏ Vân nhi rất vui cười híp cả mắt lại, nhanh nhẹn chạy đến bên Y Vân nhón chân hôn trên mặt nàng một cái "chụt".

"Đa tạ tỷ tỷ".

Nàng thấy tiểu Vân nhi hôn mình, tay nàng sờ trên mặt bất giác khẽ cười.

Sáng hôm sau Y Vân thông báo mình muốn đi Hoả Vũ quốc, cả điện của nàng nháo nhào lên chuẩn bị. Đặc biệt là các nha hoàn của nàng, các nàng hết chạy Đông rồi lại chạy Tây nhanh chóng chuẩn bị đồ dùng làm Y Vân ngồi ở một bên không nhịn được bật cười.

Thế là hành trình đầy sóng gió của Y Vân bắt đầu. (>_

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhận Lại Phụ Mẫu - Tiểu Vân Nhi Rời Đi (1)

Năm ngày sau Y Vân đã có mặt ở Hoả Vũ quốc, nàng nghỉ ngơi ở một khách điểm thuộc quản lí của Huyết Phượng môn.

Hiện giờ Y Vân đang ở đâu? Đương nhiên là ở trước cửa chính của Hạ phủ.

Trước cửa Hạ tướng phủ, năm thân ảnh nữ tử đang đứng, đi đầu là bạch y nữ tử, nàng có khuôn mặt thanh thoát, môi mông hồng nhạt, mi mắt rũ xuống thêm phần bi ẩn, ngũ quan cân xứng tuy không nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng được xem là một mỹ nhân. Đặc biệt khiến người ta phải chú ý là đôi từ đồng tử (mắt màu tím) sâu thẳm như lời cuốn người ta đắm chìm vào.

Nàng ta dĩ nhiên là Y Vân đã dịch dung để che đi dung mạo chân thật, lúc này nàng đang đứng, gió tuý ý thổi làm bạch y lay động nhẹ nhàng kết hợp với một đầu tóc đen xoả tung bay. Trắng và đen cứ thế đan xen hoà hợp vào nhau đến kì lạ, rất có phong phạm của tiên nhân.

Sau lưng Y Vân là bốn lam y nữ tử, các nàng theo thứ tự đứng hai bên phía sau Y Vân là Đằng San, Minh Châu, Hà Hi, Thu Yên. Các nàng ấy cũng không kém, mỗi người đều là một tiểu mỹ nhân mang nhiều nét đẹp khác nhau.

Đằng San gương mặt mang theo chút tình nghịch, lại pha lẫn vài phần thành thực của thiếu nữ vừa cập kê.

Minh Châu mang theo nét thành thực của nữ tử hơn Đằng San, lại pha chút cơ trí nhưng vẫn không thể che dấu sự lạnh lợi của ánh mắt.

Minh Châu và Đằng San cùng bằng tuổi nhau là 17 tuổi, chính là hai tiểu quý hay bày trò nhất khiến cho Y Vân nhiều lúc phải than trời.

Hà Hi lại trầm tính hơn, rất thông minh, thấu hiểu lòng người.

Thu Yên lại không phải nói, nàng ấy chính là người luôn trong nóng ngoài lạnh, lúc nào cũng thể hiện sự xa cách.

Hai người Hà Hi và Thu Yên lại cùng tuổi nhau là 18 tuổi.

Các nàng đứng trước tượng phủ đúng là khiến không ít người qua đường chú ý.

Y Vân lòng hơi hồi hộp lại xen lẫn xúc cảm hoài niệm, có lẽ đây là nơi Y Vân từng ở nên có một loại xúc động khó nói đó. Ngón tay như bạch ngọc của Y Vân vô thức vuốt ve miếng ngọc đeo bên hông.

Miếng ngọc được chạm khắc một đóa Mẫu Đơn ở giữa, bên góc phải khắc một chữ "Vân", trắng trong thuần khiết, không pha lẫn một chút tạp chất nào, vừa nhìn đã biết đây là một miếng ngọc thượng hạng. Điều đặc biệt ở đây không phải là chất lượng mà là bên trong miếng ngọc giờ đây đang chứa một linh hồn - linh hồn tiểu Vân nhi.

Y Vân đã thương lượng với tiểu Vân nhi để bạn nhỏ trú vào bên trong miếng ngọc quan sát bên ngoài.

Nàng dùng tâm thức trò chuyện cùng tiểu Vân nhi: "Vân nhi muội xem chúng ta đã về đến nhà rồi, muội cũng có thể gặp gia đình mình rồi".

Giọng tiểu Vân nhi lộ ra hưng phấn "Vâng! Cảm ơn tỷ tỷ", dù đã bị che dấu đi nhưng trong đó vẫn ẩn chứa một tia cảm xúc khác thường.

Y Vân khẽ mỉm cười nhưng không đáp lại, ngẩng đầu nhìn hai thị vệ gác cửa, cả hai đều lãnh khốc đứng đó tựa hồ đã quen với tình huống trước mặt. Cũng phải thôi Hạ đại tướng quân có một nhi nữ nhưng đã bị chết trong trận hoả hoạn ở am ni cô, tuy nhiên chưa tìm thấy xương cốt nên nhiều người cho rằng nàng vẫn còn sống. Không ít người vì ham vinh hoa phú quý mà giả mạo nàng song đều bị tướng gia phát hiện là giả, hai thị vệ biểu tình như vậy cũng không có gì là lạ.

Nàng bước đến trước mặt một thị vệ canh cửa lên tiếng "Vị đại ca này phiền huynh thông báo cho tướng gia có một người quen cần gặp, nếu không gặp ta, ông chắc chắn sẽ hối hận". Thanh âm của nàng vang lên như tiếng chuông bạc, hành động lại tao nhã lịch sự chiếm được không ít cảm tình của thị vệ.

Hắn hơi hướng nàng, giọng nói dịu đi đôi chút "Cô nương thỉnh chờ", nói rồi hắn hướng chính sảnh mà đi.

Nửa khắc sau một vị ma ma theo sau thị vệ bước đến, bà là Hà ma ma - nha hoàn thiếp thân của phu nhân tướng gia, Hà ma ma tuổi đã bốn mươi, bà mang theo một vẻ mặt nhẹ nhàng, cơ trí đã qua tôi luyện của năm tháng. Bà vừa này hầu hạ phu nhân uống trà nghe thị vệ bẩm báo nên phu nhân phái bà đi mời người vào.

"Cô nương, phu nhân mời người đến chính sảnh Hạ phủ phẩm trà, nói chuyện đôi chút" Hà ma ma nói mang theo vài phần khách khí lại như vô ý đánh giá Y Vân cùng bốn người Hà Hi.

Y Vân biết bà đang đánh giá mình nên cũng không nói gì chỉ hơi mỉm cười "Làm phiền ma ma rồi".

"Không phiền, để ta đưa cô nương đi" Hà ma ma hơi bất ngờ, trước kia những cô nương tự nhận là nữ nhi của phu nhân không ít thì nhiều đều hướng bà lấy lòng. Nhưng cô nương này lại không như vậy, cả người nàng ta toát lên một sự cao quý không phải do học được hay luyện tập mà có, đó là một loại hơi thở như vốn dĩ nàng ta sinh ra đã có được sự cao quý hơn người thường. Là phong thái chuẩn mực của một tiểu thư khuê các không kiêu ngạo, không siểm nịnh, thanh thuần, đơn giản.

Bất giác Hà ma ma này sinh yêu thích đối với Y Vân, không hiểu sao bà hơi kỳ vọng nàng ấy thật sự là tiểu thư nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhận Lại Phụ Mẫu - Tiểu Vân Nhi Rời Đi (2)

Trong chính sảnh Hạ phủ, một phu nhân tuổi khoảng bốn mươi trẫm ổn ngồi ở chủ vị khẽ nhấp một ngụm trà. Bà rất đẹp, nét đẹp của sự trầm ổn theo thời gian, gương mặt bà thanh lệ thoát tục đặc biệt đôi từ mâu là một điểm nhấn tôn lên sự sắc sảo, mặn mà.

"Phu nhân" Hà ma ma khẽ gọi.

Người phụ nhân theo tiếng gọi ngược lên, khoé mắt bà giện lên sự vui vẻ, bà cất giọng "Hà ma ma mau đưa cô nương ấy vào đi".

"Vâng phu nhân" Hà ma ma cung kính, đương nhiên theo cách gọi thì Y Vân đã biết phụ nhân ngồi ở chủ vị hẳn là mẫu thân của tiểu Vân nhi - Hạ phu nhân.

Đi theo Hà ma ma đến trước Hạ phu nhân, nàng vẫn cúi đầu, hành một đại lễ, bà là mẫu thân của tiểu Vân nhi nên nàng cũng sẽ hết mực tôn trọng bà "Dân nữ gặp qua phu nhân".

Hạ phu nhân nhìn cô nương trước mắt, cô nương ấy có một đôi mắt tử sắc. Đúng là một đôi mắt màu tím! Tuy mắt màu tím không gọi là kỳ lạ nhưng số người có đôi mắt màu tím rất ít, bà dâng lên hi vọng. Bất giác giác bà nhìn chăm chăm Y Vân như sợ nàng biến mất.

Ông trời ơi, hi vọng ông đừng trêu đùa bà như trước nữa, trái tim bà bị ông hành hạ đến khó chịu những lúc có người đến nhận là nhi nữ của bà, bà vui mừng biết chừng nào! Rồi trong phút giây bà phát hiện ra họ là giả mạo, bà đã phải ném trái tư vị vui mừng rồi thống khổ.

Vậy nên lần này làm ơn hãy là nhi nữ của bà trở về đi!

"Cô nương mau đứng lên, không cần hành đại lễ như vậy. Mau, ngồi đi! Hà ma ma nhanh rót trà mời khách" bà áp chế nội tâm đang vùng vẫy dữ dội, đứng dậy nâng Y Vân lên, nắm tay Y Vân kéo nàng về phía một cái ghế gần đó.

Y Vân bất ngờ, dù sao nàng cũng mới gặp bà lần đầu nhưng bà lại kích động như vậy...

Không cho Y Vân cơ hội mở miệng Hạ phu nhân đã nhanh chóng trở về chủ vị, tay nâng tách trà gấp rút hỏi: "Xin hỏi cô nương không biết khuê danh cô nương là gì?".

Y Vân dù sao cũng chỉ là một linh hồn tá túc trong thân xác nữ nhi bà nên thực chất cũng không thể xem là nữ nhi của bà được. Nàng tùy tiện tìm một cái tên nói "Dân nữ họ Quách tên là Gia My".

Nàng thấy được gương mặt Hạ phu nhân vẫn cười nhưng không giấu được sự thất vọng. Hạ phu nhân thật xin lỗi ta không phải là nữ nhi của người - trong lòng Y Vân bỗng cảm thấy mình thật là tội lỗi.

Nén đau Hạ phu nhân tiếp lời "Vậy không biết Quách cô nương đến tướng phủ ta là vì chuyện gì?". Bà xưng "ta" mà không phải "bổn phu nhân" đơn giản là vì muốn kéo gần quan hệ của bà với Y Vân hơn.

Y Vân cũng nhận ra sự khác lạ trong lời nói của bà, nàng cười nhẹ "Phiền phu nhân có thể gọi Hạ tướng quân đến đây được không?".

Thấy Y Vân không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi của mình mà nhờ bà gọi tướng gia đến Hạ phu nhân hơi nghi hoặc nhưng vẫn kêu hạ nhân truyền lời "Đến thư phòng mời tướng gia đến đây nói là Quách cô nương muốn gặp ông".

Trong khi chờ Hạ tướng quân đến Y Vân nhàn nhã nâng tách trà lên thưởng thức, tâm thức lại đang trao đổi với tiểu Vân nhi. "Vân nhi khi phụ thân muội đến muội muốn tỷ hỏi ông ấy chuyện gì?".

"Tỷ tỷ, muội muốn hỏi phụ thân và mẫu thân tại sao họ lại không đến thăm Vân nhi, bỏ Vân nhi một mình nơi đó. Có phải họ ghét bỏ muội, không...hức...yêu thương muội...hức" chưa hết câu tiểu Vân nhi đã khóc nức lên. Nhưng Y Vân hiểu ý tứ tiểu Vân nhi muốn nói.

Y Vân không thể làm gì được, nàng chỉ có thể dùng tâm thức an ủi "Vân nhi đừng khóc họ không quên muội đâu, họ chỉ là có việc ngăn cản nên không thể đến thăm muội sớm hơn. Muội xem không phải phụ thân muội vẫn luôn âm thầm tìm muội hay sao?".

Tiểu Vân nhi rất thông minh, bạn nhỏ biết Y Vân tỷ tỷ đang dỗ mình nên cũng ngưng khóc.

"Phụ thân muội đến rồi. Tỷ chắc chắn ông ấy sẽ cho muội một lời giải thích hài lòng" Y Vân lên tiếng.

"Vâng" tiểu Vân nhi thấp giọng đáp.

Bên ngoài Y Vân đặt tách trà xuống bàn, đứng lên ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Hạ phu nhân cũng đứng dậy rang rỡ bước đến trước mặt Hạ tướng quân hô "Tướng công" sau đó dịu dàng gọi "Quân nhi".

Trước cửa là hai đạo thân ảnh thon dong, mạnh mẽ bước đến. Hạ đại tướng quân thân thể chinh chiến nơi sa trường nên hơi thở mang theo một sự uy nghiêm đối với mọi người. Gương mặt cương nghị, chân mày không thô nhưng cũng không mảnh, mắt đen anh khí ngời ngời. Đây chính là hình mẫu của một vị mỹ nam trung niên nga!

Ông dịu dàng gọi "Ngọc nhi" rồi ôm Hạ phu nhân vào lòng.

Khó trách phụ thân và mẫu thân của tiểu Vân nhi đều là tuấn nam, mỹ nữ nên mới có được một tiểu Vân nhi gương mặt yêu nghiệt như vậy.

Phía sau là một nam tử ước chừng 23, 24 tuổi, gương mặt giống Hạ đại tướng quân đến bảy phần, hơi thở mang theo một loại khí chất được tôi luyện hệt như một quân nhân ở hiện đại hẳn là một vị tướng quân đi. Theo cách gọi của Hạ phu nhân chắc đây là Hạ nhị công tử - Hạ Hoài Quân.

Hạ Hoài Quân cũng hướng Hạ phu nhân nở nụ cười ấm áp, đậm mực "Mẫu thân".

Y Vân theo sau Hạ phu nhân hành lễ với Hạ đại tướng quân "Dân nữ gặp qua Hạ đại tướng quân". Sau đó khẽ phúc thân hướng Hạ Hoài Quân "Hạ tướng quân".

Hạ đại tướng quân nhìn về phía nàng gật đầu rồi đi về phía chủ vị ngồi xuống, Hạ phu nhân ngồi bên cạnh.

Hạ Hoài Quân cũng tùy tiện tìm một chỗ đối diện Y Vân ngồi xuống. Y Vân ngồi ở vị trí cũ, đầu vẫn cúi xuống chưa một lần nâng lên từ khi Hạ đại tướng quân bước vào.

Hạ đại tướng quân thấy phu nhân của mình vội vàng dùng tay kéo tay áo của ông ý bảo ông mở miệng cũng cảm thấy kì lạ. Sao Ngọc nhi lại gấp gáp như vậy, chẳng lẽ cô nương này có gì đặc biệt?

Đó là lời ông tự hỏi thầm nhưng vẫn theo ý thế tử của mình mở miệng "Quách cô nương không biết người tìm bản tướng quân chẳng hay là vì chuyện gì?".

Nghe Hạ đại tướng quân hỏi, mọi ánh nhìn đều hướng về phía Y Vân, nàng ngẩng mặt cung kính nói: "Dân nữ đến Hạ phủ vì một vị bằng hữu". Nàng không nói tên vị bằng hữu ấy ra càng khiến người ta khó hiểu, sau đó Y Vân lấy miếng ngọc bội bên hông đặt trên bàn, nàng lại lên tiếng "Chẳng hay Hạ đại tướng quân còn nhớ miếng ngọc này?".

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhận Lại Phụ Mẫu - Tiểu Vân Nhi Rời Đi (3)

"Chẳng hay Hạ đại tướng quân còn nhớ miếng ngọc này?".

Hạ đại tướng quân cùng Hạ phu nhân thất thần, ngây ngốc nhìn, ngay cả Hạ Hoài Quân này giờ vẫn duy trì im lặng cũng có động tác. Họ đương nhiên nhận ra được miếng bạch ngọc ấy, đó là miếng ngọc bội tùy thân của nữ nhi họ.

Không dễ cho mọi người hoài niệm chuyện xưa Y Vân đã cắt ngang suy nghĩ của họ "Năm dân nữ lên 7 tuổi được gửi đến Vĩnh Bình Am (tên am ni cô mà Y Vân ở) vừa vặn nơi đó cũng có một tiểu cô nương cùng tuổi với dân nữ. Tiểu cô nương ấy do thể chất từ nhỏ đã kém nên được gia đình đưa lên am ni cô thanh tịnh nuôi dưỡng. Do hoàn cảnh khá giống nhau, lại có cùng một đôi mắt từ sắc đặc biệt, dân nữ cùng tiểu cô nương đó liền trở thành bằng hữu thân thiết với nhau."

Nói rồi Y Vân hơi dừng lại nhìn Hạ phu nhân và Hạ đại tướng quân, cong môi nói tiếp: "Không may năm chúng ta lên 12 tuổi Vĩnh Bình Am bất ngờ bị cháy, vị tiểu cô nương kia cùng dân nữ may mắn thoát ra được nhưng do tiểu cô nương kia thân thể vốn không tốt liền qua đời."

Trước khi đi nàng ấy kể cho dân nữ nghe về xuất thân của nàng ấy, nàng ấy đưa cho dân nữ miếng ngọc bội nhờ dân nữ tìm gia phụ của nàng ấy hỏi một số chuyện."

Hạ phu nhân giờ đây cả gương mặt đầy nước mắt, bà miễn cưỡng dựa vào Hạ đại tướng quân để chống đỡ. Hạ đại tướng quân tuy không có biểu hiện gì nhưng bàn tay ông đã nắm chặt thành nắm đấm. Y Vân khẽ thở dài, ngưng giọng nói: "Dân nữ đến đây để hoàn thành tâm nguyện của vị bằng hữu ấy - Hạ Y Vân".

Tâm Hạ đại tướng quân run rẩy dữ dội, ông khó khăn mở lời: "Quách cô nương, không biết tâm nguyện của nữ nhi ta là gì?". Ông quên luôn xưng là "ta" chứ không phải là "bản tướng quân" như trước.

"Nàng ấy muốn dân nữ hỏi ngài tại sao ngài không đến thăm nàng ấy, bỏ mặc nàng ấy suốt 9 năm. Có phải nàng ấy quá vô dụng nên ngài và Hạ phu nhân không yêu thương nàng?" Y Vân liên tiếp lặp lại những câu hỏi mà tiểu Vân nhi muốn biết. Ngay cả nàng cũng muốn biết tại sao họ lại bỏ mặc tiểu Vân nhi suốt 9 năm, ánh mắt không tự chủ hướng về phía Hạ phu nhân cùng Hạ đại tướng quân.

Hạ Hoài Quân cũng nhìn về phía phụ thân và mẫu thân của mình. Hắn nhớ năm hắn 10 tuổi, tiểu muội hắn khi ấy mới 3 tuổi liền bị đưa lên am ni cô nuôi dưỡng nhưng chưa lần nào hắn thấy phụ thân và mẫu thân nhắc về tiểu muội, cũng chưa lần nào đi thăm nàng.

Hạ phu nhân sắc mặt trắng bệch vừa khóc vừa đâm vào người Hạ đại tướng quân, mắng ông "Đều tại chàng nếu không phải chàng ngăn cản ta có lẽ ta đã được gặp con bé!".

Hạ đại tướng quân cũng không động đậy, ông run giọng liên tiếp nói "Ta xin lỗi... Xin lỗi".

Sau một lúc bình ổn lại tâm trạng Hạ đại tướng quân nhìn Y Vân nở nụ cười chua xót: "Năm đó khi thế tử ta đề nghị muốn thăm nữ nhi của ta - Y Vân chính ta đã ngăn cản nàng, ta sợ thế tử ta nếu gặp nữ nhi xong sẽ không muốn về mà trực tiếp ở lại chăm sóc cho nữ nhi. Ta muốn khi nữ nhi ta khoẻ lên

ta sẽ đưa con bé về đây để đoàn tụ với gia đình. Nhưng khi ta chưa kịp làm điều đó con bé đã ra đi trong một trận hoả hoạn".

"Sau khi tìm kiếm thi thể con bé chúng ta lại không thấy, ta nghĩ con bé vẫn còn sống nên liên tiếp cho người âm thầm tìm con bé, ngay cả thuê các môn phái tìm kiếm cũng không có kết quả" ông thẳng thắn thừa nhận những việc mình làm để tìm nữ nhi.

Y Vân im lặng, bàn tay nàng sờ nhẹ miếng bạch ngọc mà Vân nhi trú vào. Nàng có thể cảm nhận được miếng ngọc đang rung động mãnh liệt - là tâm trạng của tiểu Vân nhi bây giờ.

Hạ đại tướng quân nhìn nữ tử mình và Y Vân im lặng, ông giải đáp vấn đề còn lại "Về phần ta có yêu thương nữ nhi mình không thì chắc chắn là có. Ta rất thương con bé" ông từ tốn nói.

Trên gương mặt Y Vân cuối cùng cũng đã nở nụ cười.

Tiểu Vân nhi cũng đồng thời nói "Vân nhi đa tạ tỷ tỷ giúp Vân nhi giải đáp khúc mắc. Tỷ tỷ, Vân nhi phải đi rồi, nếu có thể tỷ giúp muội chăm sóc phụ thân và mẫu thân được không? Dùng thân phận của muội để chăm sóc và yêu thương họ thay muội?".

"Được. Tạm biệt... Vân nhi".

Không có tiếng trả lời. Tiểu Vân nhi đi rồi, con bé là sợ Y Vân không đồng ý mới đi trước khi kịp nghe đáp án ư? Haiz..

Y Vân tươi cười nhẹ nhàng, hướng miếng ngọc bội nói "Một lời giải thích tốt!". Sau đó nàng cầm miếng ngọc đi đến trước mặt Hạ phu nhân và Hạ đại tướng quân, tao nhã nói "Đã có lời giải đáp, miếng ngọc này vẫn nên hoàn lại vị trí của nó nên ở".

Hạ phu nhân nhận lấy miếng ngọc bội, bỗng trong mắt bà có một tia sáng. Nhưng lời chưa kịp mở Y Vân đã hành một cái lễ rồi ưu nhã rời đi.

Ra cửa chính sảnh Y Vân nhìn bốn người Hà Hi công môi nói "Xong rồi chúng ta thu dọn về thôi".

Đằng San hít một hơi, nhanh nhẹn nói "Tiểu thư đêm nay người nấu cho chúng em ăn nhé. Em nhớ thức ăn người làm đến chết mất!".

Cả năm người đều cười, Thu Yên cũng góp phần "Tiểu thư em cũng nhớ thức ăn người làm quá", "Em cũng vậy..." chỉ khi nào ở chung với nhau năm người mới có thể thoải mái như vậy.

"Xem kìa các em đều là quý tham ăn nha. Được rồi tốt nay ta làm tiệc cho các em" Y Vân rất vui, nàng trực tiếp chấp thuận.

Chính sảnh Hạ phủ, Hạ phu nhân ngơ ngác nhìn Y Vân rời đi. Bà nhanh chóng lấy lại tinh thần, gấp gáp nói: "Tướng công mau! Mau đuổi theo nàng ấy!".

"Tại sao?" Hạ đại tướng quân nghi hoặc hỏi.

"Nàng là nữ nhi của chúng ta, lúc nàng đưa cho thiếp miếng ngọc bội thiếp thấy trên cổ tay nàng có một vết bớt hình con bướm. Nữ nhi của chúng ta cũng có một vết bớt ngay tay như vậy."

Hạ phu nhân lại tiếp tục "Chàng nghĩ xem, mắt tử sắc, có vết bớt lại có miếng ngọc bội tùy thân, trên đời này làm gì có sự trùng hợp kì lạ như vậy. Nàng là nữ nhi của chúng ta!".

Hạ đại tướng quân bất ngờ, ông không ngờ nữ nhi của mình cách mình gần như vậy.

Hạ Hoài Quân cuối cùng cũng lên tiếng "Phụ thân, mẫu thân để con đuổi theo muội ấy".

Hạ Kiêu nhìn nữ tử của mình gật đầu "Được. Con mau đuổi theo, tìm đại ca của con đi cùng luôn".

"Vâng" Hạ Hoài Quân đáp lời rồi nhanh chóng biến mất.

Hạ Y Vân cùng bốn người Hà Hi đi giữa đường cái, nàng đột nhiên ra lệnh "Các em mau về khách điểm thu dọn đồ".

"Vâng" bốn người nhận lệnh nhanh chóng rời đi, các nàng biết tiểu thư đã căn dặn chuyện gì thì chắc chắn có lý trong đó. Với lại các nàng cũng phát hiện ra có người đi theo tiểu thư. Hẳn là tiểu thư đi giải quyết người kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Song Hỷ Lâm Môn

Y Vân nhìn bốn người Hà Hi đã rời đi mới hướng một con đường vắng vẻ khác thông dong đập ánh trắng bước đi.

Là ngõ cụt. Người đâu?

Hai người Hạ Hoài Nam và Hạ Hoài Quân theo sau Y Vân nhưng khi nàng bước vào ngõ nhỏ thì nàng đã biến mất. Hai nam nhân tuần mỷ của chúng ta chợt nhận ra rằng mình đã bị phát hiện.

"Không biết nhị vị công tử theo sau ta là muốn làm gì?" thanh âm trong trẻo, lạnh lùng không nghe ra một tia cảm xúc vang lên.

Y Vân đã ở sau lưng hai người từ lúc nào. Hạ Hoài Nam cùng Hạ Hoài Quân quay lại, hai người bọn hắn vừa nãy không cảm nhận được hơi thở nào vậy mà nàng ta giờ đã ở sau lưng bọn hắn.

Ánh nắng nhẹ phủ lên thân hình của Y Vân, soi sáng thân hình mảnh mai tuyệt mỹ, hàng mi dày như cách bướm chớp động, mũi cao, môi mỏng hồng nhạt. Ba ngàn tóc đen bay theo bạch y, đan xen vào nhau.

Thật đẹp!

Hạ Hoài Nam rất nhanh che giấu đi sự thất thố của mình, hắn đùa giỡn "Muội muội võ công thật tốt nha. Ca ca nhận thấy không bằng muội nữa đấy".

"Ai là muội muội của ngươi. Nhận lầm rồi!" Y Vân lạnh giọng phủ nhận, quay lưng rời đi.

Hạ Hoài Quân sau lưng Hạ Hoài Nam nghe nàng nói như vậy thì gấp muốn chết. Hắn nhanh chóng chạy theo Y Vân ra sức lấy lòng như một con cún nhỏ "Muội muội về nhà với ca ca đi nha!... Muội muội về với ca ca sẽ có kẹo, có bánh...bla...bla". Thật là mất hết hình tượng mỹ nam lạnh lùng nga!

Y Vân sắc mặt càng thêm âm trầm, hắn nghĩ nàng là con nít hay sao mà dùng kẹo dụ dỗ.

Hạ Hoài Nam một bên chứng kiến đệ đệ lạnh lùng của mình như vậy khoé môi không khỏi co rút. Sao hắn có cảm giác đệ đệ mình mọc thêm hai cái tai và một cái đuôi nhỉ? Ai da chắc là mắt hắn có vấn đề rồi.

Dụ dỗ Y Vân không được Hạ Hoài Quân đành ra chiêu cuối cùng "Muội muội ca ca cho muội lệnh bài này muội mau về với ca ca nha". Nói rồi hắn lấy từ trong tay áo ra một khối lệnh bài đưa cho Y Vân.

Y Vân thuận tay cầm lấy mở miệng "Được. Tác dụng của nó?".

"Là lệnh bài tượng trưng cho thân phận của ca ca - tổng chỉ huy sứ (quan tam phẩm)" Hạ Hoài Quân cười cười đau khổ nói.

Chu choa lão nhị chịu chơi nha! Hạ Hoài Nam thầm nghĩ không biết mình nên lấy lễ vật gì cho muội muội này đây.

Y Vân vui như mở cờ trong bụng, thu hoạch rất phong phú nga. Là lệnh bài của quan tam phẩm đó. Vẫn nên bóc lột vị ca ca đằng kia nữa hắn là có không ít đồ tốt nha!

"Đa tạ...ca ca".

Nghe Y Vân gọi mình là ca ca Hạ Hoài Quân vui đến quên cả trời đất.

"Còn vị này..." Y Vân hơi ngập ngừng.

Hạ Hoài Quân sợ Y Vân phải sạch quan hệ với mình vội ném cho Y Vân một mộc bài - là lệnh bài tượng trưng cho môn chủ Sát môn. "Ta tặng muội đấy, muội muội ngoan mau gọi ca ca đi" hắn dùng hai mắt dằm lệ nhìn Y Vân.

Y Vân đương nhiên nhận ra khối mộc bài này có thân phận gì, hắc hắc đồ tốt. Nàng thu lệnh bài vào tay áo "Ách...ca ca". Không ngờ vị ca ca này lại là môn chủ Sát môn, một môn phái nổi tiếng chỉ sau Huyết Phượng môn của nàng nga.

Hạ Hoài Nam hạnh phúc nghe muội muội mình gọi một tiếng "ca ca". Có trời mới biết hắn mong có một muội muội đến cỡ nào, suốt ngày trong phủ chỉ có một đám đệ đệ làm hắn phát chán nga.

Nhớ đến chính sự Hạ Hoài Nam và Hạ Hoài Quân như sợ nàng biến mất, bọn hắn quay sang nhìn nàng rồi hai người mỗi người nắm một cánh tay Y Vân kéo nàng bay về Hạ phủ.

Ai nha có ca ca cũng khổ lắm đấy. Nhưng nàng vui. (>_

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vị Hôn Phu Chiến Vương

Trong trà lâu Y Vân nghiêng người ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn ra con đường náo nhiệt.

Hôm nay nàng mặc một bộ tử y, đai lưng được vòng một sợi dây bạc thắt thành hình con bướm, giày tím nhạt thêu hoa Hải Đường. Tóc vấn một kiểu đơn giản cố định thêm vài cây trâm cài, mặt đeo thêm một lớp mạng sa mỏng.

Hạ phụ thân muốn công bố chuyện Y Vân trở về cho bên ngoài biết nhưng Y Vân đã ngăn cản, nàng còn muốn yên bình nga! Phụ thân yêu dấu mà công bố ra chắc nàng còn phải vướng vào một mớ lộn xộn.

Do đó khi hai ca ca tuần mỗ kéo nàng đi dạo đã khiến nàng nhận được không ít cái nhìn không mấy thiện cảm nha.

"Đại ca, tứ ca hôm nay có nhân vật trọng đại đến à, sao đông hơn mọi khi?" Y Vân tò mò hỏi, nàng thấy mọi người đều gấp rút như chờ mong cái gì đó.

Đại ca nàng Hạ Hoài Nam một bộ học thức uyên bác mở miệng "Vân nhi muội suốt ngày ở Tử Vân viện nên không biết hôm nay là ngày Chiến vương gia hồi kinh".

"Chiến vương?" Y Vân lúc trước không có hứng thú với hoàng tộc nên cũng không biết đến vị Chiến vương này.

Đại ca yêu dấu tiếp tục giải thích "Chiến vương gia tên là Quân Hàn Kỳ năm nay 23 tuổi, chiến công hiển hách, anh tuấn dị thường là tình nhân trong mộng của rất nhiều nữ nhân. Theo truyền thuyết, Chiến vương 3 tuổi đã biết viết, 5 tuổi biết làm thơ, 10 tuổi đã vào quân doanh, 14 tuổi tay cầm trọng binh sát phạt quân địch, một trận thành danh, mệnh danh là Chiến Thần..." Hạ Hoài Nam thao thao bất tuyệt nói hết những gì mình biết cho Y Vân nghe.

Càng nói càng kích thích trí tò mò của Y Vân, hai mắt nàng sáng lên.

Tứ ca Hạ Hoài Phong một câu làm nàng thêm tò mò "Chỉ tiếc hắn như tảng băng làm cho đám nữ nhân chỉ dám nhìn không dám động. A! Còn nữa hắn hình như đã có hôn ước".

"Đúng rồi tứ đệ, đệ nhắc ta mới nhớ hắn đã có hôn ước nhưng là với ai?" Hạ Hoài Nam hỏi, rồi im lặng nhớ lại.

Hạ Hoài Phong cũng ngưng thần suy nghĩ, rồi bất chợt hai người nhìn Y Vân như nhìn sinh vật lạ.

Mất thấy hai ca ca nhìn mình như vậy đầu Y Vân nảy ra một ý tưởng mà chính nàng cũng không dám tin, nàng nghi hoặc hỏi "Đại ca, tứ ca đừng nói vị tiểu thư có hôn ước với hắn là muội nha?".

Như chứng thực câu hỏi của Y Vân hai người đồng thời gật đầu.

Suy nghĩ của Y Vân bỗng chốc bị đình chỉ. Nhưng nàng là ai, chưa đầy năm giây Y Vân đã lấy lại tinh thần, đầu nàng muôn vàn câu hỏi.

Là ai đã định ra hôn ước? Hôn ước có từ bao giờ? Sao không ai cho nàng biết về chuyện này?

Hạ Hoài Phong âm trầm giải đáp khuất mắc trong lòng nàng "Năm đó khi muội vừa mới sinh, Chiến vương và Hoàng thượng theo Thái thượng hoàng, Thái hậu đến Hạ phủ chúc mừng. Khi bế muội trên tay muội liên tục cười khiến cho Thái thượng hoàng và Thái hậu yêu thích không nỡ buông tay. Chiến vương âm thầm bắt định lại yêu cầu để hắn bế muội. Thái hậu và mẫu thân chúng ta thấy vậy rất vui. Thế là hôn ước của muội và vị Chiến vương được đặt ra".

Y Vân đầu đầy hắc tuyến, thật muốn đập tay xuống bàn chửi tục một câu 'Cmm! Chỉ bế một lần liền đặt ra hôn ước'.

Hạ Hoài Nam hừ lạnh "Tên Chiến vương hắc nghĩ mình là ai? Muội muội bảo bối, thông minh, xinh đẹp, đáng yêu, võ công tuyệt đỉnh của chúng ta sao có thể dễ hắn đụng chạm. Thật là mơ tưởng!".

Tứ ca cũng gật đầu lia lịa đồng ý câu nói của đại ca hắc, tay lại kéo kéo Y Vân nhích vào như sợ nàng bị ăn thịt. Đây là hình mẫu lí tưởng của kẻ mắc bệnh muội muội khổng nha!

Y Vân đầu phủ đầy hắc lại càng thêm đen, cái đám ca ca nhà mình mắc bệnh này ngay cả thân y như nàng cũng không chữa được. Nhưng mà cảm giác có người quan tâm thật tốt!

"Chiến vương gia hồi kinh" thanh âm lạnh lạnh, chói tai vang lên kéo dòng suy nghĩ của Y Vân trở về.

Nàng nhìn ra cửa sổ, không biết vị hôn phu Chiến Thần của nàng có dạng gì đây.

Trên đường cái một nam tử toàn thân chiến bào cười một hắc mã dẫn đầu đội quân phía sau. Tóc đen như mực cột cao lên, mũi cao, mày kiếm, ngũ quan cân xứng. Phong thái hiên ngang, như trích tiên lại tà mị như ma quỷ. Ánh mắt nhìn thẳng không gợn sóng như một vị vương giả trên cao nhìn xuống vạn vật, hàn khí từ hắc cứ tỏa ra hết công suất khiến người ta chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.

Là người quen nha, hấn cư nhiên chính là kẻ nằng đã cứu được đêm Nguyên Tiêu. Oan gia! Nàng rửa thẳm trong lòng.

Nhìn thấy một đám tiểu thư khuê các, dân nữ đến người già ai ai cũng sùng bái, si mê nhìn vị nào đó nằng liền khó chịu.

"Có gì để nhìn chứ chẳng qua chỉ là kẻ được cái mã bên ngoài thôi, tâm địa như thế nào còn chưa biết!" Y Vân ghét bỏ, phi báng.

Đại ca, tứ ca không biết đánh mùi như thế nào lại nghe ra chút đầu mối "Vân nhi muội quen hấn?".

"Không quen" Y Vân trực tiếp phủ nhận.

Hai nam nhân của chúng ta hừ lạnh một tiếng "Không quen thì tốt. À muội muội ta nhớ ra chuyện này..." câu sau là Hạ Hoài Phong nói.

Y Vân nhìn tứ ca của mình ý bảo hấn nói tiếp.

"Thái thượng hoàng từng phong muội là Quận chúa Vân Dao".

Y Vân gật đầu tỏ vẻ đã biết, nằng có kế hoạch cho đêm nay nha.

Đêm ở Hạ phủ rất yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió thổi làm rung động mấy cành lá.

Từ cửa sổ phòng của Y Vân một bóng đáng hắc y theo cửa sổ nhảy ra. Không ai khác chính là Y Vân.

Nàng dùng kinh công nhẹ nhàng đáp xuống bức tường, quan sát xung quanh không có người nào liền hướng theo phủ Chiến vương đi đến.

Hôn ước của Y Vân và Chiến vương cần phải hủy bỏ, nằng đang ở độ tuổi rất đẹp, nằng chưa muốn lấy chồng!

Vừa đi vừa nghĩ cách khiến kẻ nào đó giải trừ hôn ước, bất giác nằng đã đến vương phủ.

Ba chữ 'Chiến vương phủ' to đùng trên cửa chính, là làm bằng vàng nha. Ngay cả đèn lồng treo hai bên cùng là làm từ lưu ly. Chiến vương này hấn là rất giàu đi. Đợi khi nào rảnh rồi nằng trực tiếp hạ độc lừa tiền hấn một phen.

Nghĩ vậy Y Vân càng vui vẻ nằng ẩn nấp qua mặt tất cả các ám vệ lẫn thị vệ rồi dừng lại trước một gian phòng sáng đèn.

Ánh đèn u uất, mờ ảo in rõ bóng lưng rộng lớn, thẳng tắp kiêu ngạo như từng trúc vào khung cửa. Hấn đang đứng làm gì?

Y Vân u mê ngây ngốc nhìn chằm chằm bóng lưng đó. Khi nằng hoàn hồn lại không khỏi âm thầm phi báng mình nhất thời bị mê hoặc.

Tay cầm băng ti hướng phía cửa sổ nhảy vào phòng lấy tốc độ cực nhanh dùng sức hướng sợi băng ti về phía cổ hấn. Quân Hàn Kỳ bất chợt quay lại, hấn vung một chưởng nhanh chóng làm lệch hướng đi của băng ti. Tay còn lại của Y Vân xuất ra mấy cây ngân châm nhân lúc sơ hở hướng về mi tâm của hấn.

Quân Hàn Kỳ một bộ dáng như chơi đùa với trẻ nhỏ nhanh chóng lách mình tránh đi công kích.

Y Vân lùi lại phía sau mấy bước thu lại băng ti và ngân châm trong tay, nằng âm thầm cả kinh, Chiến vương này mạnh hơn nằng tưởng, là nằng đã quá khinh thường hấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thiếp Mời Hoa Yến

Y Vân không muốn bại lộ thực lực trước mặt Quân Hàn Kỳ, ban đầu nằng định tìm hiểu thực lực của hấn. Giờ đã biết rõ thì nên tìm cách thoát thân. Ánh mắt nằng đảo một vòng tìm cách thoát thân.

Có rồi!

"Vương gia, tại hạ nhầm đường" Y Vân ha ha cười nói với kẻ đang sắc lạnh nhìn nằng.

Nhầm? Nhầm mà có thể tìm được phòng hấn rồi ra tay hạ sát à? Quân Hàn Kỳ đáy mắt lạnh lẽo.

Y Vân không khỏi rùng mình, kẻ này nàng không nên trêu chọc, nàng chọc nhầm chỗ rồi! Nhưng mà mạng quan trọng hơn.

"Ha ha... Vương gia, tại hạ cáo lui" nàng lùi ra sau hai bước rồi hướng cửa sổ dùng kính công tăng tốc chạy đi.

Ám vệ cũng phát hiện ra động tĩnh trong phòng, Ám Nhất bước ra cung kính quỳ xuống "Gia đề thuộc hạ đuổi theo hần".

"Không cần, người không đuổi kịp" Quân Hàn Kỳ quay lưng đi về phía chiếc bàn đầy ắp công văn.

Ám Nhất trước đó còn nghe một câu: "Chú ý kẻ có mắt tử sắc" hần thăm ghi nhớ "Vàng" một tiếng rồi biến mất.

Y Vân dùng hết mười thành kính công bay thẳng về Tử Vân viện. Thật nguy hiểm! Chút nữa là nàng trở thành xác chết đông lạnh rồi. May mắn nàng dùng thuốc đổi giọng nên hần cũng không biết nàng là nữ. Cho dù hần lục tung đất nước cũng không tìm thấy nàng.

Nhưng Y Vân quên mất nàng có một đôi mắt tím đặc biệt muốn không để ý cũng khó.

Bàn tay nàng khẽ lau mồ hôi trên trán, hần khí của kẻ đó thật bức người nha. Kết quả nàng muốn biết cũng đã có. Hôn ước đó tạm thời không nên đề cập đến nữa.

Quyết định như vậy Y Vân thay y phục lên giường rồi trùm chăn ấm đi ngủ.

Băng đi mấy hôm, tam ca Hạ Hoài Dật đến viện Y Vân bàn luận về y thuật nhân tiện nói cho Y Vân nghe một tin làm Y Vân vui đến quên cả trời đất.

Hoàng thượng tổ chức hoa yến tuyển phi cho vương gia. Nếu tuyển phi thì chắc chắn hôn ước với Y Vân sẽ hủy bỏ, bất giác nàng đối với hoàng thượng có thêm một phần hảo cảm.

Nhưng chưa đợi Y Vân vui vẻ được lâu tam ca nói một câu làm nàng chết lặng, tam ca nói: "Phụ thân nghe hoàng thượng nói muốn tuyển phi cho vương gia liền tức giận, ông liền công bố với bên ngoài là muội đã trở về".

Tam ca còn thuận tay lấy ra một thiệp mời đến hoa yến đưa cho nàng, còn không quên truyền đạt lời của phụ thân "Vân nhi, khôi phục lại dung mạo, không cần dịch dung nữa!".

Đúng là Y Vân đã nói với cả nhà chuyện nàng dịch dung nhưng nàng đã yêu cầu để lớp dịch dung như vậy. Hiện tại phụ thân muốn nàng khôi phục dung mạo đây là mệnh lệnh nga!

Tên Quân Hàn Kỳ chết tiệt! Từ khi gặp hần nàng không có ngày nào được yên. Sao người không chết ngoài chiến trường luôn đi!

-----Kỳ vương phủ-----

"Ách xì_" vị vương gia nào đó ngẩng đầu nhìn trời, xem ra người nhớ thương hần không ít nha.

Trở lại Tử Vân viện.

Y Vân nằm phơi nắng trên xích đu, tay thò ra bóc một miếng Phũ dung cao bỏ vào miệng, vị giòn giòn của bánh lại có phần mịn màng làm Y Vân hí hửng hưởng thụ.

Nhưng mà tâm trạng tốt đẹp không bao lâu đã bị một thứ phá hủy: Thiếp mời hoa yến. Không nhìn thấy nó chắc nàng cũng sẽ quên, cảm tấm thiệp mời trên tay nàng quơ qua quơ lại. Ưm chất liệu giấy rất tốt còn có mùi thơm và con dấu nhưng là Y Vân rất ghét nội dung bên trong.

Quảng mạnh một cái, khi tấm thiệp mời sắp tan nát theo gió Thu Yên kẻ bên nàng đã nhanh chóng bắt được.

"Tiểu thư đây là thiệp mời của hoàng tộc đó, lạc vào tay kẻ có ác ý sẽ mất đầu như chơi. Dù người có là môn chủ Huyết Phượng môn không sợ trời không sợ đất nhưng mà em không phải, em suýt đau tim vì tiểu thư đấy!" Thu Yên khóc không ra nước mắt, nàng đem tấm thiệp đặt lại trên bàn.

Hà Hi tay vẫn luyện kiếm nhưng ánh mắt hướng về phía Y Vân "Tiểu thư mai là hoa yến người có định đi không?".

"Đi" Y Vân rất không tình nguyện lên tiếng, nàng là bị ép, nếu không phải vì phụ thân nàng còn lâu mới đến đó.

Từ xa một bóng dáng đang đến, là mẫu thân, bà dẫn theo hai tỳ nữ đến. Các nàng cung kính đặt hai khay đồ lên bàn rồi quay trở về sau lưng mẫu thân.

"Vân nhi đây là trang phục và trang sức mà mẫu thân lựa cho con mặc ngày mai. Con xem có cái nào không phù hợp thì nói mẫu thân" Hạ phu nhân cung chiêu, từ ái nhìn Y Vân.

"Mẫu thân người vất vả rồi, thật ra người không cần chuẩn bị. Con chỉ cần tùy tiện tìm một bộ y phục mặc là được" Y Vân đứng lên mỉm cười trong lòng lại thầm chửi mủi tám đời tổ tiên nhà Chiến vương từ trên xuống dưới, tại cái hoa yển của hắn mà mẫu thân nàng phải vất vả chọn y phục cho nàng.

Hạ phu nhân vội ngắt lời "Đó là hoa yển sao có thể tùy tiện mặc đồ. Vân nhi nhà chúng ta đêm mai phải đẹp nhất, có như vậy Chiến vương mới không dám tơ tưởng nữ nhân khác".

"Vâng" Y Vân ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại phản đối kịch liệt, mẫu thân đại nhân ta rất ghét hắn nga! Ta mong hắn tìm nữ nhân khác còn không kịp sao phải tốn công tìm cách giữ chân hắn. (T_T)

Đêm.

Hai bóng dáng hắc y lọt vào phòng Y Vân. Hai người tiến lại gần xác định Y Vân đã ngủ thì liếc nhau một cái. Trong tay đã xuất hiện hai cây chủy thủ hướng phía Y Vân đang ngủ mà đâm xuống.

Nhưng là vừa cách Y Vân một gang tay thì trên cổ hai người đã xuất hiện hai cây kiếm kề bên cổ. Thu Yên và Hà Hi đã xuất hiện từ lúc nào. Căn phòng không có ánh đèn chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt của trăng chiếu qua cửa sổ. Y Vân không đốt đèn vì nàng sợ làm kinh động đến mọi người.

Tại sao lại chỉ có Hà Hi và Thu Yên? Đó là do Đằng San, Minh Châu quá mức ồn ào nên Y Vân đã tìm nhiệm vụ tổng khứ hai người đi rồi.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, hai chân xếp bằng, tay cầm mấy lọn tóc đùa giỡn, giọng nói lạnh đến thấu xương như ma quỷ từ địa ngục "Nói, là ai phải các ngươi đến giết ta!".

Là ra lệnh. Hai người im lặng, kiên cường không nói nhìn xuống mặt đất, trái tim nhỏ bé đập liên hồi. Âm vệ của Hạ tiểu thư thật mạnh. Khung khiếp hơn nữa là Hạ tiểu thư còn đáng sợ hơn cả vương gia nhà hắn. Và đương nhiên hai kẻ giết người không thành chính là âm vệ của Chiến vương gia, Âm Ngủ và Âm Thất.

Y Vân rất thích những kẻ trung thành, càng thích sự quật cường của họ nếu kẻ nào cầu xin nàng chắc chắn sẽ không nương tay nhưng với những kẻ kiên cường như vậy có lẽ nàng sẽ suy nghĩ xem xét.

Y Vân hơi cười cười nhìn Thu Yên, Hà Hi: "Đem bọn họ nhốt trong phòng cũi đi".

"Vâng" hai người túm lấy hắc y nhân bước ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa cẩn thận.

Y Vân nằm trên giường nhắm mắt, chỉ sợ cuộc sống sau này của nàng sẽ không yên ổn rồi. Cũng tốt! Nàng sắp chán đến chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đi Lạc? Theo Ta!

Hoa yển tuyển phi tổ chức vào lúc chiều tà nên Y Vân trước đó không dùng bữa mà chỉ ăn chút điểm tâm nhẹ. Ngồi trước gương đồng để Thu Yên búi tóc, Y Vân không nhịn được nói: "Yên nhi em búi cho ta một kiểu đơn giản lưu hành hiện nay, còn nữa đừng cài nhiều trâm. Sẽ rất thô tục".

Thu Yên cười cười nhìn vào gương đồng tiếc nuối nói "Vâng tiểu thư... Nhưng mà thật đáng tiếc a". Nàng còn muốn làm cho tiểu thư thật hoàn mỹ nha.

Đúng 5 giờ Y Vân mang mạng sa tím che mặt từ tiểu viện ra xe ngựa. Hạ mẫu thân nhìn Y Vân hài lòng gật đầu.

Y Vân mặc một bộ lam y, phần váy thêu bướm ngũ sắc, thắt lưng màu bạc tôn lên eo thon gọn, tóc búi đơn giản cài thêm hai cây trâm bạch ngọc, khi bước đi tạo nên âm thanh丁丁đang vui tai. Tóc thừa sau lưng tuôn xuống như thác nước, trước trán là một hạt châu màu ngọc bích rủ xuống. Đôi mắt phượng u buồn trầm tĩnh được điểm thêm một vầng mây nhỏ ở đuôi mắt. Chân mang giày thêu Mẫu Đơn nhẹ nhàng bước đi không gây tiếng động, thần thái thanh lãnh cao ngạo như hàn mai, theo đúng chuẩn mực của một tiểu thư danh môn.

Thật là một tác phẩm hoàn mỹ mà thượng đế tạo ra!

Hạ phu nhân bước lên nhìn ngắm Y Vân, dù mạng sa che khuất gương mặt nhưng bà vẫn có thể ẩn ẩn thấy được đường nét tuyệt mỹ trên khuôn mặt nàng giống hệt với bà. Bà nắm tay nàng vỗ nhẹ "Vân nhi, mẫu thân có một nhi nữ như con thật là hạnh diện".

"Đều là nhờ mẫu thân chu đáo, chuẩn bị hết cho con" Y Vân vui vẻ đáp lại, nàng còn nhớ mẫu thân mấy hôm trước đem cho nàng một đồng sách về quy củ của Hoàng cung lại còn cả sách chuẩn mực của tiểu thư khuê các nữa. May mắn kiếp trước nàng đã được mẹ dạy qua nên tóm lại không cần đọc vẫn có thể tự nhiên như cũ vì nàng đã sớm có được tư thái đó. Nếu không thì khổ...ai...".

"Vân nhi đi thôi nếu không chúng ta sẽ trễ" Hạ phu nhân nhắc nhở.

"Vàng mẫu thân".

Theo sau Hạ phu nhân đến đại điện Y Vân nói với bà nàng có thể tự đi bà hãy về nghỉ ngơi đừng lo cho nàng, Hạ phu nhân còn chưa an tâm bà dặn dò Y Vân rất nhiều mới lưu luyến rời đi.

Hiện giờ cách thời gian bắt đầu vẫn còn sớm, nàng nhìn thấy hai ba tốp tiểu thư ngồi trong đình hoặc đi dạo quanh hoa viên trò chuyện, nào là đêm nay Chiến vương có đến không, y phục ở đâu chất liệu mềm mịn lại đẹp mắt, tam công tử của Liễu thượng thư hình dáng thế nào...

Thật là nhàm chán! Nhưng mà nàng nghe được một tin tức quan trọng nha. Nghe nói hai năm trước Hoàng thượng tổ chức tuyển phi cho Chiến vương thì bị một đám thích khách tấn công, may mắn là Hoàng thượng và khách mời không bị gì mà yến hội tuyển phi cũng bị hủy. Nghe đến đây Y Vân cũng biết tác giả của màn kịch đó là ai, đương nhiên là tên oan gia Chiến vương đó.

Xem ra hán cũng không muốn nạp phi cho mình nha. Nếu vậy Y Vân nàng có thể dựa vào đó để thành lập điều kiện với hán.

Xoay người rời khỏi đại điện nàng theo một lối nhỏ dẫn đến một rừng đào. Hoa đào tháng hai nở sớm, hồng ngọt ngào, hương thơm lại quyến rũ khiến người ta dễ sinh ảo giác.

Có tiếng sáo. Bước chân Y Vân không ngừng lại, nàng theo thanh âm nơi phát ra mà bước đến. Đến gần nàng bay lên một cây đào, ngồi xuống dựa vào thân cây nhìn người đang thổi sáo, thưởng thức.

Thanh âm từ sáo trúc như ma âm viển vông len lỏi trong rừng đào hoang vu, phiêu lãng như tìm kiếm tri kỉ lại như hoài niệm một khoảnh khắc xa xưa. Trời đất dung hoà lại, gió thổi hoa đào bay quanh như nhập làm một với thân ảnh to lớn mà lãnh ngạo đang thổi sáo.

Âm thanh lúc trầm lúc bổng như tiếng suối chảy róc rách lại như âm thanh của hàng vạn binh mã, ma mị dụ hoặc khiến cho người ta không tự chủ trầm mê vào nó.

Y Vân nhìn bóng lưng trước mắt thưởng thức, nếu gọi đây là thần khúc chắc hẳn không sai đi. Nhưng mà bóng lưng đó nhìn sao nàng cũng thấy quen thuộc.

Hết một khúc nam nhân kia quay đầu lại, ánh mắt hán hướng về người đang ngồi trên cây. Hán hơi nhíu mày, nàng ta có một đôi mắt từ sắc.

Y Vân trên đang trầm tư nhưng là nàng cảm thấy có một ánh mắt nhìn nàng, nhìn xuống bên dưới là kẻ kia đã thổi xong khúc sáo. Trường bào tím bay trong mưa hoa, đầu tóc đen như mực, đôi môi bạc, mắt đen không gợn sóng nhìn thẳng nàng.

Nàng không rảnh rỗi để quan tâm đến vẻ đẹp của hán, nàng trừng lại hán như muốn trừng ra một cái động trên mặt hán. Nhìn gì mà nhìn chưa thấy ai đẹp như ta à!

Nhưng mà nếu là người bình thường nàng chắc chắn sẽ không làm ra hành động kì quái như vậy, cốt lõi ở chỗ hán là Chiến vương a!

Mỗi lần thấy cái gương mặt yêu nghiệt đó nàng lại muốn đánh. Kim chế cảm xúc muốn đánh người Y Vân nhảy xuống, hướng Chiến vương bỏ thí cho một cái gậy đầu rồi xoay người rời đi.

1...2...3 bước chân nàng khựng lại. Nhìn rừng đào rộng lớn nàng không biết đi như thế nào, nếu không phải phía sau là Chiến vương thì nàng không ngại dùng kính công bay đi tìm đường.

Hết thấy đều tại tên Quân Hàn Kỳ. Thế là hình tượng Chiến vương trong lòng Y Vân ngày càng thậm tệ.

Phía sau Quân Hàn Kỳ thấy Y Vân dừng lại khoé môi hán nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, bạc môi chớp động: "Đi lạc?". Nàng ta thật thú vị.

Thiên a! Gia nhà bọn hán cười, cư nhiên còn chủ động nói chuyện. Aaa... Cô nương người thật trâu a! Âm Nhất và Âm Nhị cách đó không xa nhìn thấy một hồi cảm thán.

Y Vân nghe thấy câu hỏi của Chiến vương thì quay lại nhu thuận gật đầu. Tên chết tiệt nếu không phải do người thì lão nương sẽ đi lạc à?! Còn để ta phải bày ra bộ dáng nhu nhược này.

"Theo ta!" Quân Hàn Kỳ thấy nàng nhu thuận như vậy thì khoé môi co giật vài cái, nàng ta chẳng phải vừa nãy là tiêu dã miêu à? Sao giờ lại biến thành một bộ dáng liễu yếu đào tơ thế này. A nàng ta càng ngày càng thú vị!

Nếu Y Vân mà biết suy nghĩ của hán chắc sẽ tức đến thổ huyết mất. Thú vị muội muội nhà người!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hay Là Nàng Đến Chỗ Của Ta Ngồi?

Một đường đi theo Quân Hàn Kỳ không gặp bất kỳ cản trở gì. Chỉ là hôm nay nàng rất xui xẻo nga, vừa ra khỏi rừng đào đã gặp ngay Hoàng thượng, Hoàng hậu rồi.

Hoàng thượng và Hoàng hậu thấy Chiến Thần vương gia đã vui mừng bước nhanh, "Nhị đệ".

"Hoàng huynh, hoàng tâu".

"Ta định đến đại điện, đệ cũng nên theo ta đến đó đi". Hoàng thượng Hoá Vũ quốc - Quân Hàn Anh vẻ mặt đáng thương cầu xin. Hoàng đệ thân yêu của ta đệ làm ơn thành gia lập thất giùm huynh a. Đệ mà không thú một thê tử chắc ta sẽ không ngủ ngon với mẫu hậu mất.

Quân Hàn Kỳ gật đầu, hần vốn không muốn đến nhưng là vị tiểu cô nương sau lưng hần dường như là đến tham gia, vậy nên hần muốn đến xem nàng sẽ hành xử thế nào.

Hoàng hậu Tô Trang Thanh dường như đã quen với cảnh như vậy nên chỉ đứng mỉm cười, thấp thoáng thấy Y Vân cách xa Quân Hàn Kỳ 3 mét nàng lên tiếng "Hoàng đệ, vị cô nương sau lưng đệ là...?".

Y Vân nãy giờ vẫn đứng quan sát cuộc nói chuyện, thuận tiện đánh giá đề - hậu, nhưng vừa nghe Hoàng hậu chỉ điểm nàng, Y Vân ngẩng đầu lên, bước đến giữ một khoảng cách nhất định với Quân Hàn Kỳ hành lễ "Thần nữ Vân Dao tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương".

Hoàng thượng và Hoàng hậu nén cười, gật đầu "Ngươi mau đứng lên". Ha ha lần đầu tiên họ thấy có người dám ghét bỏ lão nhị như vậy.

Quân Hàn Kỳ đen mặt, hần có ăn thịt nàng à? Sao nàng lại cách xa hần như thể hần là hung thần ác sát?!

Y Vân không biết hậu quả của hành động mình tạo ra hiệu ứng thế nào nên vẫn ung dung đứng lên.

Hoàng thượng thu hồi nét cười nắm lấy tay hoàng hậu, ngẫm nghĩ "Vân Dao tên rất quen. Hoàng hậu nàng có nhớ là ai không?".

Hoàng hậu Tô Trang Thanh cười nhẹ, "Năm thứ 79, Thái thượng hoàng ban hôn cho tiểu thư dòng chính Hạ Y Vân và Chiến vương, phong Hạ tiểu thư là Vân Dao quận chúa".

Quân Hàn Anh nhìn Y Vân a một tiếng, cười cười "Vân Dao nếu theo hôn ước thì ngươi sẽ là Chiến vương phi là đệ muội tương lai của ta, vậy vẫn nên gọi chúng ta một tiếng hoàng huynh, hoàng tâu chứ?".

Y Vân thấy hần cười như vậy không hiểu sao nàng có cảm giác nổi da gà, nàng biết thân phận nàng không giấu được bao lâu nhưng mà nhanh như vậy đã lộ. Nàng mới không cần cái danh Chiến vương phi gì đó đâu!

"Hoàng thượng, hoàng hậu thần nữ dù sao vẫn chưa gả đi, tương lai không chắc là sẽ có thay đổi gì nên thanh danh Chiến vương phi...Vân Dao nhận không nổi".

Hoàng thượng ném cho ai kia một cái nhìn thương hại, hoàng đệ xem ra con đường truy thê của đệ vất vả rồi.

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy cũng thâm thương hại Chiến vương, lão nhị sau này khổ rồi, trước hết nàng vẫn nên giải quyết cục diện rối rắm này. "Không sao nếu hiện tại không gọi được vậy chờ ngươi gả cho Chiến vương hãy gọi. Vân Dao nếu rảnh ngươi có thể tiến cung thăm ta".

"Đúng vậy nếu rảnh thì ngươi hãy tiến cung thăm Hoàng hậu" Quân Hàn Anh gật đầu đồng ý, dù sao Thanh nhi ở trong hậu cung một mình cũng rất phiền chán. Nếu có Vân Dao tiến cung trò chuyện hần sẽ vui vẻ hơn. Việc gì có lợi với nàng hần đương nhiên sẽ đồng ý, thuận tiện cho lão nhị bồi dưỡng tình cảm

Y Vân gật đầu vâng dạ, chưa huy hôn được mà còn bị lôi kéo tiến cung haizz, nhưng mà Hoàng hậu cũng không phải người không nói đạo lý, nàng tiến cung chắc cũng không đến nỗi tệ.

Quân Hàn Kỳ lần này mới cảm thấy hoàng huynh của mình thật hữu dụng, hần ném cho hoàng thượng một ánh mắt cảm tạ.

Thế là đoàn người đi tiếp về phía đại điện. Không hổ là người hoàng tộc vừa đến đã khiến đại điện yên tĩnh trở lại, hoàng thượng và hoàng hậu gật đầu, uy nghiêm của bậc đế hậu toả ra.

Chiến vương vô thanh vô tức cũng phát tán ra hơi thở lãnh ngạo cao quý. Y Vân vốn dĩ không cần học tập cũng đã có được một loại hơi thở của bề trên, cao quý không thể chạm tới giống hệt với Chiến vương.

Quân Hàn Kỳ và hai vị đề - hậu cũng phát hiện ra hơi thở bất đồng với lúc trước của nàng. Họ có cùng một suy nghĩ: Nàng không phải vật trong ao, con dâu hoàng gia lần này là nàng chắc chắn sẽ đem đến một kinh hi lớn!

"Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Chiến vương điện hạ", mọi người trong đại điện nhất loạt hành lễ. Đặc biệt là khi nói đến Chiến vương, không ít tiểu thư ngẩng đầu, gương mặt phỉếm hồng ái mộ nhìn hần, vài người còn tặng cho nàng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Y Vân nhìn nhìn cái này hệt như mình tình hiện đại gặp fan cuồng nhĩ? Khoan hãy quan tâm đến chuyện của tên Quân Hàn Kỳ chết tiệt, nàng vẫn nên tìm cho mình một chỗ ngồi a.

Hoàng thượng, hoàng hậu đã đi đến chỗ thượng vị. Quân Hàn Kỳ đi được vài bước thì quay đầu lại, hắn thấy nàng vẫn còn đang lóng ngóng tìm chỗ ngồi thì khẽ thở nhẹ. Hắn xoay người vòng qua eo của nàng, kéo nàng đến vị trí của hắn. Ừm eo nàng thật nhỏ!

Y Vân bất ngờ bị kéo vào, mũi từng trực ập vào mũi nàng. Thật thanh mát thoải mái. Đến khi đã lấy lại tinh thần thì đã bị tên Chiến vương kéo đến kế bên hắn ngồi xuống.

Hoàng đệ thật nhanh tay a!

Mọi con mắt đổ dồn về phía Y Vân, đặc biệt là của các tiểu thư danh môn như hận không thể giết nàng để ngồi kế bên Quân Hàn Kỳ.

Đó là vị trí của Chiến vương phi nha, mọi năm vị trí đó vẫn còn trống, nhưng là năm nay Y Vân lại được ngồi vào chỗ đó.

Y Vân cũng biết chỗ ngồi của mình bất thường nên quay đầu nhìn kẻ nào đó nhỏ giọng xin phép: "Ha ha... Vương gia chỗ này hình như là chỗ của Chiến vương phi, cho nên..."

Chiến vương nâng mắt nhìn chăm chăm Y Vân, áp suất đè nén, lạnh lẽo cực độ "Cho nên?"

Y Vân cảm thấy đêm nay thật lạnh, nàng một bộ dáng diết không sợ sùng nói: "Cho nên vẫn là để ta đi tìm một chỗ khác".

Quân Hàn Kỳ bàn tay siết chặt lại nhả ra từng chữ: "Không được! Nếu nàng cảm thấy chỗ của nàng không ổn...um...hay là nàng đến chỗ của ta ngồi?!"

Uy hiếp! Là uy hiếp trắng trợn.

Có cho nàng một trăm cái mạng nàng cũng không muốn ngồi chỗ của hắn.

Y Vân tròn mắt nhìn hắn, im lặng cam chịu số phận.

Quân Hàn Kỳ cũng im lặng hài lòng với kết quả mình đạt được.

Quân Hàn Anh và hoàng hậu Tô Trang Thanh nghe đoạn đối thoại thì không nhịn được cảm thán, hoàng đệ đệ thật cao tay! Bái phục, bái phục.

Hoàng thượng nói vài lời khai yến, sau đó vài vị tiểu thư công tử đối đáp qua lại, làm thơ sau đó nhờ hoàng thượng ban hôn. Hoa yến cái gì chứ, rõ ràng là một buổi xem mặt trả hình.

Ngồi bên cạnh Chiến Thần vương gia uy vũ, Y Vân không dám hé răng nói một câu.

"Không ăn?" bất thình lình hỏi một câu như vậy Y Vân ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

"Ta ăn" nàng cầm một miếng bánh bỏ vào miệng.

Nàng muốn im lặng tham gia hoa yến này nhưng là người khác lại không muốn như vậy. Rất nhanh rắc rối đã tìm tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hoa Đào Bay Thật Nhiều!

Đối diện Y Vân một nữ tử hồng y đứng lên hướng nàng nở một nụ cười xinh đẹp động lòng người. Nhưng là ý cười không đạt tới đáy mắt, ả ả nghe ra một loại khinh thường, ngoan lệ.

"Cô nương ta là nữ nhi của Du thượng thư Du Yên Yên, không biết cô nương khuê danh gọi là gì?" nàng ta hỏi rồi liếc mắt đưa tình nhìn Quân Hàn Kỳ.

Giọng nói của nàng ta không lớn không nhỏ nhưng thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Du Yên Yên là tam nữ nhi dòng chính của lễ bộ thượng thư Du Thiên, lớn lên tướng mạo hơn người lại tinh thông cầm, kỳ, thi, họa, được mệnh danh là tài nữ đệ nhất kinh thành. Người người đều biết tam tiểu thư phủ thượng thư cư xử khéo léo, thấu hiểu chuyện đời, thiện lương, thực đức. Nhưng là nàng lại có tình ái mộ Chiến vương Quân Hàn Kỳ.

Đó là chuyện mọi người ai cũng biết. Y Vân dù suốt ngày ở Tử Vân viện nhưng cũng nghe được một số tin tức từ hạ nhân, vì vậy nàng không mấy xa lạ với tình huống này.

Mọi người xung quanh nghe câu hỏi của Du Yên Yên thì nổi lên một phen nghị luận, suy đoán thân phận nàng.

Y Vân vốn đang khó chịu vì bị ép ngồi cạnh Quân Hàn Kỳ giờ lại có người đến gây sự, nàng không làm gì thì tưởng nàng là con mèo bệnh à?! Nhưng mà nàng cũng có chút vui sướng.

Nghiêng người nàng châm chọc một câu với Chiến vương, "Vương gia, hoa đào của ngài bay thật nhiều a!".

Sau đó nàng đứng dậy gạt đầu với Du Yên Yên, không chú ý tới vẻ mặt thối thối của Quân Hàn Kỳ.

"Du tiểu thư khách khí, ta là nữ nhi Hạ đại tướng quân Hạ Y Vân". Vừa mới chọc tức được khối băng kia tâm trạng nàng rất tốt, trả lời tự nhiên mang theo một loại cảm giác khiến cho người ta nảy sinh yêu thích.

Mà bên này Du Yên Yên thấy cử chỉ của Y Vân liền cho rằng đó là hành động thân thiết càng hận không thể chém Y Vân thành trăm mảnh.

"Ra là Hạ tiểu thư, không biết người đã quen với cuộc sống hiện tại chưa?". Mấy chữ cuối cùng nàng đặc biệt nhấn mạnh.

Người ở đây đều hiểu được ý tứ của Du Yên Yên là gì, đại khái là muốn nói Y Vân là một nha đầu thôn dã vừa được nhận về, hành động vào lời nói không chút quy củ.

Y Vân đương nhiên nghe ra được hàm ý và khinh thường của nàng ta, vô cùng phúc hậu cười tươi "Đa tạ Du tiểu thư quan tâm, ta hiện tại rất tốt".

Quân Hàn Anh trên cao này giờ chưa nói gì ho khan hai tiếng: "Khụ khụ... Thái hậu gần đây thân thể không khoẻ nên không đến được, người nhờ trăm chuyển lời thông báo với mọi người. Tiểu thư đồng chính Hạ phủ Hạ Y Vân được tiên hoàng ban hôn cho Chiến vương làm Chiến vương phi, sắc phong nàng là quận chúa Vân Dao".

Lời vừa nói xong bên dưới một trận nghị luận, đa số là oán độc hoặc ghen ghét Y Vân, một số cảm thấy Y Vân thật may mắn.

Tức giận là tên hoàng đế kia còn nhìn Y Vân cười cười ý nói 'Đệ muội thấy hiệu quả ta làm có tốt không?'.

Tốt muội muội nhà ngươi! Ta muốn từ hôn còn chưa xong ngươi đã đẩy ta vào vũng bùn này rồi.

Hoàng đế kia vẫn chưa hiểu tại sao Y Vân tức giận với mình thì Hoàng hậu Tô Trang Thanh kéo tay áo hần nói nhỏ "Nàng không muốn gả cho nhị đệ".

Một câu làm cho Quân Hàn Anh ngây người, nàng không muốn gả cho nhị đệ?! Phải biết rất nhiều nữ tử ao ước gả cho hần còn không được nàng lại không muốn. Xem ra phụ hoàng chọn cho nhị đệ một thê tử thật cá tính nga.

Ánh mắt Quân Hàn Anh liên tục biến đổi nhìn Y Vân.

Du Yên Yên vừa nghe đến Quân Hàn Kỳ đã có hôn thê liền cảm thấy khó chịu, đặc biệt còn là đã nha đầu Hạ Y Vân, tiện nhân kia còn không bằng một góc của nàng tại sao lại có thể trở thành hôn thê của chàng? À ta dựa vào cái gì mà có thể trở thành Chiến vương phi, chỉ có nàng mới có đủ tư cách để trở thành Chiến vương phi mà thôi!

Cao ngạo nhìn Y Vân, Du Yên Yên mở lời muốn làm nàng xấu mặt: "Vân Dao quận chúa, vừa nãy Yên Yên thất lễ mong quận chúa bỏ qua. Nhưng mà quận chúa trước mặt hoàng thượng đeo mạng sa như vậy có phần không hợp quy củ". Nếu nàng ta không phải xấu nhan thì đeo mạng sa làm gì.

Đám nữ nhân bên cạnh Du Yên Yên cũng phụ họa theo.

Y Vân cười lạnh, trò chơi này càng ngày càng thú vị, nàng làm ra biểu tình lo lắng, tay vò chiếc khăn tay.

Du Yên Yên thấy vậy tươi cười càng thêm đắc ý.

Cứ cười đi xem ai mới là người chiến thắng sau cùng. Y Vân thêm một câu trong lòng.

Quân Hàn Kỳ xem kịch cũng đã đủ hần nhìn Y Vân giả vờ như thật làm hần suýt chút nữa bị lừa. Nhưng hần cũng muốn biết tiểu đã miêu lớn lên bộ dạng như thế nào.

"Nếu nàng cảm thấy ngại không bằng để bản vương giúp nàng đem mạng sa tháo xuống" không cho Y Vân trả lời hần liền đứng dậy đi đến gần nàng.

Ngón tay thon dài nhẵn như bạch ngọc lướt qua trên da mặt nàng nhẹ nhàng lấy xuống tấm mạng sa.

"..."

"Thiên a! Nàng ta lớn lên thật là đẹp!" một người thốt lên.

Vô số tiếng than cũng từ bên dưới phát ra.

Quân Hàn Kỳ đáy mắt hiện ra tia sáng khác thường. Sau đó hần hơi cười nhẹ.

Một hành động nhỏ rất nhanh nhưng là bị Y Vân thấy được. Nàng khó hiểu nhìn hắn "Ngươi cười cái gì?".

"Tìm ra một thú vui" không mặn không nhạt nhả ra một câu khó hiểu.

Du Yên Yên đã hận Y Vân đến không thể nào tả được nữa. Nàng thậm chí còn nghe mọi người cảm thán còn nói: Vân Dao quận chúa như tiên nữ bước ra từ trong tranh cùng Du tiểu thư thật sự là như trời với đất. Bị kích thích bởi câu nói đó Du Yên Yên nói một câu trực tiếp làm hình tượng thanh cao của mình sụp đổ.

"Vân Dao quận chúa, Yên Yên ái mộ Chiến vương đã lâu nhưng quận chúa đã có hôn ước với chàng như vậy đối với Yên Yên thật không công bằng".

Y Vân gật đầu "Vậy không biết ý của Du tiểu thư thế nào?".

"Ta đề nghị cạnh tranh công bằng. Ta muốn so tài với quận chúa nếu quận chúa thua sẽ phải từ bỏ vương gia, đồng thời hôn ước sẽ bị hủy. Nếu ta thua sẽ vĩnh viễn từ bỏ Chiến vương không động đến cuộc sống của quận chúa và vương gia" không cầu kì trực tiếp vào đề tài.

Mọi người bên dưới một phen nghị luận. Có người nói Du Yên Yên theo đuổi tình yêu của mình không có gì sai, là Y Vân chen vào làm rối loạn. Có người lại nói Du Yên Yên muốn giết phu quân với Y Vân, phá hủy nhân duyên của nàng.

Vô số lời bàn tán Du Yên Yên trực tiếp bỏ ngoài tai nàng ta nhìn Y Vân "Quận chúa thấy thế nào?".

Y Vân không muốn lãng phí thời gian tranh giành một nam nhân định sẽ một phen từ chối thì Chiến vương đột nhiên lên tiếng "Được".

Y Vân liếc nhìn Quân Hàn Kỳ ý tứ chính là: Việc của ta sao lại đến phiên ngươi quyết định.

Ta thích. Nàng có ý kiến?

Không có!

Cuộc đối thoại trong im lặng xảy ra dưới sự không tình nguyện của Y Vân.

"Được vậy để trẫm cùng hoàng hậu làm giám khảo. Về thời gian vào ngày 15, địa điểm sẽ là ở lôi đài của Phụng Vũ từ lâu thế nào?" Quân Hàn Anh cảm thấy gần đây rất nhàm chán, có trận so tài kia hắn là rất thú vị hắn vẫn nên tham gia một chút.

"Tất cả theo ý hoàng thượng" Du Yên Yên đáp.

Y Vân nhìn Quân Hàn Anh gật đầu đồng ý, tên Chiến vương chết tiệt! Hắn đâm lao nàng phải theo lao.

Thế là yến hội kết thúc bằng một trận so tài của Y Vân và Du Yên Yên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hạng Mục Thứ Nhất

Chuyện xảy ra ở hoa yến, một truyền mười truyền trăm hiện giờ cả kinh thành Hoả Vũ ai ai cũng biết. Câu chuyện cũng xuất hiện rất nhiều dị bản, đặc biệt là trận so tài giữa Vân Dao quận chúa Hạ Y Vân và tài nữ đệ nhất kinh thành Du Yên Yên đề tranh giành tình cảm Chiến vương.

"Tiểu thư em vừa đặt cược 10 vạn lượng cho tiểu thư thắng" Hà Hi vui vẻ tiến về phía Y Vân.

"Em làm rất tốt".

Nói sao đây nhỉ, bởi vì trận so tài của Y Vân và Du Yên Yên nên rất nhiều người mở ván bài cược cho Y Vân hoặc Du Yên Yên thắng. Thanh danh tài nữ của Du Yên Yên cũng không sai rất nhiều người cược cho nàng ta thắng, một số nhỏ có quan hệ tốt với Hạ phụ thân Hạ Kiều mới cược cho Y Vân thắng.

Không sao càng ít người cược Y Vân càng tốt như vậy nàng có thể được nhiều bạc hơn. Hắc hắc...

"Muội muội!".

"Vân nhi".

Là đám ca ca tuần mĩ của nàng. Ai nha trước khi đến Phụng Vũ từ lâu Hạ phụ thân và Hạ mẫu thân đã dặn dò nàng rất nhiều, còn có cả các ca ca

xung phong hộ tống nàng đi nữa.

"Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca" Y Vân nhìn bốn người cười nhẹ.

Bốn người bước vào phòng sau đó ngồi xuống. Hạ Hoài Quân mở miệng "Vân nhi muội có chắc sẽ thắng được Du Yên Yên không?".

Y Vân cả người tan mát ra hơi thờ tự tin thần bí nói "Ca ca chờ xem".

"Được chúng ta chờ xem muội sẽ đem đến bất ngờ gì!" Bốn người ha ha cười đồng thanh đáp. Nếu Vân nhi tự tin như thế bọn họ cũng không cần phải lo lắng.

Y Vân cười cười nhướn người ra cửa sổ nhìn xuống lôi đài. Người dân vây quanh chật kín, quanh lôi đài là thị vệ hoàng gia canh giữ, Du Yên Yên cùng Du thượng thư cũng đến từ lâu.

À tại sao từ lâu lại có lôi đài? Là do Y Vân nhầm chán xây dựng lôi đài để mọi người muốn luận võ, tí thì có thể đến lôi đài của Phượng Vũ từ lâu tí thì vừa đem lại khách hàng cho từ lâu lại còn độc lạ, thu hút khách nhân.

Kiểu của Hoàng thượng và Hoàng hậu xa xa cũng đã đến, cũng nên xuống dưới rồi. Quay đầu lại nàng nói với các ca ca "Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca chúng ta xuống dưới thôi".

Bốn người gật đầu đứng dậy bước ra ngoài. Y Vân ở giữa hai bên là các ca ca tạo thành một vòng bảo vệ, một đường trực tiếp hướng lôi đài mà đến.

Hoàng thượng phía trên lầu cao nhìn xuống ra lệnh bắt đầu. Hữu thừa tướng An Tiêm Tê đứng giữa lôi đài ổn định dân chúng sau đó lớn giọng nói: "E hèm.. Hôm nay là ngày so tài giữa Vân Dao quận chúa Hạ Y Vân và tài nữ đệ nhất kinh thành Du Yên Yên. Hạng mục thứ nhất là hoạ, thứ hai là thi, thứ ba là kì, thứ tư là cầm. Quy tắc sẽ là ai thắng được nhiều hạng mục hơn sẽ thắng, nếu hoà nhau sẽ do giám khảo tổ chức thêm một hạng mục để thi đấu quyết định".

Du Yên Yên đã bước lên đài từ lâu, nàng ta nhìn về phía Hạ Y Vân khiêu khích, "Vân Dao quận chúa không biết có hứng thú làm một cuộc cá cược?". Hôm nay nàng nhất định phải hạ nhục tiện nhân Hạ Y Vân bằng mọi cách.

"Không biết Du tiểu thư muốn cá cược như thế nào?". Tiếp theo thanh âm êm ái, thanh lãnh vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn từ từ bước lên lôi đài.

Hít! Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, nhìn chằm chằm bóng dáng Y Vân. Nam tử si luyện, nữ tử ghen tị.

Du Yên Yên thăm hện cái gương mặt yêu nghiệt giả tạo kia, đám sát thủ kia cũng quá vô dụng đi ngay cả một nữ nhân cũng không làm gì được.

Nàng ta hừ lạnh "Nếu ai thua sẽ bò quanh kinh thành ba vòng học tiếng chó kêu, quận chúa thấy thế nào?". Sau ngày hôm nay tiện nhân Hạ Y Vân người sẽ hoàn toàn thân bại danh liệt.

Y Vân tươi cười rạng rỡ, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh "Được". Hôm nay ta sẽ cho ngươi cảm nhận nỗi thống khổ khi dám đụng chạm đến ta.

Quả thật trở trêu, mấy đêm trước Du Yên Yên thuê sát thủ Huyết Phượng môn giết chết nàng. Nhưng là khi sát thủ đến viện của Y Vân nhận ra nàng là môn chủ liền loại bỏ nhiệm vụ báo cáo tình hình lại cho nàng. Thủ từ đây liền kết.

"Vân nhi" tam ca kêu lên.

Y Vân ném cho hán ánh mắt không sao muội có thể làm chủ được hán mới yên tâm.

Quân Hàn Kỳ không biết đến từ lúc nào, hán ngồi bên cạnh Quân Hàn Anh nhìn xuống thân ảnh từ y nhỏ nhắn ở giữa đài.

Quân Hàn Anh lên tiếng: "Nhị đệ, đệ xem đệ muội tương lai và Du Yên Yên ai sẽ thắng".

Hoàng hậu cũng quay đầu nhìn Quân Hàn Kỳ xem hán sẽ chọn ai.

Quân Hàn Kỳ không nhìn để - hậu chỉ lạnh lùng trả lời: "Nàng sẽ không thua".

Để hậu nhìn nhau cười cực kì gian xảo, nếu bọn họ đoán không lầm thì "nàng" trong miệng hán chắc chắn là Y Vân.

Dưới lôi đài đã dựng xong hai cái giá vẽ tranh cùng một bàn màu vẽ. Hữu thừa tướng An Tiêm Tê nhìn hai người Hạ Y Vân và Du Yên Yên: "Hai vị ta sẽ phổ biến quy tắc vẽ tranh một chút. Vẽ tranh theo thông thường là đứng vẽ, song vẽ tranh ở đây là vừa hiến vũ vừa vẽ. Hai vị có cảm thấy không ổn gì không?".

"Không có".

"Vậy hạ quan không nói nhiều, tí thì bắt đầu" An Tiêm Tê nói xong liền rời khỏi lôi đài bước về phía vị trí giám khảo.

Y Vân đến bên giá gỗ lấy bút lông kiểm tra.

Bên kia Du Yên Yên đã bắt đầu vẽ, bước chân nàng ta di chuyển trái phải, thân hình hơi nghiêng vừa múa theo tiếng đàn của nhạc sư lại vừa vẽ.

Y Vân vẫn ung dung nàng cảm nhận tiết tấu của tiếng nhạc rồi uyển chuyển xoay người, tay phải cầm bút lông múa trên tờ giấy, tay trái xuất ra một dải lụa trắng trong suốt. Theo âm điệu càng cao của tiếng đàn nàng xoay vài vòng, dải lụa trắng bay quanh hoà hợp với tà áo tím ma mị, đến khi thanh âm lại trở nên trầm thấp nàng thả chậm tốc độ tay lưu chuyển dải lụa mềm mại... Hết thấy động tác đều sinh động chân thật như nước chảy mây trôi.

Phong thái của nàng tựa như tiên nữ đang biểu diễn một loại tiên vũ, hơi thở của nàng trong trẻo lại xen lẫn mị hoặc khó tả. Đem đến một cảm giác thần bí, hoa lệ.

So sánh vũ đạo cứng nhắc của Du Yên Yên và uyển chuyển của Hạ Y Vân vừa nhìn liền có thể phân biệt cao thấp.

Tiếng đàn vừa dứt hai người đều dừng lại. Thả bút xuống giá đứng bên cạnh bức tranh.

Du Yên Yên vẽ một bức Bách hoa đồ phải nói nét vẽ nàng rất tốt mềm mại cao ngạo khiến mọi người khen ngợi không dứt, Du thượng thư cũng kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu tiếp nhận lời khen.

Bức tranh của Y Vân lại càng khiến mọi người tò mò, đến khi An Tiêm Tê đem bức tranh cho mọi người xem. Im lặng...

Một giám khảo đứng dậy kích động la lên, hẳn là một hoạ sư: "Tuyệt! Đây là một tuyệt tác!"

Y Vân vẽ là bức Hàn mai đồ, đặc biệt duy nhất chỉ có một cây hàn mai đứng giữa trời tuyết, đứng vậy độc nhất một cây!

Hoàng đế nhìn vị giám khảo kia hỏi: "Vũ hoạ sư khanh có thể phân tích cho ta nghe về tranh của Du tiểu thư và tại sao tranh của Vân Dao là tuyệt tác không?"

Vũ hoạ sư là một hoạ sư nổi tiếng về tranh, tranh của ông đem đến cảm giác mới lạ. Tính tình ông rất thẳng thắn, chính trực nên có được sự tin nhiệm của nhiều người.

"Hoàng thượng, tranh của Du tiểu thư tuy trăm hoa nở rộ xinh đẹp, nét vẽ mềm mại có thừa lại thiếu dứt khoát, không sống động chân thực, vô tri không hồn, tạo cảm giác khô cứng, dung tục.

Bức tranh của Vân Dao quận chúa nhìn đơn giản một cây hàn mai giữa trời tuyết nhưng lại rất có hồn. Nét vẽ của quận chúa tuy không mềm mại nhưng lại hữu lực, dứt khoát, nhìn qua bức tranh sẽ tạo cảm giác thanh ngạo, giống như...người ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Về tranh phải đặt cả linh hồn và tâm tình vào trong tranh, vì vậy thần nói bức tranh của quận chúa là tuyệt tác". Ông trực tiếp nói ra ưu khuyết của mỗi người.

(Khúc này ta chém banh óc luôn >3

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hạng Mục Thứ Hai Và Ba

Sau một khắc nghỉ ngơi, hữu tướng An Tiêm Tê lên đài bắt đầu thí hạng mục thứ hai: thi.

"Các vị hạng mục thứ hai là làm thơ. Quận chúa Vân Dao và tiểu thư Du Yên Yên có một khắc (15 phút) để suy nghĩ một bài thơ. Bài thơ của hai vị sẽ do các giám khảo và Hoàng thượng xem xét lựa chọn bài xuất sắc hơn. Hai vị có đồng ý không?"

"Được An thừa tướng bắt đầu đi" Y Vân khách khí nói.

Du Yên Yên không nói gì xem như đồng ý.

"Được vậy bắt đầu tính giờ".

Sau một khắc Du Yên Yên vênh vào cầm bút viết trên giấy sau đó nhìn Y Vân. Nàng chắc chắn đã nha đầu kia không thể nào làm được một bài thơ trong một khắc.

Y Vân thủy chung sắc mặt không đổi cầm bút nhẹ nhàng viết bài thơ lên giấy. Nàng không rảnh để nặn óc làm một bài thơ vô nghĩa đâu, vong linh của tác giả bài thơ làm ơn tha lỗi cho nàng nga~.

"Du cô nương mời!" Y Vân hào phóng nói.

Du Yên Yên đưa tờ giấy cho hữu tướng, kiêu ngạo như con không tước đứng dậy.

"Niệu niệu cỏ đề biên,

Thanh thanh nhất thụ yên.

Nhược vi ty bất đoạn,

Lưu thủ hệ lang thuyền."

(Thướt tha đứng cạnh đề xưa,

Liễu xanh khói biếc tựa đưa lên trời.

Liễu tơ như chẳng đứt rời,

Thuyền chàng em buộc khỏi dời đi đâu.

Giang biên liễu - Ung Dụ Chi)

Du Yên Yên hai mắt thủy chung nhìn Quân Hàn Kỳ ánh mắt ngập tràn ái mộ, sâu bi ngâm bài thơ nói ra nổi lòng.

Oa nếu có thể phỏng chừng nàng ta đã dùng sợi liễu buộc Quân Hàn Kỳ bên mình.

Hết bài thơ, Du Yên Yên tươi cười "Quận chúa đến lượt người!".

Y Vân cười đáp lễ đưa tờ giấy của mình cho An thừa tướng, tiếp đó cất thanh âm êm ái:

"Xuân lâm hoa đa mỹ,

Xuân điều ý đa ai.

Xuân phong phục đa tình,

Xuy ngã la thường khai."

(Rừng Xuân nhiều hoa thắm,

Chim Xuân hót ní non.

Gió Xuân đa tình lắm,

Tốc cả áo xiêm mình.

Tý Dạ Tử Thòi Ca - Xuân Ca)

"Hoa khai, hoa lạc, hoa mãn thiên

Tình lai, tình khứ, tình tùy duyên

Nhận khứ, nhận quy, nhận bất tân

Triều khởi, triều lạc, triều bất miên

Dạ thâm minh nguyệt mộng thuyền quyên

Thiên kim ban lưu thị hồng nhan

Quán khán hoa tạ hoa hựu khai

Khước phạ duyên khởi duyên hựu diệt."

(Hoa nở, hoa rơi hoa đầy trời

Tình đến, tình đi, tình tùy duyên

Nhận đi, nhận về, nhận không đổi

Triều dâng, triều hạ, triều không yên

Đêm dài trắng sáng mộng thuyền duyên

Ngàn vàng khó giữ bước hồng nhan

Quen ngấm hoa tàn hoa lại nở

Chợt e duyên đến duyên lại tàn.

Thiên niên duyên - Khuyết Danh)

"Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ nhân khuynh thành,

Tái cổ nhân khuynh quốc,

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc."

(Phương Bắc có giai nhân,

Tuyệt thế mà cô độc.

Liếc nhìn thành quách đồ,

Ngoảng đầu quốc gia vong.

Biết mà chi, nghiêng thành cùng nghiêng nước,

Giai nhân gặp mấy lần.

Giai nhân ca - Lý Diên Niên)

Im lặng! Cả khoảng trời lặng ngắt. Trong một khắc làm ba bài thơ, phải chăng nàng là thiên tài?!

"..."

"Hay! Thơ hay!" miệng vàng lời ngọc cất lên phá tan yên tĩnh. Quân Hàn Anh kích động nhìn chăm chăm Y Vân.

"Trẫm thấy lần này Vân Dao lại tái thắng, các khanh nghĩ thế nào?"

Từ ghế giám khảo một trưởng lão đứng lên chấp tay hướng Quân Hàn Anh "Hồi hoàng thượng bài thơ của Quận chúa thật sự không thể chê trách. Quận chúa thắng thần không ý kiến".

Mục thứ hai Y Vân toàn thắng.

Hạng mục thứ ba: kỳ.

Hữu tướng cho người dọn lên tất cả mười bàn cờ, mỗi bàn đều là nước cờ chết của kì nhân cổ xưa. Tương truyền người được xem là thiên tài có thể phá giải thế cờ là sáu bàn cờ, nhưng có một kẻ đã phá vỡ kỉ lục giải được mười bàn cờ - Quân Hàn Kỳ.

Du Yên Yên đi trước sâu sắc liếc Y Vân vài cái. Tay nàng ta thẩn thoát lướt qua bàn cờ thứ nhất đến bàn cờ thứ ba thì dừng lại một chút, sau đó là bàn cờ thứ tư. Ngưng thần suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Du Yên Yên dứt khoát hạ quân cờ trên tay xuống.

Dân chúng bên dưới im lặng nhìn nhất cử nhất động của Du Yên Yên. Có người cảm thán "Du tiểu thư không hổ là đệ nhất tài nữ kinh thành, muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài năng có tài năng. Bàn cờ nhìn qua khó thế mà vẫn có thể giải được!".

Kê bên cạnh khinh bỉ nói "Ta nói người thật thối cận Vân Dao quận chúa mới là tài mạo song toàn, người không thấy Du tiểu thư liên tiếp bại dưới quận chúa à?".

Nếu một khắc trước Du Yên Yên cảm thấy vui vẻ khi được ca ngợi thì ngay sau đó tâm tình của nàng liền rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hừ Hạ Y Vân, ta nói ván cờ này người chưa từng thấy qua nếu thấy cũng không chắc đã phá được thế cờ. Ngoại trừ hai khả năng hoặc là tiện nhân kia là thiên tài như Chiến vương gia, hoặc là nàng ta có cao nhân chỉ điểm. Nhưng mà hai khả năng này xác suất xảy ra rất thấp.

Du Yên Yên nói không sai, quả thật Y Vân chưa bao giờ thấy qua ván cờ này, tuy nhiên kiếp trước gia tộc của Y Vân là một gia tộc thượng cổ nên ông ngoại nàng đặc biệt thích thơ và cờ, cũng vì thế mà Y Vân được dạy dỗ như tiểu thư cổ xưa.

Trước kia khi đánh cờ với ông nàng cũng đã gặp qua thế cờ như vậy, cho nên những bàn cờ này nàng có thể giải.

Du Yên dường như một ngày không đàm thọt người khác thì ngủ không yên, nàng ta khiêu khích: "Yên Yên tài không bằng người chỉ có thể giải được bốn bàn cờ, Yên Yên hi vọng quận chúa có thể cho Yên Yên thấy được tài nghệ của người, mở mang kiến thức".

Này là ý tứ không cho phép cự tuyệt, ép buộc phải tham gia, châm chọc thể hiện rõ ràng! Ai nha phải đáp lễ.

Y Vân sống hai đời rồi sao có thể vì miệng lưỡi của nàng ta mà dao động, nàng chấp ta hướng mọi người hữu lễ, "Vân Dao tài sơ học thiên không dám tự nhận cao thâm. Khiến mọi người cười chê rồi".

Nói rồi nàng đi đến bên bàn cờ lần lượt phá ván cờ chết này, từng bước đi của nàng tinh diệu mới mẻ khiến không ít người xôn xao. Ngay cả giám khảo phần thi kì cũng chạy lên lời đài chăm chú nhìn.

Này là tài sơ học thiên sao? Quá dọa người a! Dân chúng cảm thán.

Đã giải đến bàn cờ thứ chín, Y Vân dừng lại, bàn cờ này nàng đã từng gặp nhưng là nàng đã lâu không chơi cờ rồi, cần phải suy nghĩ cách giải nga!

Du Yên Yên vỗ nát chiếc khăn tay, nàng cứ nghĩ chiếc khăn tay này là tiện nhân Hạ Y Vân mà càng thêm siết chặt chiếc khăn, hận không thể xé nát cái hào quang chói lọi trên người ả.

Ván cờ thứ mười...Y Vân đặt quân cờ trên tay xuống, xoay người tiêu sái về chỗ của mình. (Ta thật sự không biết chơi cờ nên chỉ nói sơ sơ thôi nha! Thứ lỗi)

Đã xong!

Dù đã biết được là ai thắng nhưng Y Vân vẫn muốn nghe từ miệng của người khác, nàng tựa tiểu phi tiểu hủi hữu thừa tướng "Thừa tướng người xem là ai thắng?".

An Tiêm Tê như lạc vào trong ảo mộng nghe tiếng gọi mới bắt giác phục hồi tâm tình kích động nói lớn: "Vân Dao quận chúa thắng".

Bên dưới nghe thấy tiếng nói như tỉnh giấc hết lời khen ngợi Y Vân.

Trên đài cao Hoàng thượng, Hoàng hậu vì Y Vân thắng mà cao hứng, xem ra Hoả Vũ quốc lại có thêm nhân tài rồi.

Quân Hàn Kỳ nhũn chặt đôi mày kiếm, nữ nhân nàng có thật nhiều bí mật, xem ra ta phải từ từ tìm hiểu rồi.

Lại không phải nói Du Yên Yên sắc mặt trắng bệch thì thảo lắm bầm "Sao có thể? Sao có thể như thế?".

Tại sao lại không thể? Y Vân nâng lên cách môi "Du tiểu thư có muốn thi nốt phần cuối không?". Dù sao Y Vân cũng đã thắng ba hạng mục hạng mục cuối dù có thi hay không kết quả cũng giống nhau.

Nghe người hỏi đến mình Du Yên Yên cố chấp nói, "Thi! Nhất định phải thi", dù sao ba hạng mục trước nàng đã hoàn toàn thảm bại vậy nên hạng mục cuối cùng này nàng phải thắng. Nếu không chỉ sợ thanh danh đệ nhất tài nữ cùng bao nhiêu cố gắng của nàng cũng điều uổng công.

Giờ phút này Du Yên Yên đã bị sự hoảng sợ phủ kín quên mất vẫn còn một lời đánh cược với Y Vân.

Y Vân xem như cho nàng ta chút mặt mũi gặt đầu nói được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tài Nữ Đệ Nhất Hoả Vũ

Giữa đài đã được đặt hai cái bàn trên để một cây đàn cầm, đàn này do hoàng thượng chuẩn bị vừa đảm bảo công bằng lại tránh bị người dụng chạm.

Nhìn qua hai thanh cầm đã thấy là đàn tốt, chỉ sợ Y Vân vô phúc không thể chạm vào.

Thu Yên lên đài đứng kế bên Y Vân, dùng nội lực truyền âm: "Tiểu thư cây đàn này bị người của Du Yên Yên động tay động chân trên dây đàn, hơn nữa bên trong còn có một con cò trùn".

Y Vân gật đầu, như nàng dự đoán Du Yên Yên làm sao dễ dàng chịu thua nhường tha ý đồ làm nàng xấu mặt, nếu như lúc đánh đàn sai âm Y Vân còn cả gan nói đàn của mình bị động tay động chân chắc chắn sẽ nghịch ý thánh thượng, lại thêm việc mang theo cổ trùng chắc chắn sẽ là tội chết. Nhưng nàng cũng thật chờ mong Du Yên Yên làm cách nào để lấy lại thanh danh đây.

"Thu Yên em đưa Băng cầm đến đây!".

Thu Yên gật đầu "Vâng! A tiểu thư! Minh Châu và Đằng San hoàn thành nhiệm vụ rồi".

Y Vân chợt cảm thấy cả người vô lực, hai tiểu quý đó đã về! Ai nha cuộc sống lại thêm náo nhiệt rồi!

"Thuận tiện em kêu hai nha đầu đó đến đây xem náo nhiệt đi" bất đắc dĩ nói.

Thu Yên thấy Y Vân biểu tình như vậy cũng thật vui, "Vâng em đi đây!".

Du Yên Yên bên kia tựa hồ rất tự tin, đi đến bên đàn thử âm còn chưa đàn đã muốn đấu tâm cơ với Y Vân.

"Vân Dao quận chúa người xem trong tất cả kĩ nghệ lấy cầm làm đầu, vì vậy Yên Yên nghĩ cách phân thắng bại không hợp lí. Ta thấy tỉ thí cầm mới chân chính phân thắng bại được, nếu ta thắng hạng mục này đồng nghĩa với việc ta và quận chúa hoà nhau. Quận chúa cảm thấy Yên Yên nói như vậy có được không?"

Vô si! Da mặt nàng ta thật là dày. Đây là những gì người xung quanh nghĩ ngoại trừ cha con Du Yên Yên.

Nếu đã tính kế Y Vân thì sao nàng có thể để Du Yên Yên tránh thoát dễ dàng, cuộc chơi vẫn còn ở phía sau nha.

Đáy mắt xẹt qua ánh sáng lạnh, nàng cười vô cùng phúc hậu "Du tiểu thư đã nói thế, Vân Dao sao có thể nói không. Du tiểu thư, mời!".

Du Yên Yên hást cầm, ngồi xuống, bàn tay hoa mỹ lướt trên dây đàn đánh một khúc "Phượng cầu hoàng".

Nếu theo phương diện thưởng thức âm nhạc thì phải nói nàng ta đàn rất tốt, tiếng đàn thật sự mang theo cả tâm tình, thanh âm tiếng hát trong trẻo, hoà lẫn khát khao mạnh mẽ.

Thật sự là cuồng si Quân Hàn Kỳ, nhưng mà Y Vân tuyệt không đồng tình hay thương tiếc.

Kết thúc một khúc, ánh mắt Du Yên Yên nhìn Quân Hàn Kỳ đầy hi vọng, chàng nhìn thấy không? Một khúc này ta vì chàng gảy, chàng có thể hướng ánh mắt về phía ta không?

Vô dụng thôi! Quân Hàn Kỳ không nhìn về nàng, ánh mắt hần lạnh nhạt đảo qua những người phía dưới, khi lướt qua Y Vân thì dừng lại một chút. Có lẽ hần không phát giác được ánh mắt hần khi đó lại nhiều thêm một phần nhu hoà.

Đáy mắt Du Yên Yên sáng ngời mãnh liệt, thậm chí là sát ý. Móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay đến rỉ máu. Hạ. Y. Vân. Cái tên này nàng nhớ kĩ.

Kiểm chế nổi kích động, nở nụ cười giả dối nguy trang đi tâm tình: "Quận chúa đến lượt người!".

Nàng ta nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Y Vân, nhanh chạp vào dây đàn đi!

Thần nhiên đi đến bàn ngồi xuống, ngón tay Y Vân chuẩn bị chạm vào dây đàn thì...

"Quận chúa xin dừng lại!".

Bốn hoàng y nữ tử mạng sa che mặt, dùng kinh công xoay một vòng, vững vàng đáp xuống.

Quân Hàn Anh phản ứng mau lẹ hỏi: "Cô nương có ý gì?"

Một nữ tử bước ra nói: "Môn chủ chúng ta có chút giao tình với Hạ cô nương. Nghe nói hôm nay nàng so tài liền hy vọng Hạ cô nương dùng đàn của môn chủ để tỉ thí".

Không cho người khác phản bác, hoàng y nữ tử kế bên lạnh lẽo nói: "Môn chủ muốn Hạ cô nương dùng Băng cầm. Hóa Vũ vương có thể chứ?".

Một lời nói đã động toàn trường, không ít người đứng ở đây là người trong giang hồ, ai cũng biết Băng cầm là vũ khí của môn chủ Huyết Phượng môn.

"Các nàng là tứ đại hộ pháp của Huyết phượng môn!"

"Thiên a! Là Huyết phượng môn".

....

Quân Hàn Anh cũng biết Huyết Phượng môn là môn phái có thực lực thế nào, nếu đệ muội quen biết thì không có vấn đề, hẳn đương nhiên đáp ứng "Có thể".

Quân Hàn Kỳ lại trầm tư, nữ nhân người càng có nhiều bí mật ta lại càng cảm thấy thú vị.

Thanh cảm do hoàng thượng chuẩn bị đã được lấy xuống thay vào đó là Băng cảm.

Du Yên Yên thần sắc nặng nề, lòng bàn tay giờ đã máu thịt lẫn lộn, tại sao? Nàng tự cảm thấy lúc nào việc sắp thành cũng thất bại trong gang tấc, là ả ta quá may mắn hay là mọi chuyện đã bị phát hiện?

Gãy nhẹ một tiếng trên Băng cảm, âm thanh kích thích mọi người chìm đắm trong tâm sự của chính mình.

Y Vân đương nhiên phát hiện ra Du Yên Yên khác thường, một khi tâm trạng của một người xuống dốc thì không khí sẽ có dao động mãnh liệt mà Du Yên Yên chính là tình trạng như vậy.

"Ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã già.

Ta hận nàng sinh muộn, nàng hận ta sắp già.

Đau xót chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Chàng hận ta sinh muộn, ta hận chàng già mau.

Ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã già.

Hận không sinh cùng thời, để ngày ngày đều cùng nàng bên nhau.

Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Vô kể hối đa tình, năm tháng mang người đi.

Ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã già.

Nàng xa ta cách cả chân trời, ta cách nàng góc bể.

Đau xót chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Trời nam biển bắc biết làm sao, hồng trần nơi một góc.

Ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã già.

Hóa điệp bay tìm hoa, đêm đêm đậu trên cỏ.

Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Sáng mơ mộng hồ điệp, một đêm xanh hoa cỏ.

Ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã già.

Hận không sinh cùng thời, để ngày ngày đều cùng nàng bên nhau.

Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Nguyện có thể sinh cùng thời, để ngày ngày đều cùng chàng bên nhau."

Tiếng đàn như thiên âm, ai oán lại như trút đi bầu tâm sự nặng nề, len lách vào trong trí óc, thanh âm suốt róc rách chảy, lại như ngàn vạn tiếng chim ca.

Giọng hát trong trẻo như tiếng chuông bạc không lẫn chút tạp âm. Trôi xuất hiện dị tượng trăm hoa đua nở.

Chính Y Vân cũng đắm chìm vào trong tiếng đàn của mình.

Năm năm rồi cứ ngỡ là bỏ đi tất cả lại không thể quên, là yêu quá sâu đậm hay là không cam lòng? Phong..

Như có cái gì thắt chặt lại trái tim, đau quá! Khoé mắt Y Vân ửng đỏ, lông lánh giọt lệ chảy trên má, nàng cúi đầu xuống che đi sự thất thố khó phát hiện này.

Quân Hàn Kỳ tay mân mê ly trà nhưng có thể thấy đã lộ rõ khớp xương. Là ai đã khiến nàng lộ ra biểu tình đó?

"Khiến mọi người cười chê rồi!" Y Vân đứng lên, cười nhẹ.

....

Vẫn là Y Vân đưa mọi người thoát khỏi ảo ảnh nhân tâm.

"Vân Dao quận chúa lần này lại tái thất. Danh hiệu đệ nhất tài nữ Hoả Vũ quốc thuộc về người rồi!" một trưởng lão tóc hoa râm, khuôn mặt đầy ý cười đứng lên nói.

Y Vân vẫn theo tư tưởng kính già yêu trẻ thì lễ với trưởng lão: "Vân Dao đa tạ trưởng lão".

Du Yên Yên từ trong tay áo lấy ra một cây chùy thủ đã chuẩn bị trước đó, lao nhanh về phía Y Vân: "Tiện nhân! Ngươi chết đi!".

Lúc nàng ta cách Y Vân khoảng một thước, một chung trà mang theo mấy phần lực đạo bắn trúng đầu gối Du Yên Yên làm nàng ta ngã sấp xuống.

Một trong bốn hoàng y nữ từ lao ra, nhanh chóng điểm huyết nàng.

Ngã ngội trên lôi đài không thể động đậy, Du Yên Yên hai mắt đỏ au đáng sợ nhìn chăm chăm Y Vân, "Tiện nhân ngươi mau thả ta ra!".

Ai nha! Nàng ta đã có dấu hiệu nhập ma, hơn nữa mở miệng một chữ tiện nhân, hai chữ cũng tiện nhân thật thối!

"Du tiểu thư, ngươi mở miệng ra mắng ta là tiện nhân đó là tội si nhục quận chúa hoàng thất là một. Dùng chùy thủ mưu đồ ám sát quận chúa là hai..."

Ngẩng đầu nhìn kẻ ném chung trà - Quân Hàn Kỳ, ánh mắt mang theo ý tứ cảnh cáo, ngươi xem ta suýt chết vì ngươi đấy mau đòi công đạo lại cho ta!

"Chiến vương gia người cảm thấy tội danh này nên xử lí thế nào?".

Quân Hàn Kỳ hai mắt híp lại môi mỏng phun ra một chữ "Chết".

Du thượng thư run rẩy dữ dội sắc mặt trắng bệch nhìn Hoàng thượng và Chiến vương đập đầu cầu xin "Hoàng thượng, Chiến vương gia xin hãy niệm tình lão thần tha cho nữ nhi".

Du Yên Yên nhìn Quân Hàn Kỳ thâm tình nói: "Chiến vương gia, Yên Yên làm tất cả cũng là vì người".

Nực cười dùng danh nghĩa tình yêu để che lấp sự ghen tị và hành động sai trái.

Y Vân nhìn Hoàng thượng Quân Hàn Anh, hoàng đệ của ngươi đem đến tai họa cho ta đấy mau trả lại công đạo cho lão nương.

Hoàng thượng chết bầm cuối cùng cũng phát huy công dụng, ho khan hai tiếng hần nói: "Trẫm niệm tình Du thượng thư vì Hoả Vũ cố gắng sức lực có thể tha cho Du tiểu thư một mạng. Nhưng tội chết có thể miễn tội sống lại khó có thể tha.

Du tiểu thư si nhục quận chúa lại cất giấu hung khí mưu đồ ám sát, nay biếm thành quân kỹ đầy ra biên cương vĩnh viễn không được trở về!".

Uy áp của bậc đế vương đè xuống, Quân Hàn Anh nghiêm nghị nhìn Du thượng thư thân nhiên hỏi: "Du thượng thư, khanh có ý kiến?".

Hai chân Du thượng thư mềm nhũn, run rẩy kéo Du Yên Yên đập đầu "Thần cảm tạ long ân".

Du Yên Yên biết rõ không ai có thể cứu mình cam chịu bị người kéo đi, khi đi qua Y Vân thì sống chết dừng lại thét lên "Tiện nhân Hạ Y Vân ngươi, đều tại ngươi cướp đi ánh hào quang của ta, nếu ngươi không xuất hiện thì ta cũng không rơi vào bước đường này. Ta dù chết ở nơi biên cương cũng hoá thành lệ quý ám ngươi! Ha ha...".

Y Vân nâng mi lạnh nhạt nhìn nàng ta như nhìn vật chết, nàng ta dù sao cũng vì yêu mà hoá thành như vậy, có chút đáng thương mà thôi!

Đến khi Du Yên Yên được kéo qua chỉ loáng thoáng nghe Y Vân nói hai chữ: "Ngu ngốc!".

Đã là vô duyên sao phải cố chấp? Rồi nàng tự giễu chính mình, đúng vậy nàng cũng cố chấp sao có thể nói người khác đây!

Xoay người nói với bốn hoàng y nữ từ "Xin hộ pháp truyền lời của Y Vân đến môn chủ: Y Vân cảm tạ ý tốt của người".

Bốn nàng gật đầu ôm Băng cảm biến mất, tốc độ thật nhanh cho thấy bốn người võ công thuộc hàng thượng thừa.

Qua ngày hôm nay danh tiếng của Y Vân sẽ lan truyền ra cả Hoả Vũ mà Du Yên Yên tự nhiên sẽ bị người người phi nhò cười chê. Tất nhiên đó là chuyện của ngày mai.

Đám đông rất nhanh cũng đã giải tán, Hoàng thượng hoàng hậu cũng đã hồi cung, Y Vân cũng theo bốn ca ca của mình trở về. Nhưng mà cá cược kia vẫn chưa được thực hiện thật tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Uống Rượu, Ngắm Trăng

Lúc trở về Hạ phủ là khoảng giờ Ngọ năm khắc (12h 15'), Hạ Kiêu và Liễu Ngọc hai người bọn họ tuy đã biết kết quả nhưng vẫn không khỏi lo lắng, đứng ngồi không yên.

Vừa thấy mấy đạo thân ảnh lơ lửng trước cửa Liễu Ngọc đã chạy đến, Hạ Kiêu cũng theo sau. Trờ mới biết bà lo lắng như thế nào. Nắm tay Y Vân xoay tới xoay lui, nhìn lên nhìn xuống thấy không có thương tổn gì bà mới thở phào một hơi.

Y Vân nhìn vậy không nhịn được phì cười, "Phụ thân, mẫu thân chúng con đã về. Người xem chẳng phải con không có chuyện gì sao!".

Hạ mẫu thân trách móc nhưng ánh mắt lộ rõ hàng vạn yêu thương "Nha đầu còn nói không có việc gì! Con đi so tài với người ta thì thôi đi còn cá cược lớn như vậy, hại mẫu thân ta hận không thể chạy đến đó ngay!".

Hạ phụ thân lúc này cũng đồng ý, "Vân nhi quả thật con hành sự rất lỗ mãng".

"Con xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu phụ thân, mẫu thân yên tâm".

Phu thê Hạ Kiêu gật đầu xem như chấp nhận, lúc này mới liếc mắt nhìn đám nhi tử bị lãng quên của mình.

Đại ca ai oán nói: "Phụ thân, mẫu thân hai người cuối cùng cũng nhớ đến bọn con! Trái tim của con tan nát rồi!" Rồi quay sang nhìn ba đệ đệ "Các đệ xem tư tưởng trọng nữ khinh nam của nhà mình thật lớn!".

Mẫu thân một phát gõ vào đầu đại ca "Con còn dám nói, ta bảo con đi theo bảo vệ Vân nhi vậy mà thấy Vân nhi hành sự như vậy cũng không ngăn cản! Ta chưa làm gì con đã là may mắn rồi!".

Y Vân trong lòng niệm một câu: đại ca muội xin lỗi.

Phụ thân xem như giải vây dùm đại ca, nhìn đại gia đình nói: "Hôm nay Vân nhi so tài đạt được danh hiệu tài nữ đệ nhất Hoả Vũ là việc đáng mừng vì vậy hôm nay gia đình ta sẽ đi Phụng Vũ tửu lầu dùng cơm rồi đi dạo phố. Các con thấy sao?".

"Vâng tui con đồng ý!".

Thế là đại gia đình liền ra ngoài dùng cơm, nói là đi ra ngoài thực chất là đi mua sắm cho Y Vân thuận tiện mua cho các ca ca và phu thê Hạ Kiêu.

Một ngày ra ngoài một hôm tầm khoảng giờ Dậu hai khắc (17h 30') thì về. Y Vân trở về sân viện của mình.

Trong sân Minh Châu, Đằng San, Hạ Hà, Thu Yên đã đứng chờ, thấy Y Vân đi đến thì lập tức chạy đến.

"Tiểu thư người xem em và Minh Châu đã về rồi, em nhớ người chết đi được!".

Y Vân nhìn bốn người cười tươi "Các em về rồi chắc cũng đã mệt, còn phải hoá trang thành tứ đại hộ pháp để đưa cảm cho ta nữa. Ai nha ta cảm thấy thật tội lỗi. Mau về nghỉ ngơi đi".

Bốn người đồng thanh đáp sau đó thức thối lui xuống, họ biết sau khi đánh đàn tiểu thư sẽ muốn yên tĩnh một mình, nếu không có cản dận gì họ cũng không làm phiền tiểu thư.

Sau khi tắm rửa Y Vân không về phòng mà lấy một bình rượu vài cái chung đặt trên bàn đá trước sân. Rồi nàng ngồi xuống xích đu bên cạnh đung đưa.

Mặt trăng như chiếc đĩa bạc, toả ra thứ ánh sáng yếu ớt trong đêm tối, mây như sương mù che lại một phần ánh trăng. Y Vân nhìn đến ngây ngốc, ánh mắt toả ra nhân nhật tru thương.

Trên một nóc nhà không xa đồng dạng Quân Hàn Kỳ nhìn Y Vân đến ngây ngốc. Hình ảnh của nàng cứ một chút lại một chút khắc sâu vào trong tâm mà ngay cả hần cũng không hay biết.

Ám nhất, Ám nhị trên cành cây phía sau Quân Hàn Kỳ hai mặt nhìn nhau.

Ám nhất khó hiểu nhìn cảnh tượng trước mắt hỏi: "Ám nhị người xem từ khi vương gia gặp quận chúa thì hành động không giống bình thường nhỉ?".

Ám nhị gật đầu đồng ý "Xác thực rất không bình thường. Có thể là...".

Ám nhị kéo dài âm cuối, có ý liếc Quân Hàn Kỳ: "có lẽ...gia động tâm với quận chúa rồi!".

Ám nhất nghe đến đây thất kinh hồn vía nhìn gia nhà hấn, tảng băng của gia cuối cùng cũng tan chảy rồi à?!

Hai người Ám nhất, Ám nhị nhìn nhau cười hắc hắc...

Quân Hàn Kỳ phía trước đương nhiên nghe được hai thủ hạ của mình nói cái gì, quả thật từ khi gặp nàng hấn hành động không giống tác phong của mình, nếu là lúc trước hấn sẽ không chạm vào bất kì nữ nhân nào nhưng là sau khi gặp nàng hấn không những không chán ghét nàng còn muốn gần gũi với nàng. Trên hết hấn không biết vì sao đêm nay lại chạy đến viện của nàng. Hấn động tâm sao? Câu trả lời chính hấn cũng không biết.

Ám nhất nhỏ giọng nói "Ám nhị ta thấy gia đến đây lâu thế mà vương phi vẫn chưa nhận ra. Có phải chúng ta nên làm gì đó không?", một câu vương phi liền xác nhận địa vị của Y Vân.

"Hắc hắc ta biết nên làm thế nào!" Ám nhị cười gian hai tiếng, tay phải không biết lấy cục đá ở đâu ném tới gốc cây gần Y Vân tạo ra tiếng động.

"Bốp!" hòn đá lăn đến cạnh chân Y Vân.

Nàng không quay lại chỉ nói một câu "Nếu Chiến vương đã đến thì không cần ở trên nóc nhà đón gió, nếu không ta lại bị chê trách không tiếp khách chu đáo!". Kì thực nếu không có hòn đá nàng cũng biết có người đến, chỉ là không muốn nói thôi.

Quân Hàn Kỳ thuận thế nhảy xuống, đi đến bàn đá giữa sân ngồi xuống.

Im lặng một lúc lâu, Y Vân rời khỏi xích đu rót một chung rượu đưa cho hấn, tự mình cũng rót một chung rồi quay về xích đu.

"Vương gia đến đây không biết có chuyện gì? Là đến đòi lại công bằng cho Du tiểu thư?".

"Không phải" Quân Hàn Kỳ hơi nhíu mi đáp.

Y Vân nghi hoặc nhìn hấn, không phải đến đòi công bằng cho hoa đào của hấn thì đến làm gì?

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của nàng hấn bồi rồi đáp "Ta không quen nàng ta (Du Yên Yên), ta đến nhìn nàng".

Ai nha tảng băng Chiến vương cũng có loại biểu tình này, tâm tình nàng tốt lên không ít nha! Nàng nhìn hấn đậm mặt nói: "Nếu không có việc gì ta kể cho người nghe một câu chuyện".

Quân Hàn Kỳ cũng không để ý xưng hô của Y Vân, gật đầu ý bảo nàng cứ kể đi.

Trong đêm yên tĩnh, thanh âm của nàng vang lên.

"Ở một nơi rất xa có một tỉnh cầu, nơi đó rất nhiều quốc gia, cô gái ở một nơi gọi là Trung Hoa, cô có cha ừm...chính là phụ thân, mẹ chính là mẫu thân và một em trai là đệ đệ theo cách gọi của chúng ta".

Nàng dừng lại thấy Quân Hàn Kỳ vẫn lắng nghe thì kể tiếp.

"Cha cô gái là lão đại của một môn phái sát thủ vì vậy cô gái cũng theo cha tiếp quản sự nghiệp, mẹ cô là con gái của một gia tộc thượng cổ vì vậy cô gái phải học cách trở thành một tiểu thư. Em trai cô gái thanh thuần lại hiểu chuyện nên cô gái quyết tâm làm tốt mọi chuyện để em trai cô gái có thể sống bình thường như bao đứa trẻ khác."

Nói đến đây Y Vân chợt cảm thấy chưa xót chỉ sợ tâm nguyện này không thể hoàn thành.

"Cô gái ban ngày sẽ trở thành bác sĩ ừm... chính là đại phu, ban đêm lại là sát thủ. Cô gái mệt mỏi, và rồi chàng trai đã đến cho cô gái một bờ vai để tựa vào. Nhưng là số phận không cho phép, một khi trở thành sát thủ thứ có thể giết chết chính mình đó chính là tình cảm... Mà cô gái đã vướng vào điều đó. Cô chết vì bảo vệ cha của mình".

Y Vân ngưng lại một hồi lâu thấy không có tiếng thì nhìn Quân Hàn Kỳ sau đó lại nhìn ánh trăng.

"Cô gái ở Trung Hoa đã chết nhưng là linh hồn lại xuyên về dị giới mà sống tiếp... Rất khó tin đúng không ngay cả ta cũng không tin mà!".

Quân Hàn Kỳ gương mặt Y Vân đỏ ửng vì rượu như lâm vào hồi ức lại tản ra nhàn nhạt ưu thương. Bất giác hỏi nàng: "Nữ tử và nam nhân kia yêu nhau?".

Y Vân hơi bất ngờ khi hấn hỏi về nam tử nàng rất ít kể trong câu chuyện kia. Nàng nhàn nhạt trả lời "Ừ".

"Sau khi nữ tử chết nam tử như thế nào?".

"Ta không biết".

"Còn nữ tử kia?".

"Nàng có một gia đình mới ở dị giới, rất được yêu thương".

"Nam tử kia tên gì?" Quân Hàn Kỳ không biết tại sao mình lại hỏi nhiều như thế, nhưng trực giác nói cho hắn biết hắn phải biết về nam nhân này.

Y Vân ngược nhìn Quân Hàn Kỳ, nói hai chữ: "Kỳ Phong". Không biết là từ lúc nào nàng có thể thân nhiên gọi tên của Phong như người xa lạ. Như vậy cũng tốt!

"Phong..." Quân Hàn Kỳ nắm bắt tên này, không hiểu sao hắn có một loại ý nghĩ giữa hai cái tên Phong - Vân (Kỳ Phong - Y Vân). Gió và mây hai cái tên ghép lại khiến cho hắn phi thường khó chịu. (Anh đang ghen ý mà ^^)

Nhắc lên nghi vấn trong lòng Quân Hàn Kỳ hỏi: "Nàng là nữ tử đó?".

Y Vân im lặng lựa chọn không trả lời.

"Ta hát cho ngươi nghe".

Quân Hàn Kỳ kinh ngạc nhìn nàng.

Tiếng hát trong trẻo lại lần nữa cất lên, sâu bi, ưu thương bộc lộ ra hết cho thấy tâm tình của Y Vân.

"Lúc hoa nở rộ chính là lúc đáng quý nhất, hoa kia rơi rồi sẽ xác xơ.

Bỏ lỡ mất thời kỳ hoa đẹp nhất, biết trách ai đây? Bông hoa cũng cần có người an ủi.

Đòi người phải khóc bao nhiêu mới có thể cạn lệ?

Đòi người phải chảy bao nhiêu lệ mới thôi không đau lòng?

Chẳng có ai nhìn thấu được nét tiêu tụy giấu ở khóe mắt tôi.

Lời thề khi ấy thật hoàn mỹ, giống như bầu trời cánh hoa bay.

Trong đêm lạnh lẽo, gió Bắc thổi qua, tìm không thấy người an ủi.

Lời thề năm ấy quá hoàn mỹ khiến cho nỗi tương tư biến thành tro bụi.

Đòi người phải cạn bao nhiêu chén rượu thì mới hết biết say?

Đòi người phải say bao nhiêu lần thì mới hết sợ bóng tối?

Chẳng có ai nhìn thấu được nét tiêu tụy giấu ở khóe mắt tôi.

Lời thề khi ấy thật hoàn mỹ, giống như bầu trời cánh hoa bay.

Trong đêm lạnh lẽo, gió Bắc thổi qua, tìm không thấy người an ủi.

Lời thề năm ấy quá hoàn mỹ khiến cho nỗi tương tư biến thành tro bụi.

Trong đêm lạnh lẽo, gió Bắc thổi qua, tìm không thấy người an ủi.

Lời thề năm ấy quá hoàn mỹ khiến cho nỗi tương tư biến thành tro bụi.

Lúc hoa nở rộ chính là lúc đáng quý nhất, hoa kia rơi rồi sẽ xác xơ.

Bỏ lỡ mất thời kỳ hoa đẹp nhất, biết trách ai đây? Bông hoa cũng cần có người an ủi."

Từ lượng của Y Vân rất cao, rất khó để say nhưng có lẽ mệt mỏi nên nàng ngủ gục trên bàn.

Quân Hàn Kỳ bước qua ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, đem nàng đặt trên giường đắp chăn.

Mỗi hàng động đều rất ôn nhu như sợ đánh thức nàng, bàn tay hắn lướt trên da mặt nàng nhỏ giọng nói: "Tạm biệt, nữ nhân" sau đó rời khỏi.

Chương 17: Y Vân Tiên Cung

Hôm sau, trước cửa phòng Quân Hàn Kỳ, hai ám vệ đang đùn đẩy việc cho nhau.

Ám Nhị: "Ám nhất nguoi là người đầu tiên đi theo gia, việc trọng đại này nguoi làm mới phải!".

Ám Nhất: "Nếu không phải nguoi lỡ miệng nói gia bị ép hôn hai người bọn hấn sẽ nóng nảy đi à?".

Cánh cửa phòng Quân Hàn Kỳ mở ra, hấn nghiêng mặt nhìn hai ám vệ của mình hỏi, "Ám Nhất có chuyện?".

Xem như hôm nay Ám Nhất hấn hy sinh vì đại nghĩa vậy! "Gia Ám Ngũ và Ám Thất vào hai tuần trước nghe tin gia có hôn ước với vương phi nên đã lỗ mãng đi ám sát nàng, đến giờ vẫn chưa thấy trở về". Nói xong câu đó, Ám Nhất như trút được toàn bộ gánh nặng, nhưng mà khủng bố nhất vẫn là vương gia.

Hàn khí từ Quân Hàn Kỳ tán ra từ từ, hấn quay lưng bước đi chỉ để lại một câu: "Đến Hạ phủ!".

Giờ phút này hấn hận không thể đem hai tiểu tử đó về rồi trừng phạt, đi ám sát nàng? Thiên a, thảo nào nàng thấy hấn lại đề phòng xa cách như vậy.

Trong Từ Vân viện, bóng dáng nữ tử nằm phơi nắng trên xích đu, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu sáng gương mặt tuyệt sắc hoàn mỹ của nàng.

Hai nam tử cách đó không xa nhìn khung cảnh hài hoà đó không khỏi kinh diễm, Hạ tiểu thư này không khỏi quá đẹp đi!

Đang hưởng thụ cảm giác thoải mái, phảng phất như có tiếng đánh nhau. Không thích hợp!

Hàng mi dày như cánh bướm của Y Vân chớp động, đôi con nguoi từ sắc như đáy vực âm u khiến người ta nhìn không thấu mở ra. Nàng nhú mi, lọt vào mắt là thân ảnh Quân Hàn Kỳ đứng trước mặt nàng che đi ánh sáng.

Một thân trường bào màu tím tôn lên vóc dáng to lớn, tóc đen tùy ý buộc lên bằng dải lụa.

Khuôn mặt hấn lạnh lùng xa cách, tạo nên một loại mị lực đầy ý vị.

Hai tròng mắt đầy âm hàn, sâu như giếng cổ khi nhìn Y Vân phá lệ ôn nhu, tràn đầy ý cười.

Đáy lòng Y Vân có một loại rung động mãnh liệt, trong lòng nàng vang lên một hồi chuông cảnh báo. Phút chốc ổn định lại tâm tình, khoé môi nàng kéo ra một nụ cười mê hoặc chứng sinh.

"Vương gia người đến đây không biết có việc gì?".

Quân Hàn Kỳ hồ hững trả lời duy trì bộ dáng lạnh nhạt, trời mới biết lòng hấn như kiến bò trên chảo.

"Cách đây hai tuần hai thuộc hạ của ta chạy đến đây ám sát, nàng có gặp họ không?".

Y Vân như bưng bình đại ngộ, hai mắt hip lại "Cách đây hai tuần ta không có gặp ám sát, nhưng mà... ta gặp được hai tên trộm muốn giết người cướp của. May mắn họ đã bị bắt lại".

Nàng chăm chú nhìn Quân Hàn Kỳ, sau đó nói tiếp: "Chẳng qua ta thấy họ sức lực tốt nên thu làm người chăm sóc thảo dược. Vương gia nhìn xem có phải họ không".

Theo hướng tay của Y Vân hấn thấy được hai nam tử ngồi trong mảnh đất...trồng thảo dược. Đây chính xác là hai thủ hạ của hấn, Ám Ngũ và Ám Thất!

Hai người thấy vương gia nhà mình đang nhìn thì vội chạy đến, kêu lên "Gia!".

Ám Nhất và Ám Nhị vốn đang giao thủ với bốn người Thu Yên cũng chạy vào. Câu đầu tiên chính là:

"Trời ạ! Ám Ngũ, Ám Thất các nguoi cũng quá thê thảm đi!".

Đích thực là có thể dùng từ thê thảm để hình dung. Gương mặt anh tuấn đầy khí phách của hai người dưới sự trút giận của bốn người Thu Yên trở nên thê thảm chưa từng thấy, lỗ mờ có thể nhìn ra dấu vết xanh tím. Hơn nữa từ một ám vệ bên người vương gia trở thành một kẻ làm vườn phải nói là từ

thiên đàng rơi xuống địa ngục.

Ám Ngũ, Ám Thất nhìn Ám Nhất và Ám Nhị gương mặt tràn đầy đau khổ. "Huynh đệ cuối cùng các ngươi cũng đến, các ngươi không biết bọn ta có bao nhiêu khổ sở a—".

Nhớ lại bọn họ vẫn còn run, thị nữ của Hạ tiểu thư không phải người thường mà! Ra tay cực kì khủng bố, may mắn Hạ tiểu thư chưa lấy mạng bọn họ, nếu không bọn họ coi như xong.

Y Vân nhìn hai ám vệ lại nhìn Quân Hàn Kỳ "Vương gia nếu họ là người vương gia muốn tìm thì hãy dẫn về. Về chuyện hai người bọn họ làm ta không truy cứu".

Quân Hàn Kỳ nghe nàng nói mới thả lỏng đôi chút "Được, ngày mai ta sẽ đưa lễ vật tạ tội".

Y Vân không nói xoay người đi về xích đu ngồi xuống, môi mím chặt chộc nói một câu không đầu vào đâu: "Người muốn giết ta thật nhiều, ám vệ của vương gia rồi cả Du tiểu thư nữa! Nếu ai cũng làm theo cách của Du tiểu thư hạ cổ trùng thì hẳn ta chết vạn lần rồi! Ai nha vương gia cẩn thận không chừng người tiếp theo là người đó".

Quân Hàn Kỳ nhìn Y Vân thật sâu, nàng là đang nói cho hắn biết cổ trùng thất truyền đang bị ngoại nhân đưa vào Hỏa Vũ, có liên quan với hoàng thất. Việc này hẳn nên tra rồi!

Hắn xoay người rồi đi chỉ để lại bóng lưng cao ngạo mà cô độc. Mà Ám Ngũ và Ám Nhất cũng phát hiện ra cách cư xử kì lạ của gia nhà mình nhưng không nói xoay người đuổi theo.

Khi thân ảnh đó rời khỏi tầm mắt Y Vân nghe được một câu truyền âm "Nữ nhân, cảm ơn!".

Gương mặt Y Vân thoáng ửng hồng, nàng nói cho hắn biết chuyện cổ trùng xem như trả ơn hắn đêm qua ngồi nghe nàng kể chuyện thôi! Không có ý tứ gì khác hết nha!

Quả thật hôm sau Quân Hàn Kỳ cho người đem đến viện nàng một cái rương và năm cuộn gấm thiên tâm.

Ai nha gấm thiên tâm một năm mới làm ra được một đoạn nay Quân Hàn Kỳ vừa ra tay đã là năm cuộn, hơn nữa trong rương cũng toàn dạ minh châu, hồng ngọc, trân bạch ngọc, lưu ly, vàng ròng. Xem ra phu quân tương lai của nàng cũng rất giàu có nha, nếu nàng gả vào đó bòn rút tài sản xong rồi bỏ đi cũng không tệ.

Huyết Phượng cung của nàng thứ không thiếu chính là tiền, nhưng mà ai lại không muốn có thêm tiền. Vì vậy một kế hoạch đã nảy sinh trong đầu Y Vân.

Một lúc sau Minh Châu chạy vào phòng của nàng, "Tiểu thư Hoàng hậu phái người đến mời người vào cung".

Y Vân gật đầu, dẫn theo Minh Châu đi ra chính sảnh.

Đến nơi đã thấy một chiếc xe ngựa xa hoa trước cửa Hạ phủ, cung nữ cận thân của Hoàng hậu là Linh Chi bước ra hành lễ với Y Vân sau đó nói: "Quận chúa, Hoàng hậu nương nương mời người tiến cung phẩm trà, trò chuyện với hoàng hậu".

"Được".

Liễu Ngọc và Hạ Kiều lo lắng nữ nhi mình tiến cung sẽ bị khi dễ, trước khi đi dặn dò rất nhiều sau đó Y Vân liền lên xe ngựa theo cung nữ Linh Chi vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thêm Một Bằng Hữu

Cung nữ Linh Chi đi trước Y Vân theo sau đến Phượng Tê cung. Phượng Tê cung hoa chủ đạo chính là Mẫu Đơn, một hàng Mẫu Đơn đỏ trải dọc đường đi, bề nghệ, uy nghiêm, đẹp nhưng không tục.

Thấy Y Vân có vẻ chú ý đến hoa, Linh Chi đứng lại giới thiệu cho Y Vân một chút.

"Quận chúa, hàng Mẫu Đơn này là do Hoàng hậu và Hoàng thượng tự tay trồng. Từ khi Hoàng thượng nạp phi thời gian đến Phượng Tê cung ngày càng ít, sau đó hàng Mẫu Đơn này cũng ít được chăm sóc. Giờ đã phát triển như vậy!".

Linh Chi nhắc đến lại cảm thấy chua xót, dù Hoàng hậu không nói nhưng nàng biết người muốn chính là một đời, một kiếp, một đời người. Chi tiếc người Hoàng hậu yêu là Hoàng thượng.

Y Vân nghe đến lại có cảm giác buồn buồn, nàng biết được không ít câu chuyện phu thê ân ái giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu. Nhưng chung quy không thoát khỏi ngăn trở của hoàng quyền.

"Hoàng thượng rất may mắn khi có Hoàng hậu làm bạn!" Y Vân thở dài.

Linh Chi đương nhiên hiểu ý của Y Vân là gì, nàng cười tươi "Vâng, nô tì cũng thấy vậy!".

Đoàn người lại tiếp tục đi. Trong phòng, Hoàng hậu ngồi trên ghế mềm cười nhìn Y Vân đang tiến đến.

"Vân Dao gặp qua Hoàng hậu, Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế". Y Vân hành một đại lễ với Hoàng hậu.

Tô Hoàng hậu đứng lên khéo léo nâng Y Vân ngồi xuống cạnh mình, miệng trách móc: "Vân Dao lần sau gặp ta người không cần hành lễ, còn nữa đừng gọi ta là Hoàng hậu cứ gọi ta là Trang Thanh hoặc Thanh nhi đi."

Y Vân hơi sững sốt, dù sao nàng và Hoàng hậu mới gặp nhau bất quá chỉ hai lần, lần này vào cung được Hoàng hậu ưu ái có chút kì lạ.

Nhìn ra nghi vấn của Y Vân, Tô Hoàng hậu giải thích "Ta thường ngày ở trong cung, không có nhiều bằng hữu lắm, nếu có thể sau này người hãy thường xuyên vào cung trò chuyện với ta".

Nghe ra được cô đơn trong lời nói của Hoàng hậu, Y Vân sáng khoái đáp "Được". Cũng phải hoàng cung là một lồng giam hoa lệ, Tô Trang Thanh lại là Hoàng hậu chỉ có thể tự giam mình ở đây.

Tô Trang Thanh lại gấp gấp nói: "Vân Dao sau này ta gọi người là Vân nhi được không?".

Y Vân nhìn sâu vào trong đôi mắt Tô Trang Thanh, đôi mắt chính là thứ không bao giờ lừa người được. Đôi mắt Tô Trang Thanh rất sạch sẽ, mang theo một sự ưu thương và khát khao mãnh liệt.

"Được! Thanh nhi sau này người liền trở thành bằng hữu của ta".

Mọi chuyện sau đó cũng không còn trở ngại gì nữa, Y Vân và Tô Trang Thanh nói chuyện cũng rất hoà hợp chủ yếu là Y Vân nói cho Trang Thanh nghe chuyện ở bên ngoài hoàng cung, thế lực trong giang hồ...

Tô Trang Thanh là Hoàng hậu lại được nuôi lớn trong khuê phòng nên nàng rất hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, hỏi Y Vân rất nhiều. Nhưng có người lại không muốn mọi chuyện diễn ra tốt đẹp như vậy.

Mị phi đến! Mị phi tuổi chừng hai mươi, đôi mắt xéch mị hoặc câu hồn, môi đỏ mọng, da mặt trắng một tầng phấn, là một mỹ nhân. Chi là nàng ta ăn mặc rất chói mắt, một đầu đeo dây trâm vàng, lại thêm hai cánh tay cũng toàn trang sức lò lằng, hồng y đỏ rực mỏng manh, khoe da thịt trắng ngần, đáng đi ông ọ, hệt như nữ nhân thanh lâu hết sức phản cảm.

Y Vân xoay đầu nhìn Tô Hoàng hậu kế bên, Tô Trang Thanh không mặc phượng bào mà mặc một bộ lam y, gương mặt không phấn son, thanh nhã, thuần khiết, vô tình tâu ra loại cảm giác uy nghiêm, cao quý. Quả thật là khác xa một trời một vực! Y Vân khẽ lắc đầu.

"Muội muội thỉnh an tỳ tỷ" Mị phi vịn tay cung nữ cận thân bước vào, chỉ nói mà không hành lễ.

Tô Trang Thanh không nói chỉ im lặng chờ xem nàng ta sẽ nói gì tiếp theo.

Mị phi ngồi xuống ghế, hát hàm vênh vảo, "Tỷ tỷ, muội không hành lễ với tỷ được mong tỷ tha lỗi". Tuy là miệng nói xin lỗi nhưng nét mặt nàng ta chẳng có ý tứ xin lỗi chút nào, tay nàng ta cố ý vuốt vuốt bụng mình.

Y Vân nhìn xuống, Mị phi mang thai đã ba tháng, lần trước ở hoa yến không thấy nàng ta là do nàng ta bảo không khoẻ không thể đến. Nhìn nàng ta hiện giờ rõ ràng là đang thị uy với Hoàng hậu mà!

Cảm nhận được người bên cạnh mình dao động, Y Vân vỗ tay trấn an.

"Tỷ tỷ, bên cạnh tỷ có phải là quận chúa Vân Dao không?". Mị phi tỏ vẻ mới để ý thấy Y Vân.

Y Vân đối với Mị phi như người xa lạ, nhân nhạ nói "Vân Dao gặp qua nương nương". Nói thật vì Hoàng thượng và Hoàng hậu là người nắm giữ sinh tử, mà phụ thân nàng lại là một thần tử nên nàng mới đối với họ mà hành lễ, với một phi tử hậu cung như Mị phi nàng trả lời đã là cho chút mặt mũi rồi. Nhưng mà trực giác nói cho nàng biết nữ nhân này đối với nàng có địch ý.

"Quả nhiên như lời đồn, quận chúa là kì nữ, lại có thể đánh bại muội muội của ta. Nhưng quận chúa làm người phải có lòng bao dung, khi chưa xuất giá mà đã kì phạm vào thất xuất chi điều* thật sự là không tốt. Sẽ tổn hại thanh danh của quận chúa nga~".

* Thất xuất: 7 điều người vợ phạm phải 1 điều trong đó thì cũng đủ bị đuổi khỏi nhà: 1. Không con; 2. Dâm dăng; 3. Không kính thờ cha mẹ chồng; 4. Lạm điều; 5. Trộm cắp; 6. Ghen tuông; 7. Có ác tật.

Hoàng hậu nhũn mày, bất mãn nói: "Muội muội sao có thể nói như vậy, Vân Dao chưa từng đố kỵ, ghen tuông là Du tiểu thư đề nghị ti thí, hơn nữa động sát tâm với quận chúa, đây chính là tội chết. Quận chúa không đề nghị giết nàng đã là khoan dung rồi."

Y Vân ngồi bên cạnh thảm than, sợ xót, sợ xót sao nàng không biết vị Mị phi này là tỷ tỷ của Du Yên Yên. Thảo nào nàng ta với mình có địch ý như vậy.

Nhìn xem trận chiến hậu cung cũng sắp diễn ra, Y Vân nhập vai bạch liên hoa hỏi ai oán đáp: "Nương nương sao có thể nói như vậy! Vân Dao vạn lần không dám."

Mị phi trừng mắt, tay vuốt bụng sờ yếu ớt "Ai nha! Tỷ tỷ và quận chúa sao có thể lớn tiếng như vậy, đứa bé là con của Hoàng thượng ảm ỉ một chút sẽ động thai khí, ảnh hưởng đến thai nhi."

Y Vân cười lạnh nữ nhân này dám lời Hoàng thượng ra uy hiếp nàng và Trang Thanh có phải là quá ngầy thơ không? Cũng không xem trước mặt mình là ai! Hoàng hậu là người cai quản lục cung, đặc tội Hoàng hậu ngày tháng chỉ thêm thâm.

Tô Trang Thanh nhìn móng tay, nhìn cũng lười ngẩng đầu nói: "Mị phi thân là phi tử không tuân nữ giới, chèn ép quận chúa phạt ba tháng ở Tường Vy cung tĩnh tâm tư quá, chép trăm bản kinh phạt cầu phúc cho hoàng tử, trăm bản quy tắc nữ giới!".

Mị phi phút chốc sắc mặt trắng bệch, đến quấy rối không được còn bị tiện nhân Hoàng hậu cấm túc. Giận dữ bỏ đi.

Y Vân liếc Tô Trang Thanh ý tứ chính là: Thanh nhi nguoi hảo oai phong nga!

Tô Trang Thanh đỏ mặt nhanh chóng chuyển đề tài, "Vân nhi, Thái hậu biết hôm nay nguoi đến nên cố ý dặn dò ta phải đưa nguoi qua gặp nguoi".

Giọng nói Tô Trang Thanh có chút vui sướng khi nguoi gặp họa, Y Vân làm ngơ. Chẳng qua là đi gặp mẹ chồng tương lai thôi, sớm hay muộn cũng phải gặp, không bằng gặp trước.

"Ta cùng nhị đệ cũng có ý muốn đến thỉnh an mẫu hậu, nếu Hoàng hậu và quận chúa không phiền phiền và hoàng đế có thể đi chung không?".

Thanh âm trầm thấp cơ hồ ẩn chứa một sự uy nghiêm vang lên, hai thân ảnh vàng kim và tử sắc tiến vào.

Kim sắc thân ảnh là đương kim Hoàng đế Quân Hàn Anh. Còn về thân ảnh tử sắc đương nhiên là đại danh鼎鼎 Chiến thần vương gia Quân Hàn Kỳ.

Hai người song song tiến vào. Liếc mắt thấy Quân Hàn Anh gương mặt là ý cười muốn xem kịch, Quân Hàn Kỳ lại là gương mặt lạnh băng vạn năm không đổi, Y Vân theo lễ nghi phúc thân, "Vân Dao gặp qua Hoàng thượng, gặp qua vương gia."

Trong lòng nàng lại thầm khinh bỉ Hoàng đế hồ ly cùng Hoàng hậu, một kẻ vui sướng khi nguoi gặp họa, một kẻ lại bộ dáng xem kịch vui, hai người này là một cặp tuyệt phối, không thể bàn cãi mà! Xui xẻo, cư nhiên còn gặp phải Quân Hàn Kỳ, ai nha vận khí không tốt!

Tô Trang Thanh tiến lên tươi cười đầy mặt, đáp lại: "Hoàng thượng có thể đi cùng là vinh hạnh, sao chúng ta có thể thấy phiền". Nói rồi nàng bước đến bên cạnh Quân Hàn Anh song song đi về phía Từ Ninh cung.

Mà phía sau Y Vân cũng rất tự giác đi ngang hàng với Quân Hàn Kỳ đuổi theo sau đế - hậu.

Trên đường đi Y Vân hết sức chăm chú đánh giá Hoàng thượng. Ánh mắt Hoàng đế nhìn Thanh nhi tràn đầy nhu tình, sùng nịch, hành động nhẹ nhàng đem Thanh nhi ôm vào trong ngực, phải nói là nâng như trứng, hứng như hoa.

Y Vân gật đầu kết luận một câu: Hoàng đế này yêu thương Trang Thanh là thật, ừm... xem như tạm đủ tư cách ở bên cạnh Thanh nhi. Nếu đã nhận định Tô Trang Thanh là băng hữu vậy thì nàng cũng phải thay Thanh nhi đánh giá một phen.

Bên cạnh Y Vân là Quân Hàn Kỳ, hần nghiêng đầu nhìn một bên mặt Y Vân, ánh nắng chiếu sáng cả thân hình nàng, hai hàng mi cong cong chớp động, đôi mày liễu chau lại rồi giãn ra, cả hành động gật đầu đều lọt vào mắt hần thật rõ ràng. Mơ hồ có thể thấy khóe miệng nàng cong lên một độ cong duyên dáng.

Mỗi một hình ảnh của nàng theo từng ngày, từng chút lại khắc sâu vào tim hần, mà chính tâm của hần cũng đang có những cơn sóng lớn.

Bất tri bất giác đã đi đến Từ Ninh cung, gian chủ điện nổi bật là bốn cây cột son chạm khắc tinh tế, không hoa mỹ cầu kỳ nhưng lại tôn quý vô cùng. Mà bên trong là hai phụ nhân và vài ma ma.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an."

"Nhi thần thỉnh an Lam thái phi."

Hoàng thượng, Hoàng hậu, Chiến vương tiến lên đồng loạt thi lễ với Thái hậu và Lam thái phi.

Theo sau Y Vân cũng có thể phân biệt, phụ nhân quý khí ngồi bên trái là Thái hậu, cũng chính là mẹ ruột của Hoàng đế và Chiến vương.

Bên cạnh bà là phụ nhân ôn hoà, quý khí không kém chính là Lam thái phi mẹ đẻ của tứ hoàng tử, Quân Hàn Dạ được phong Hiền vương. Bà cũng là phi tần được tiên đế sủng ái sau khi tiên đế băng hà thì ở lại phủ Hiền vương đôi khi vào cung làm bạn với Thái hậu.

Ngoài ra còn có tam hoàng tử Quân Hàn Thiếu nhưng mẫu thân băng huyết qua đời, được phong Khang vương, hiện đang trấn giữ biên cương Tây Bắc. Không có công chúa, mà tiên đế hậu cung chỉ có ba phi tử, một hậu, được người đời hết sức ca tụng.

Thái hậu hai mắt tràn đầy ý cười, trách móc: "Các người khó khăn lắm mới có một ngày đến thỉnh an ai gia! Mau ngồi đi."

Lam thái phi cũng ôn nhuận mở miệng "Chúng ta vừa lúc nhắc về các con, vừa nhắc đã đến rồi!".

Quả thật đây là hình mẫu một gia đình chuẩn mực, không tranh đấu, Y Vân rất không muốn phá hư không khí tốt đẹp này nhưng mà nếu không nói nàng sẽ bị coi là không hiểu lễ nghi.

Đành bất chấp vậy, "Vân Dao gặp qua Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an. Vân Dao gặp qua Lam thái phi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bèo Nước Gặp Nhau

Chợt nghe có tiếng nói, Thái hậu theo quán tính ngẩng đầu nhìn. Trước mặt bà là một vị tiểu thư đang thi lễ với bà và Lam thái phi.

Bà vừa rồi chỉ chú ý đến con của mình, không thấy vẫn còn người theo sau. Khoan! Vừa nãy tiểu thư này nói nàng là Vân Dao, là Hạ tiểu thư có hôn ước với Kỳ nhi.

Bà liếc mắt thấy con trai mình từ khi đến đây ánh mắt vẫn luôn tập trung về phía Hạ tiểu thư. Có ý tứ!

"Vân nhi không cần đa lễ, mau đứng lên đến đây cho ai gia xem con lớn đến cỡ nào rồi."

"Vâng Thái hậu."

Y Vân thở nhẹ, đứng lên đi về phía Thái hậu, trong lòng cảm thấy may mắn xem như nàng cũng không chọc giận Thái hậu đi!

Hai mắt Thái hậu tràn đầy ý cười, đến khi thấy được dung nhan của Y Vân thì giật mình, tràn đầy kinh diễm. Lam thái phi cũng sửng sốt trong phút chốc.

Này mái tóc đen nhánh, mày liễu, mắt phượng như giếng sâu không đáy, sống mũi cao bên dưới là đôi môi hồng nhuận, da trắng như mỡ đông, đặc biệt là khí chất thanh lãnh cao ngạo, đúng với câu khuyên quốc khuyên thành.

Tươi cười của Thái hậu càng sâu: "Ha ha nhớ năm đó ai gia đến thăm con, con còn là một đứa bé. Giờ đây đã lớn, trở mã thế này!".

Lam thái phi cũng gật đầu xem như đồng ý.

Thái hậu rất vui vẻ còn đối xử với Y Vân rất nhiệt tình, làm Y Vân cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, cứ tưởng sẽ bị lôi ra giáo huấn. Ai ngờ lại được đối xử như trên biao.

Thái hậu nắm lấy tay Y Vân, từ ái nói: "Vân nhi, con là hôn thê của Kỳ nhi, theo lý con gọi ai gia là mẫu hậu cũng không có gì sai, Vân nhi, mau gọi ta là mẫu hậu".

"Mẫu...mẫu hậu".

Ai nha từ này thật khó kêu, chưa giả đã bị ép gọi, nàng không thích cái tên Quân Hàn Kỳ lại bị hôn ước trói buộc. Trời ạ sao rồi quá!

Thái hậu cười, liên tục nói: "Tốt tốt, Vân nhi, ngoan lại đây đi theo mẫu hậu". Nếu con trai bà thích Vân nhi mà tự nhiên không phản đối, hơn nữa bà phải tranh thủ làm cho quan hệ giữa Vân nhi với hoàng thất ngày càng gần. Có như vậy con bé muốn thoát hôn cũng khó!

Đừng tưởng bà già rồi thì không biết, bà thấy rất rõ ràng Kỳ nhi động chân tình với Vân nhi, nhưng con bé không thích Kỳ nhi. Tiếng kêu 'mẫu hậu' con bé kêu cũng không tình nguyện. Không sao lừa gần rơm lâu ngày cũng cháy, con trai bà, bà tin có một ngày nó sẽ đem tâm của Vân nhi cướp đi.

"Vâng mẫu hậu." Y Vân đáp, đi theo sau Thái hậu vào nội thất, nàng cảm thấy Thái hậu đã nhìn rõ mọi chuyện sao lại không vạch trần?

Vòng qua bàn gỗ, đi đến bàn trang điểm, Thái hậu lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương chạm khắc tinh tế, ngoắc tay ý bảo Y Vân đến đây.

Bà mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc vòng ngọc cẩm thạch, đan xen hoa văn chạm khắc tỉ mỉ từng đường, nhẵn nhụi, trơn bóng hơn nữa rất có linh

khí, lai lịch của nó chắc cũng rất lớn. Thái hậu lấy vòng cẩm thạch đeo vào tay Y Vân.

Y Vân tròn mắt nhìn, hành động này của nàng phải nói hết sức đáng yêu.

Thái hậu mỉm cười, "Vân nhi mẫu hậu tặng cho con chiếc vòng này, xem như là quà gặp mặt. Mẫu hậu biết con không có cảm giác với Kỳ nhi, nhưng mẫu hậu nhờ con để ý đến nó một chút. Như vậy nó không chừng sẽ rất vui.

Kỳ nhi từ nhỏ tính cách rất lạnh, nó ít nói lại rất nặng tình, nó rất bất mãn với đề vị vì vậy nó chọn ra chiến trường cũng không muốn ở lại hoàng cung nhìn xem đấu đá, tranh đoạt hoàng vị. Nó với người ngoài lại tự tạo nên một bức tường phòng vệ,... Vân nhi con là người đầu tiên khiến nó mở lòng mà không cần trải qua sự phòng vệ, nghi ngờ".

Giọng nói của bà lúc đầu mang theo chút buồn, sau lại có chút khác biệt, bà nắm chặt lấy tay Y Vân nhìn thẳng nàng như đang trông chờ một quyết định, hy vọng nhỏ nhoi.

Y Vân cúi đầu, thật sự nàng cảm thấy nàng đáng để cho Thái hậu đặt hy vọng à? Nàng không có tình cảm với Quân Hàn Kỳ nhưng nàng không nỡ dập tan sự chờ mong của Thái hậu.

"Con sẽ cố gắng để tâm đến vương gia nhiều hơn". Y Vân chỉ có thể trả lời như vậy, không đồng ý cũng không phản đối.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên thất vọng, bà hy vọng hơi quá rồi. Dù sao cũng là con trai mình thích con bé, yêu cầu con bé chú ý đến Kỳ nhi đúng là hơi quá phận. Con bé cũng đã cho bà câu trả lời thoả đáng đối với bà và bản thân con bé rồi!

"Mẫu hậu chỉ nói vậy thôi, Vân nhi con đừng đặt nặng việc này trong lòng."

"Vâng."

Lúc sau Thái hậu trò chuyện một chút sau đó bảo muốn nghỉ ngơi, đám người Quân Hàn Anh cũng lui xuống.

Trước cửa cung, Tô Trang Thanh nắm tay Y Vân, đau lòng nói: "Vân nhi lần sau nhớ vào cung thăm ta".

Y Vân vỗ tay nàng ta: "Được lần sau ta sẽ vào cung, thuận tiện đem cho ngươi một số thức ăn dưỡng nhan."

Sau đó nàng quay sang thi lễ: "Thần nữ xin phép cáo lui". Khi đi ngang qua Quân Hàn Anh nàng dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy nói: "Nhanh chóng giải quyết đám phi tần của ngươi".

"Được" Quân Hàn Anh đáp ứng.

Y Vân biết chuyện Mị phi đến Phượng Tê cung, Quân Hàn Anh không lý nào lại không biết. Xung quanh Tô Trang Thanh cách trăm mét thì sẽ có ám vệ theo sau bảo vệ. Ám vệ chắc chắn sẽ báo cáo lại với Quân Hàn Anh.

Y Vân đi rồi, Quân Hàn Kỳ cũng cáo biệt với hoàng huynh mình, xoay người đuổi theo.

Xe ngựa phủ Chiến vương.

Bên trong xe một mảnh im lặng, nếu không phải Thái hậu yêu cầu Quân Hàn Kỳ đưa Y Vân về phủ hẳn là hai người vẫn chưa có cách đối diện trực tiếp.

Quân Hàn Kỳ cầm một quyển binh thư vờ như đọc sách mà Y Vân vẫn ngồi thẳng duy trì tư thế đánh giá Quân Hàn Kỳ.

"Vòng cẩm thạch này là mẫu hậu tặng nàng?"

Không thể chịu nổi ánh mắt đánh giá của Y Vân nữa, Quân Hàn Kỳ cố gắng tìm đề tài mở miệng.

Y Vân gật đầu.

Quân Hàn Kỳ lại nói tiếp: "Hai mươi năm trước mẫu hậu và phụ hoàng ta may mắn có được một khối ngọc hấp thu linh khí trời đất, hai người đem chế thành một cặp vòng để tặng cho con dâu tương lai..."

Gương mặt Y Vân xuất hiện một tia biến hoá, nàng biết chiếc vòng tay này lai lịch không đơn giản không ngờ tới lại là vòng tay tặng con dâu! Vậy chẳng phải nàng đeo cái vòng này là trực tiếp thừa nhận thân phận, nàng cắt ngang lời nói của Quân Hàn Kỳ.

"Vương gia, ta người vốn dĩ chỉ là bèo nước gặp nhau, vốn chẳng có tình cảm. Người hẳn là cũng có người trong lòng, vòng này được tạo ra là để tặng cho người vương gia thích, ta nên trả lại nó cho vương gia mới phải."

Nói rồi Y Vân thân thủ muốn tháo chiếc vòng ra. Quân Hàn Kỳ sắc mặt khế biến, hai tròng mắt âm hàn đầy lửa giận, tay vươn tới nắm lấy cổ tay của Y Vân, lạnh giọng.

"Không cần trả lại cho bốn vương, mẫu hậu đã tặng cho nàng thì nó là của nàng".

"Nhưng..." Y Vân vừa định nói tiếp thì bàn tay nắm lấy cổ tay nàng siết chặt hơn.

Nữ nhân đáng giận cư nhiên còn muốn trả lại vòng tay, còn nói cái gì bèo nước gặp nhau! Nhưng mà cổ tay của nàng rất nhỏ, hơn nữa việc hấn nắm tay nàng rất giống như chuyện này đã xảy ra ở đâu rồi. Kì lạ rõ ràng đây là lần đầu hấn nắm mà!

Đến khi phát giác được bản thân hấn làm đau tay nàng mới buông ra, áy náy nói: "Ta xin lỗi".

Y Vân chau mày nhìn vào cổ tay bị nắm đến đỏ của mình, nam nhân chết tiệt lần đó ở Bình Thành nàng cứu hấn mà hấn mới tỉnh lại đã nắm tay nàng hất đi, lần này lại nắm thêm lần nữa, nàng là con người cũng biết đau đó! Hơn nữa hấn tự nhiên nổi giận với nàng.

Quân Hàn Kỳ lúng túng, ấn vào vách xe lấy ra một lọ cao, ngón tay thon dài vơn ra nhẹ nhàng thoa lên vết đỏ. Một Chiến Thần đứng mảnh trên chiến trường, giờ khắc này lại cực kỳ ôn nhu.

Gương mặt tuấn mỹ của hấn gần ngay trước mặt, nàng nhìn đến xuất thần, cao thoa lên da lành lạnh kích thích thần kinh nàng, nàng cup mắt xuống, lòng rối như tơ vò, nói nàng không rung động là giả, nhưng nàng tuyệt không thừa nhận, cố gắng đè ép loại cảm xúc nhất thời.

Mà ngay tại lúc Y Vân rối rắm, ánh mắt Quân Hàn Kỳ có một đạo quang mang, trong đó bao hàm ôn nhu, lại có nghi ngờ.

Một chuyến xe, hai con người, hai suy nghĩ rút cục cũng về đến Hạ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hoa Đào Cài Tóc

Sau ngày vào cung Quân Hàn Anh đúng như đã nói, hấn thiết kế để người khác bắt gian Mị phi, thế là nàng ta bị biếm vào lãnh cung. Nói đi cũng phải nói lại, phi tử nào mà chẳng có gian tình, Mị phi cũng quá ngu đi, cư nhiên để cho Hoàng đế biết còn bị phát hiện. Còn vị phi tử còn lại, một là Đức phi thân thể ốm yếu, nằm liệt giường vốn chẳng thể tranh đấu gì. Người còn lại là Minh phi, không biết do bị dọa sợ hay sao nàng ta tự nguyện đến am ni cô nửa đời sau làm bạn với phật.

Vậy là hậu cung của Quân Hàn Anh giờ đã sạch sẽ, Thanh nhi cũng không cần phiền muộn.

"Thanh nhi ta đến rồi".

Y Vân dùng kinh công bí mật vào cung đến phòng Tô Trang Thanh, nàng không mặc y phục nữ tử mà là một thân áo bào bạch sắc của nam tử, tóc dùng dây lụa trắng buộc sau đầu, môi hồng răng trắng, là một mỹ nam tử nha.

Tô Trang Thanh đồng dạng không mặc nữ phục mà là y phục màu xanh, đai lưng ngân sắc, đeo một miếng ngọc bội, nàng mi thanh mục tú cũng giả trang thành một mỹ nam.

"Vân nhi chúng ta đi thôi, ta chuẩn bị xong rồi."

Y Vân gật đầu bước ra ngoài sân, tay hướng về một góc tối nói: "Ngươi, đến đây!".

Ám vệ trong góc tối cả kinh, từ khi nào mà trong phòng Hoàng hậu có người? Hơn nữa còn là một nam tử, khủng khiếp hơn là từ này giờ hấn vẫn không cảm nhận được gì mà nam tử kia liếc mắt đã thấy nơi hấn ẩn nấp.

Ám vệ bay ra, khụy gối trước mặt Y Vân, đầu tiên là kính lễ sau đó là thờ phào, ra là Vân Dao quận chúa.

"Quận chúa có gì phân phó?".

Y Vân gật đầu: "Ngươi đến Ngự thư phòng nói với Hoàng thượng, ta đưa Hoàng hậu ra ngoài đi lễ hội".

Ám vệ hô một tiếng sau đó bay về phía Ngự thư phòng, Tô Trang Thanh từ trong phòng đi ra, nghi hoặc nhìn Y Vân: "Vân nhi sao lại phải báo với chàng?", "chàng" trong miệng nàng đương nhiên là Quân Hàn Anh, xem ra rất thân thiết nha.

Y Vân khoanh tay, phách lối nói: "Ta dẫn lão bà của Hoàng đế ra ngoài đương nhiên là phải báo cho hấn một tiếng, tránh để hấn tưởng ta bắt cóc người thì tiêu."

Tô Trang Thanh hai má phỉm hồng, ấp úng nói "Ta...ta..."

Y Vân cười ha ha, ôm lấy Tô Trang Thanh bay ra ngoài cung, vừa đi vừa nói "Nào nào tiểu mỹ nhân, để ta đây đưa ngươi đi chơi".

Ngự thư phòng:

Nghe âm vệ bẩm báo, Quân Hàn Kỳ bay vọt ra ngoài đầu tiên, bỏ lại hoàng huynh mình cùng một câu nói: "Lẽ hội? Tốt".

Quân Hàn Anh đầu chịu thua kém, bất chấp âm vệ phía sau và đóng tấu chuông trên bàn tăng tốc đuổi theo Quân Hàn Kỳ, ha ha lẽ hội. Thời cơ tốt để bồi dưỡng tình cảm với thể tử.

Phía sau, gió lạnh thổi qua cuốn theo lá cây, âm vệ ngơ ngác đứng nhìn.

Hiện tại là mùa xuân, lại đang vào tháng hai hoa đào nở rất nhiều, lẽ hội thì nhiều không kể siết.

Y Vân và Tô Trang Thanh hai người một trắng một xanh đi trên đường thu hút rất nhiều ánh nhìn thậm chí có người tiến lên bỏ vào tay áo hoặc bên hông các nàng túi thơm, khăn tay...v...v... Lúc đầu còn có thể cười, hiện giờ lại càng khùng khiếp đám nữ tử tạo thành vòng tròn trực tiếp chặn hết đường lui của các nàng.

Y Vân nắm tay Tô Trang Thanh, vát và lết xác chạy khỏi vòng vây.

"Khùng khiếp thật! Là ai nói nữ tử đều là một bộ dáng e thẹn, ta phỉ".

"Ta cũng nghĩ tất cả nữ tử đều là đoan trang nhã nhặn, thật không ngờ..."

Y Vân và Tô Trang Thanh ngươi một câu, ta một câu, hết sức khinh thường đám nữ nhân hoa si vừa nãy.

"Là ai chọc ghẹo bọn họ vây quanh các ngươi?"

Tiếng nói trầm thấp mang theo vài phần u oán vang lên.

"Là do các ngươi ra ngoài rồi tự trêu chọc hoa đào chứ ai!"

Lại thêm một tiếng nói vang lên, u oán có thừa.

Hai nàng hết sức phối hợp, đồng thời quay đầu lại. Quân Hàn Kỳ và Quân Hàn Anh mặt đen như đáy nồi nhìn chăm chăm các nàng.

"Ách...ta...", các nàng không còn gì để nói -_-||.

Hai nam nhân cực kỳ ấn ý như hai tiểu tức phụ đang ăn giấm chua kéo thê tử và nương tử tương lai đi về hai hướng khác nhau, mục đích chính là bồi dưỡng tình cảm.

Đi theo bên cạnh Quân Hàn Kỳ, Y Vân đầu cúi xuống thấp thấp, bàn tay Quân Hàn Kỳ vẫn nắm lấy tay Y Vân, tay hần lạnh lạnh chạm vào bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thật ấm!

Ách! Đây là cái tình cảnh gì?

Hiện trạng vẫn còn kéo dài cho đến khi Quân Hàn Kỳ kéo Y Vân đi hết năm dãy phố.

Đầu Y Vân cúi xuống cơ hồ sắp đụng đất, nàng hai mắt lưng tròng, như một con mèo đang làm nũng, tay nàng chọt chọt cách tay Quân Hàn Kỳ.

"Ngươi còn giận à?"

Quân Hàn Kỳ quay đầu lại nhìn, hai má không tự chủ đỏ lên, nghiêng mặt về hướng khác, "Hết rồi".

Y Vân mím môi, "Sẽ không có lần sau".

"Thật sự?" Quân Hàn Kỳ nghi ngờ.

"Thật!" Y Vân gật đầu cam đoan.

Bất ngờ Quân Hàn Kỳ xoay người ôm trọn thân hình nhỏ bé của Y Vân, kì lạ là Y Vân không bài xích, đẩy hần ra mà còn để mặc cho hần ôm.

Người đi qua đường ngày càng nhiều, nhiều cô nương tiếc hận, ai da hai nam nhân đó thật tuấn mỹ cư nhiên lại là đoan tự, đòi thật bất công mà! Có người còn nhận ra Quân Hàn Kỳ.

"Người xem đó chẳng phải là Chiến vương gia!"

"Trời ạ Chiến vương gia ôm nam nhân."

"Vương gia là đoạn tụ!".

....

Lời bàn tán bay đầy trời, người ta còn tưởng tượng ra một đoạn tình sử của Quân Hàn Kỳ, tin chắc sáng mai khắp kinh thành ai ai cũng biết Chiến vương gia là đoạn tụ.

Mà hai kẻ được mọi người bàn tán vẫn mặt dày, ngang nhiên ôm nhau giữa phố. Y Vân mặt áp vào người Quân Hàn Kỳ, tận lực che đi khuôn mặt mình. Ha ha muốn chiếm tiện nghi của lão nương phải trả giá đắt nha.

Quân Hàn Kỳ đương nhiên là biết được tiểu tâm tư của Y Vân, nhưng mà tùy nàng thôi, chơi đùa sao cũng được, chỉ cần nàng biết rõ hấn đối với nàng là tình cảm gì là được.

Đến khi ngày càng nhiều người vây quanh, hấn mới dùng kinh công dập nóc nhà ôm mỹ nhân bay đi.

Ngồi trên nóc nhà Y Vân phớt lờ Quân Hàn Kỳ. Mà hấn lại thầm than, tiêu rồi tiêu rồi! Sao hấn có thể kích động đến mức ôm chầm nàng trong khi nàng chưa cho phép.

Bỏ mặc nam nhân đang rối rắm, Y Vân nhìn quanh, bốn nha đầu Đằng San, Minh Châu, Thu Yên, Hà Hi vẫn đi theo nàng cách nàng khoảng chục mét, Y Vân nảy ra một ý tưởng. Hiện giờ hao đào đang nở, mà hoa nở đương nhiên sẽ có các cặp đôi đến, nàng có thể làm bà mai se tơ cho bốn nha đầu kia.

"Ám nhất, Ám nhị, Ám ngũ, Ám thất".

Trong bóng tối xuất hiện bốn nam tử cung kính, chấp tay khụy gối, "Vương phi có gì phân phó?".

Y Vân cười tỉnh kỉnh, "Các người mau đưa các nàng đi chơi đi".

Bốn người biết các nàng trong lời nói của Y Vân là ai, bọn họ khó xử nhìn gia nhà mình.

Quân Hàn Kỳ trong lòng cảm thấy thương cảm cho bốn Ám, những đứa trẻ đáng thương bị nàng tỉnh kỉnh, nhưng mà lời nàng nói là quan trọng nhất cho nên hấn cực kì thế nô nói: "Tất cả nghe theo nàng".

Dưới tình trạng thế nô của vương gia và sự tỉnh kỉnh của vương phi bốn Ám dẫn theo bốn người Đằng San đi chơi hội.

Trên nóc nhà chỉ còn lại hai bóng lưng ngồi cạnh nhau, Quân Hàn Kỳ nịnh nọt nói: "Vân nhi, nàng có muốn ăn bánh không?".

Y Vân nghiêng đầu nhìn, nàng và hấn thân lắm à? Mà thôi chi là một cái tên không cần so đo với hấn, nàng lạnh nhạt nói: "Ăn".

Quân Hàn Kỳ lập tức vận kinh công bay đi, lấy tốc độ nhanh chưa từng thấy bay đi mua bánh, sau đó lấy tốc độ nhanh chưa từng thấy bay về.

Y Vân chưa ngồi ngắn người được hai phút Quân Hàn Kỳ đã về, hai tay hấn xách hai cái giỏ trúc bên trong đủ các loại bánh, hấn hí hóp mắt nịnh nọt nói: "Vân nhi ta mua xong rồi" sau đó là một tràng giới thiệu tên và công dụng các loại bánh.

"Đây là bánh hoa đào, bánh này do đầu bếp của Phượng Vũ tửu lâu làm ra, vị ngọt nhưng không ngấy, rất tốt cho làn da; đây là hoa đào chiên...bla...bla..."

Y Vân đầu đồ mỗi hồi hột, là ai nói Chiến vương trời sinh tính cánh lãnh đạm, ít nói, ta khinh, hấn mà ít nói không bằng nói nàng là người cảm luôn đi! Khoé miệng nàng co rút, muốn nói không được, muốn cười cũng không xong.

"Vân nhi sao nàng không ăn?" Quân Hàn Kỳ sau một hồi giới thiệu thấy Y Vân vẫn chưa ăn thì ngẩng đầu hỏi, chẳng lẽ nàng không thích ăn các loại bánh này.

Y Vân trầm mặc tùy tiện bỏ một khối bánh vào miệng, xem như hôm nay nàng phá lệ không giống ngày thường ngồi nghe hấn nói vậy, thật đáng thương chắc là chục năm không được nói thoải thích nên hôm nay mới nói nhiều như thế.

Nếu Quân Hàn Kỳ biết được suy nghĩ của Y Vân chắc chắn sẽ kêu oan, hấn chỉ là muốn tìm đề tài mở miệng nên mới nói nhiều như thế.

Hai người một im lặng ăn, một vui vẻ nhìn tạo thành một bức tranh đẹp hài hoà khiến người ta không nỡ phá tan sự hài hoà đó.

Không biết Quân Hàn Kỳ lấy ở đâu ra một đoá hoa đào, nhẹ nhàng cài lên tóc Y Vân.

"Rất đẹp!"

Tay nàng vô thức sờ lên đoá hoa, dù sao kiếp trước chỉ lo làm việc rất ít thời gian để yêu đương. Vì vậy hành động của Quân Hàn Kỳ làm nàng hơi

không tự nhiên.

Không khí tràn ngập vẻ ái muội. Quân Hàn Kỳ thuận tay lần nữa ôm lấy Y Vân, đầu nàng tựa vào ngực hắn, hai người ngồi chung một chỗ ngắm nhìn rừng đào, con phố...

Xem như hôm nay nàng phá lệ khác thường phóng túng cảm xúc của mình đi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chờ Ta Trở Về Sẽ Lấy Nàng

"Tiểu thư Chiến vương gia đến, hiện tại đang ở trước cửa Hạ phủ đợi người". Hà Hi bước vào phòng, tay bưng một đĩa Bò Đào* đi đến chỗ Y Vân.

*Bò Đào: trái nho

Y Vân lười biếng nằm trên ghế quý phi, tay với lên bóc một trái Bò Đào cho vào miệng. Quân Hàn Kỳ đến? Từ đêm đi chơi hội nàng và hắn không gặp nhau hai tháng rồi, lần này hắn đến là vì chuyện gì?

"Ừ, em đi theo ta."

Nàng đứng lên tùy tiện dùng lụa trắng buộc tóc, tay vuốt nếp nhăn trên y phục, dẫn theo Hà Hi đi ra cửa chính Hạ phủ.

Trước cửa Hạ phủ một hàng binh mã trải dài, Quân Hàn Kỳ đi đầu, ngồi trên chiến mã, hắn thân vận chiến bào màu tím phác hoạ ra dáng người cao lớn, tinh tế, đai lưng màu đen thêu chỉ bạc bên hông là một miếng huyết ngọc, đầu buộc cao, đôi mắt đen hắc bạnh phân minh, anh khí ngời ngời, toàn thân đều toát lên hơi thở vương giả.

Y Vân nhìn đội ngũ sừng sờ, đây là có chuyện gì? Sao lại kéo theo một đám binh mã đứng trước phủ nàng, Quân Hàn Kỳ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, thân hình to lớn cơ hồ che khuất đi thân thể nhỏ bé của Y Vân.

Nàng thân hình phát triển đầy đủ, chiều cao của nàng cũng tầm 1m68 đã xem là khá cao rồi. Mà hắn vừa đứng đã che đi nàng chắc tầm 1m9, nàng có cảm giác mình thật nhỏ bé, cảm giác này thật khó chịu nha.

Bỏ qua chuyện chiều cao, hiện giờ Quân Hàn Kỳ đã đứng trước mặt Y Vân, hắn tay lấy ra miếng huyết ngọc bên hông đeo cho nàng, sau đó cực kì trang nghiêm nói: "Vân nhi, ta phải đi biên cương phía bắc dẹp loạn, ta đưa nàng miếng ngọc này xem như là vật đính ước, chờ ta về sẽ lấy nàng, cho nàng một đại hôn cùng đội quân thiết kị làm sinh lễ!"

Ai ai cũng biết đội quân thiết kị do một tay Chiến vương bồi dưỡng, sức mạnh kinh người, giờ lại đem ra là sinh lễ, thật sự có chút mất mặt. Đám binh mã phía sau mặt đen như đáy nồi: Gia! Chúng ta trong mắt gia là sinh lễ à?

Bỏ mặc đám binh mã đang than trời trách đất, hắn nhẹ hôn lên trán của nữ nhân đang đứng trệ, cực kỳ ôn nhu, quyến luyến nói: "Vân nhi chờ ta!", tiếp theo là nhảy lên lưng ngựa, dẫn đầu rời đi. Hắn không muốn chờ nàng trả lời, bởi vì hắn sợ nàng sẽ từ chối, đi là cách tốt nhất. Cứ xem như hắn ép hôn cũng được, nhưng hắn biết đời này thế tử của hắn đã định là nàng rồi.

Nhìn đám binh mã đi xa, Y Vân hỏi thần, đội quân thiết kị? Hôn lễ? Vật đính ước? Lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác mình như đang lạc trong sương mù, Quân Hàn Kỳ hắn mới nói cái gì? Là hứa hẹn cho nàng một hôn lễ, mà bên hông nàng là miếng huyết ngọc đính ước. Tay nàng chạm vào miếng huyết ngọc vẫn còn lưu lại hơi ấm của hắn, cứng ngắc xoay người đi về viện, tiêu hóa lời hắn vừa nói.

Mà trước cửa, Liễu Ngọc và Hạ Kiều, hai người vừa bước ra nghênh đón Chiến vương thì nghe được câu nói của hắn. Ông bà vui buồn lẫn lộn, vui vì Chiến vương hứa Y Vân hứa hẹn một hôn lễ, buồn vì người đó là Chiến vương. Chiến vương không có gì để chê trách nhưng vì hắn là vương gia, là người hoàng tộc, nữ nhi của bọn họ gả vào hoàng gia sẽ hạnh phúc à? Haizz vẫn là để cho Vân nhi lựa chọn.

Từ Văn viện.

Y Vân sau khi tiêu hóa xong câu nói đã hỏi phục bộ dáng bình thường, nàng cảm thấy mình cần suy nghĩ, thật sự nàng không biết đối với Quân Hàn Kỳ tình cảm của mình là gì, nhưng nàng biết nàng đối với đoạn tình cảm ở kiếp trước là có chấp.

Đi dạo là một biện pháp giúp cho nàng tỉnh táo hơn. Vì vậy Y Vân đeo mạng sa, một mình đi dạo quanh thành, thuận tiện nhìn các cửa hàng của nàng. Đi đến một góc phố, Y Vân bị một lão đạo sĩ chặn đường.

Đạo sĩ tuổi đã ngũ tuần, toàn thân áo trắng, lão cười nói: "Cô nương, lão bấm tay tính được hôm nay lão sẽ gặp được người hữu duyên, cô nương có thể

đi đến đó, ngồi bàn luận với lão một chút không?" tay đạo sĩ chỉ về cái bàn cách đó không xa, bên trên là các thứ linh tinh như bùa, nhang, ống trúc đựng đầy thẻ tre...

Lại nói tiếp "Lão cũng có thể xem quẻ cho cô nương, sẽ không lấy tiền, thế nào?".

"Được."

Dù sao hôm nay nàng cũng rất rảnh, đi một chút cũng không sao, xem lão đạo sĩ có thể nói được cái gì. Nàng không tin chuyện thần phật, nhưng chuyện nàng xuyên qua cũng có chút kì lạ.

Y Vân theo đạo sĩ đi đến bên bàn, nàng ngồi đối diện lão đạo sĩ, đạo sĩ gật đầu: "Cô nương hẳn là có khúc mắc trong lòng đi?"

Y Vân không lạnh không nhạt đáp: "Nếu có, đạo sĩ nói xem phải làm thế nào?", kì thực nàng cũng có chút ngạc nhiên, lão nhân trước mắt tuy nói là đạo sĩ nhưng lại không xưng 'bần đạo', quanh thân toả ra hơi thở thuần túy, rất có tiên phong đạo cốt càng không giống mấy lão thần côn hay lừa người, nói lão nhân là tiên cũng không phải không thể.

Lão nhân cười hiền từ, đôi mắt ông là nhìn thấu sinh tử nhân gian, lời nói sâu xa: "Đã là khúc mắc thì phải có nguyên do, chỉ cần giải trừ sẽ tháo bỏ khúc mắc."

Y Vân gật đầu, đương nhiên là có nguyên nhân, nhưng mà chỉ sợ đời này nàng không cách nào mà giải trừ.

"Không phải là không thể mà là ngươi có muốn hay không?" đạo sĩ bất ngờ hỏi.

Y Vân giật mình, lão nhân này có thuật đọc tâm à, sao có thể nói đúng với những gì nàng suy nghĩ.

"Ta muốn!" nàng đáp lời.

Lão đạo sĩ không để tâm đến ánh mắt Y Vân, cười thần bí: "Lão đưa ngươi đi! Nhớ bách tính vô tội!".

Dứt lời lão nhân phát tay, cuồng phong nổi lên bao lấy thân hình Y Vân, nàng không giãy giụa mặc cho gió bao quanh.

Người đi đường không ai chú ý trong một góc phố, cô nương bạch y vừa rồi còn ngồi nói chuyện với đạo sĩ bỗng biến mất. Mà đạo sĩ kia sau khi cô nương biến mất thì ngẩng đầu, hai tay chấp sau lưng thờ dài.

"Thiên hạ này tránh không khỏi gió tanh mưa máu. Chuyện hồng trần, lão vốn không thể can thiệp-".

Sau đó thân ảnh lão nhân nhạt dần, biến mất cùng bàn ghế bên cạnh.

P/s: Chương nè ngắn thôi, để dành chương sau cho hấp dẫn ^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xuyên Về Hiện Đại

Đầu óc Y Vân choáng váng, trận cuồng phong đó như muốn nuốt chửng nàng, đem nàng cuốn vào trung tâm vòng xoáy, rồi đẩy nàng ra ngoài không gian khác. Ổn định lại thân hình lung lay, theo thói quen nàng cảnh giác đánh giá tình cảnh xung quanh.

Nàng đang đứng trong một mảnh sân lớn, dọc theo lối đi là hoa Oải Hương tím nở rộ, mà trước mặt nàng là một góc của ngôi nhà được xây dựng theo phong cách Châu Âu hiện đại, bên trong là một cái bàn thủy tinh và bộ ghế sofa xám, trên đầu là đèn thủy tinh chiếu sáng nhẹ nhàng, cầu thang gỗ chạm khắc hoa văn tinh tế, các gian phòng...

Mọi thứ đối với Y Vân là quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn, không sai! Đây chính là nhà của nàng, ngôi nhà của nàng ở hiện đại. Mà nơi này đang đứng là sân của nàng.

Tâm trạng nàng phải nói rất kích động, tay nàng run run, phóng mắt nhìn tiếp nàng thấy được một thân ảnh.

Trên ghế sofa, một thiếu niên tầm 17, 18 tuổi đang ngồi, cậu có mái tóc đen nhánh, mi mắt dày rũ xuống che đi đôi mắt nhuốm u buồn, mũi cao bên dưới là bạc môi nấp má. Áo sơ mi trắng và quần tây làm nổi bật thân hình tinh tế cùng chiều cao 1m8. Tay cậu cầm một khung hình, đó là tấm hình của một cô gái tuyệt mỹ, tóc dài môi đỏ mọng, hai mắt phượng thâm thúy. Cô gái cười như không cười, nhìn vào đem đến một loại cảm giác yêu mị. Mà thiếu niên tuổi nỡ đang cầm khung ảnh nói chuyện với cô gái trong hình.

Như có cảm giác ánh mắt mãnh liệt đang nhìn mình, thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía Y Vân, chỉ thấy trước mặt cậu là một cô gái, toàn thân mặc màu trắng nhìn qua như đồ cổ trang, ánh mắt cậu rét lạnh cảnh giác nhìn.

"Cô là ai?"

Đây vốn là nơi ở của chị cậu, nơi này từ sau khi chị đi đã trở thành cấm địa, muốn vào đây phải trải qua các cơ quan nguy hiểm chết người vì vậy mà chỉ có cậu và cha mẹ biết cách giải mã mới có thể vào. Nhưng cô gái này lại không tiếng động đi vào, muốn không nghi ngờ cũng khó.

Y Vân chống lại đôi mắt của thiếu niên, hai mắt nàng đã nhoè lệ, bao lâu rồi nàng mới rơi lệ? Nàng cất giọng run rẩy: "Tiểu Hiên."

Mộ Dung Dạ Hiên - thiếu niên đang nhìn chăm chăm Y Vân ngăn người, cách gọi này chỉ có người chị đã mất của cậu mới gọi, cô gái trước mắt tuy dung mạo không giống chị cậu nhưng khí chất thì hoàn toàn giống, dù bao nhiêu năm cậu cũng không thể nhầm lẫn người chị cực kì yêu thương cậu.

"Chị hai?" cậu không xác định hỏi.

Y Vân thân thể không thể khống chế, cô chạy đến ôm lấy đứa em mà mình vẫn luôn bảo vệ, tay vuốt tóc cậu, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hiên, chị hai về rồi!"

Mộ Dung Dạ Hiên nước mắt trào ra, bàn tay run rẩy ôm chặt lấy chị mình, đã rất lâu rồi cậu chưa được chị ôm như thế, cảm giác ấm áp này cậu muốn vĩnh viễn lưu lại, chỉ sợ chị mình sẽ biến mất lần nữa.

Tay Y Vân lau đi nước mắt của cậu, nhẹ giọng quở trách: "Con trai Mộ Dung gia không thể rơi nước mắt!", sau đó nhìn em trai mình, ừm năm năm, thằng bé đã thay đổi rất nhiều, thằng bé cao hơn, không còn là tiểu Hiên ngây ngô, hiện giờ cậu đã bắt đầu thể hiện sự trầm ổn, thành thục. Cô cảm thán: "Tiểu Hiên đã lớn rồi!"

Mộ Dung Dạ Hiên đỏ mặt cười hi hi, "Chị hai mau thay đồ, tiểu Hiên dẫn chị đi gặp cha mẹ".

Y Vân gật đầu dù sau cô cũng đang ở hiện đại, mặc đồ cổ trang không tránh khỏi kì quái vẫn là thay đổi đồ.

Sau khi thay bộ váy ngắn đồ hồ lưng, mái tóc dài được cô dùng thun buộc cao, chân đi giày cao gót đồng dạng đồ tươi, kiếp trước Y Vân rất thích màu đỏ yêu mị mà đó cũng là một phần tính cách của cô, may mắn đồ của cô vẫn còn được giữ lại nên không phải lo về vấn đề quần áo. Y Vân đi theo Mộ Dung Dạ Hiên đến phòng khách ở đại sảnh.

Cha mẹ của Y Vân đang ngồi bàn luận, không biết hai người đang nói về vấn đề gì chỉ thấy hai người tranh cãi rất gay gắt, mà theo kinh nghiệm nhiều năm cho thấy Y Vân chắc chắn mẹ cô sẽ thắng. Đúng như Y Vân dự đoán cha cô nhanh chóng đầu hàng. Hình ảnh này làm Y Vân phảng phất như lần nữa được sống tại hiện đại, cô cười mẫn nguyền.

"Cha mẹ, hai người xem con đem ai đến!" Mộ Dung Dạ Hiên bước vào, xê dịch thân hình để cha mẹ cậu có thể thấy được người phía sau.

Cha mẹ Y Vân nghe con trai mình nói thì nhìn về bên cạnh Dạ Hiên, là một cô gái tuyệt mỹ, phong cách ăn mặc của con bé rất giống với tiểu Vân, con bé là ai? Ông bà nghi ngờ nhìn con trai mình, chẳng lẽ... Hai mắt ông bà sáng lên, cười cực kì hiền lành...chẳng lẽ đây là bạn gái của tiểu Hiên!

Hai mươi lăm năm sống chung với cha mẹ, Y Vân sao có thể không biết cha mẹ mình nghĩ gì, cô bất đắc dĩ nhìn cha mẹ mình cười nhẹ: "Kia cha mẹ, không phải như hai người nghĩ đâu! Con là Y Vân - Mộ Dung Y Vân!". Kiếp trước ở hiện đại tên cô cũng là Y Vân, chỉ là khác họ Mộ Dung thôi.

Cha mẹ cô, hai người sững sờ, nụ cười trên mặt tắt ngấm, như sợ chính mình nghe lầm hỏi lại Y Vân: "Cô bé, con vừa mới nói cái gì?"

"Con về rồi! Mộ Dung Y Vân đã về!" Y Vân rất kiên nhẫn nói lại lần nữa.

Mộ Dung Dạ Hiên kích động nói thêm: "Cha, mẹ đây là chị hai, là con gái của hai người! Chị về rồi!".

Cha mẹ cô vẫn còn bị vây trong trạng thái hoá đá, cô tiến lên bước đến trước mặt hai người, ôm lấy hai người. Một cái ôm là hàng vạn lời yêu thương không thể nói hết.

Mẹ cô sụt sùi, tay vuốt ve tóc cô, "Tiểu Vân...con gái của mẹ!"

Cha cô thì không nói chỉ cười ha ha biểu đạt tâm tình ông lúc này.

Sau một hồi hồi han tâm tình, Y Vân kể cha mẹ và tiểu Hiên nghe về chuyện cô xuyên về cổ đại, cuộc sống của cô, trừ chuyện của Quân Hàn Kỳ. Mà cô cũng biết rõ về tình hình của cha mẹ và em trai cô hiện nay.

Đại khái sau khi cô mất, em cô theo cha tiếp quản sự nghiệp mà cái tổ chức giết cô cũng bị tàn phá... Còn Kỳ Phong bạn trai kiếp trước sau khi cô mất thì suốt ngày u buồn, hằng năm ngày giỗ cô đều đứng trước mộ cô nguyên ngày mà nói chuyện. May mắn có người đến khai thông cho anh, là một cô gái.

Chuyện tình của họ cũng khá trắc trở, nhưng cha mẹ cô không phản đối cũng rất ủng hộ. Vì vậy tuần sau là hôn lễ của hai người. May mắn nếu Kỳ

Phong vẫn suốt ngày u buồn, thì chẳng phải cô nợ anh rồi! May mắn! May mắn!

"Tiểu Vân, con về đây có ở lại luôn không?" mẹ cô nắm tay cô hỏi.

Y Vân cực kì bình tĩnh đáp, "Có lẽ không lâu nữa con phải đi rồi".

"Vây à!" mẹ cô chán nản cúi đầu, dù sau cũng là mẹ con tình cảm bao nhiêu năm, bà mới chỉ gặp con gái được một lần rồi vĩnh viễn không được gặp nữa, nói không buồn ai sẽ tin.

Cha cô thở dài: "Không sao vậy khoảng thời gian tiểu Vân ở đây, chúng ta phải quý trọng từng phút để ở bên nhau!"

Mẹ cô, cô, tiểu Hiền gật đầu đồng ý.

Mộ Dung Dạ Hiền nhìn cô, lần nữa hỏi: "Chị hai, hôn lễ của anh Kỳ Phong chị có đi không?". Cha mẹ cô cũng nhìn chăm chăm nghe cô trả lời.

"Đi! Phải đến đó chúc mừng chứ!" khác với tưởng tượng của mọi người, Y Vân thần nhiên hớp ngụm trà, trả lời.

Là người từng trải mẹ và cha cô nhìn nhau, con gái họ không đau lòng à? Không phải, mà là con bé đã buông bỏ. Mẹ cô đại diện cả gia đình lên tiếng: "Vây thì tốt, hôm đó chúng ta sẽ cùng đi với con. À tiểu Vân con thích người nào chưa?"

Nghe mẹ cô hỏi, bàn tay cầm tách trà của Y Vân thoáng khựng lại, sau đó cô cực kì ưu nhã đặt tách trà xuống, hai chân bắt chéo, kể lại: "Đã thích rồi!"

Mẹ cô không bất ngờ chỉ hỏi dồn dập, mà hai cha con bên cạnh cũng đồng tay lên mà nghe.

"Tiểu Vân, thằng bé có tốt với con không?".

"Hắn đối với con rất tốt", có lẽ Y Vân cũng không biết khi trả lời, giọng nói của cô lại có thêm vài phần ôn nhu.

"Con gái, nếu nó không tốt với con thì cứ bỏ nó, còn nhiều người để con lựa chọn!" cha cô hai mắt bốc lửa, mở đầu dẫn dò.

"Chị hai, nếu anh ấy ngoại tình chị không cần buồn làm gì, cứ trực tiếp tiễn anh ấy là được". Mộ Dung Dạ Hiền sát khí dày đặc nói.

Hai cha con nhà Mộ Dung cực kỳ ăn ý có chung suy nghĩ: Không biết tên tiểu tử tốt số nào được tiểu Vân/chị hai thích, để lão tử gặp được thì cẩn thận cái mạng!

Ở biên cương phía Bắc lạnh lẽo, Quân Hàn Kỳ đang cầm bút suy nghĩ sách lược bồng rừng mình, "Ách xì——". Ai nha trời hôm nay thật lạnh.

Nằm trên chiếc giường hoàng gia lớn, tay Y Vân giờ lên, trong tay cô là một sợi dây chuyền bạc móc một chiếc nhẫn đơn giản. Đây là món quà mà Kỳ Phong tặng cô làm vật đính ước, chỉ là cô mất mà anh cũng sắp kết hôn, chiếc nhẫn này phải trả lại cho chủ nhân của nó rồi!

Cô cười nhẹ, đặt sợi dây chuyền lại trong hộp đỏ, nằm lăn qua lăn lại suy nghĩ mông lung, không biết tặng băng đó hiện tại đang làm gì? Tặng băng trong cách gọi của cô đương nhiên là Quân Hàn Kỳ. Trời ạ cô đang nghĩ cái gì vậy! Sao lại nghĩ về tặng băng đó! Ngủ thôi! Ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lời Chúc Phúc Cho Hôn Lễ

Sau một tuần Y Vân ở bên cạnh gia đình, hôm nay là hôn lễ của Kỳ Phong và cô gái anh yêu - Từ Khả Linh. Hôn lễ của anh cũng có gửi tới nhà cô một tấm thiệp mời, vì vậy cô càng phải đến chúc phúc họ.

Vì là hôn lễ nên Y Vân sẽ tránh mặc màu trắng, màu trắng sẽ trùng màu với cô dâu, cô chọn một bộ đầm đỏ kín đáo, giày cao gót điểm vài hạt pha lê, tai đeo đôi hoa tai nhỏ làm từ ruby đỏ sậm, tóc búi cao, túi xách đỏ viền đen, khoác thêm một lớp lông cáo đen bên ngoài. Không quá phô trương, nhưng phù hợp với bữa tiệc cưới sang trọng.

Ngồi trên chiếc LaFerrari đỏ, Y Vân lái xe đến đại sảnh đón tiếp, đưa chìa khóa cho phục vụ, tay cô đặt lên tay Mộ Dung Dạ Hiền, ưu nhã tiến vào, theo sau cô là vợ chồng Mộ Dung.

Bên trong đại sảnh được trang trí bằng màu trắng chủ đạo và hoa hồng trắng, ly thủy tinh xếp tầng, cùng con đường rải đầy hoa hồng. Tân khách đang đứng lên thực hiện nghi lễ. Cô dâu Từ Khả Linh là một cô gái có khuôn mặt khả ái, cô hạnh phúc, xinh đẹp với bộ váy cưới bó sát, tay trái cô cầm bó hoa hồng, tay phải đặt lên tay chú rể.

Mà chú rể khuôn mặt điển trai, trong bộ vest trắng tôn lên thân hình nổi bật, hai mắt tràn đầy ý cười, tay trái anh nắm lấy tay cô dâu.

Chợt Y Vân tiến vào khiến mọi người chú ý, chú rể và cô dâu cũng theo đó xoay lại nhìn.

"Bác trai, bác gái, Dạ Hiền!" Kỳ Phong thốt lên.

Bạn thân của Kỳ Phong - Lâm Thương bước ra từ hàng ngũ khách mời, tuy nói Mộ Dung Y Vân đã qua đời, nhưng là bạn thân anh vẫn sợ gia đình cô đến làm khó dễ hôn lễ của Kỳ Phong.

Y Vân nhìn ra thần sắc khác thường của mọi người, xem ra họ sợ gia đình cô đến quấy rối đi! Cô nhẹ nhàng lên tiếng, "Mọi người không cần lo lắng, Mộ Dung gia chúng tôi đến đây là để chúc mừng!"

Tiếng nói của Y Vân vang lên trong đại sảnh, Lâm Thương thở phào một hơi, anh lên tiếng: "Người đến là khách, bốn vị, xin mời!"

Kỳ Phong cũng cười nhẹ, tiếp tục hôn lễ. Dưới sự hướng dẫn của Lâm Thương, gia đình cô ngồi ở một vị trí gần với chỗ của cô dâu và chú rể đang làm lễ.

Chỉnh lại quần áo một chút, Y Vân nói: "Cha, mẹ, Dạ Hiền chờ con!", sau đó cô tiến về phía chú rể và cô dâu.

Mọi người đồng loạt ngẩn người, đây là có chuyện gì? Kỳ Phong và Từ Khả Linh cũng nghi hoặc nhìn cô gái váy đỏ tuyệt mỹ.

Đứng trước mặt hai người, Y Vân từ túi xách lấy ra một hộp nhỏ, cô cười nhẹ: "Tên của tôi là Mộ Dung Y Vân, tôi đến đây với tư cách là một người bạn cũ đến chúc phúc. Món quà này tôi muốn tặng cho cô dâu của hôn lễ này!"

Lời của Y Vân như một trái bom khiến mọi người giật mình, trên hết phần lớn mọi người ở đây đều biết chú rể từng yêu một cô gái tên Mộ Dung Y Vân.

Kỳ Phong ngẩn người, anh nhìn chằm chằm Y Vân, mà Từ Khả Linh sắc mặt trắng bệch ấp úng nói không ra tiếng.

Y Vân mặc mọi người nghĩ gì, cô nhìn Từ Khả Linh nói: "Cô gái, để tôi đeo cho cô!"

Như bị Y Vân mê hoặc, Từ Khả Linh gật đầu, Y Vân đem sợi dây chuyền đeo vào cổ cô sau đó nhìn Kỳ Phong.

"Hôn lễ này để tôi chủ trì được không?"

Kỳ Phong sau vài phút ngẩn ngơ, gật đầu, Y Vân bước lên bục, nói nhỏ với mục sư, mục sư đi xuống, sau đó cô nhìn vào sách đã soạn từ trước của mục sư, đồng đặc nói:

"Mọi người thân mến,

để cử hành nghi lễ này, chúng ta vui mừng sum họp trong nhà Chúa, chung quanh anh Lý Kỳ Phong và chị Từ Khả Linh trong ngày họ quyết định lập gia đình.

Đối với họ, đây là giờ phút quan trọng đặc biệt.

Vì vậy, chúng ta hãy lấy lòng yêu mến, nghĩa bạn bè và lời cầu nguyện đơm tình anh em mà nâng đỡ họ, hãy cùng họ lắng nghe lời Chúa nói với chúng ta hôm nay, rồi cùng với Hội Thánh và nhờ Chúa Giêsu Kitô, khấn khoản van nài Chúa Cha, xin Ngài lấy lòng nhân hậu đón nhận, ban phúc lành và làm cho các tôi tớ Chúa sắp kết hôn với nhau đây được mãi mãi nên một.

Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau."

Y Vân dứt lời nâng mắt nhìn Lý Kỳ Phong, "Lý Kỳ Phong, con có đồng ý lấy Từ Khả Linh không? Có trọn đời yêu thương, chung thủy với cô ấy không?"

Lý Kỳ Phong ngẩng đầu nhìn Y Vân, cô trả cho anh một ánh mắt khích lệ. Anh gật đầu, tay siết chặt tay Từ Khả Linh, "Con đồng ý!"

Y Vân lại nhìn sang Từ Khả Linh hỏi cô: "Từ Khả Linh, con có đồng ý lấy Lý Kỳ Phong không? Có trọn đời yêu thương, chung thủy với anh ấy không?"

Từ Khả Linh cúi đầu, thật sự cô sợ, cô gái mà Phong yêu đang đứng đây, là cô sai, chen vào tình yêu của họ. Để rồi khi cô gái anh yêu trở về, cô lại cướp đi tình yêu của cô ấy.

Thấy cô dâu im lặng, Y Vân thở dài nói nhỏ: "Cô gái, yêu thì yêu không có đúng sai ở đây! Mạnh mẽ lên!", cô nháy mắt tình nghịch với Từ Khả Linh.

Từ Khả Linh nhìn Y Vân ngây ngốc, cô ấy (YV) không hận cô (TKL) à? Còn nói với cô những lời như thế!

Lý Kỳ Phong và tân khách gấp đến độ muốn nhảy ra trước mặt Từ Khả Linh ép hỏi. Cô không muốn lấy anh à? Lý Kỳ Phong vừa sợ, vừa gấp gấp nghĩ.

"Con đồng ý!"

Tiếng nói Từ Khả Linh vang lên, người ti mi sẽ dễ dàng nhận ra giọng nói cô mang theo sự tự tin, hoàn toàn đã được gột rửa, một loại sức sống tươi mới toát ra từ cô.

"Hô--" khách mời và đương sự thở ra, thậm chí lưng áo Lý Kỳ Phong đã thấm ướt mồ hôi.

Môi Y Vân thấp thoáng nụ cười, Từ Khả Linh nhìn cô ánh mắt cảm kích: "Cám ơn cô!", Y Vân gật đầu tiếp tục hôn lễ, Lý Kỳ Phong và Từ Khả Linh cùng nhau tuyên thệ:

"Tôi xin nhận Từ Khả Linh/Lý Kỳ Phong làm vợ/chồng và hứa sẽ chung thủy với cô ấy/anh ấy trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe. Tôi sẽ yêu thương và tôn trọng cô ấy/anh ấy đến trọn cuộc đời."

Y Vân gật đầu nhìn hai người đang hạnh phúc, cô nhẹ nhàng gấp quyển sách lại: "Tốt, tôi tuyên bố kể từ hôm nay hai người chính thức là vợ chồng!"

Tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo là màn trao nạm hôn của cô dâu và chú rể. Tuy hôn lễ có chút biến cố song cuối cùng cũng mỹ mãn.

Y Vân không hợp với không khí ồn ào cho lắm, cô từ đại sảnh đi ra khu vườn phía sau, mà cha mẹ cô và tiểu Hiên cũng theo sau, còn có hai nhân vật chính của bữa tiệc cũng trốn theo bỏ mặc Lâm Thương tiếp khách đến rã rời.

Cô tựa người vào thân cây, nâng mắt chân chính đánh giá Lý Kỳ Phong, từ khi cô mất đến giờ tính ra cũng được năm năm, anh không thay đổi quá nhiều chỉ là hôm nay anh đã là người có gia đình, cô cười nhẹ.

Lý Kỳ Phong đứng thẳng tay đút vào túi quần, nhìn Y Vân, anh không thể nào lý giải được tại sao cô lại xuất hiện trong hình dáng khác lạ này, "Y Vân, dung mạo em sao lại thế này?" anh buộc miệng hỏi.

"Tá thi hoàn hồn" cô lạnh nhạt đáp.

Lý Kỳ Phong giật mình, tuy đã từng nghĩ qua nhưng nghĩ khác với nghe chính cô thừa nhận, tá thi hoàn hồn! Chuyện kì lạ lúc nào cũng có thể xảy ra, anh cười lắc đầu nói tiếp: "Sau này em định sẽ thế nào?"

"Em sẽ 'đi'."

Trả lời câu hỏi của anh, cô liền đi đến chỗ cha mẹ cô, tiểu Hiên và Từ Khả Linh cách đó không xa. Tuy Lý Kỳ Phong cảm thấy lời của Y Vân có chỗ kỳ lạ nhưng không biết lạ ở chỗ nào cũng đành bỏ qua đi theo sau cô đến chỗ mọi người.

Y Vân nhìn cha mẹ cô và tiểu Hiên bất ngờ nói việc chẳng ăn nhập: "Cha mẹ, tiểu Hiên mọi người phải nhớ con yêu mọi người rất nhiều!"

Thân thể cô bắt đầu mờ nhạt, đầu tiên là nhạt dần từ chân sau đó đến eo, cô cố gắng nói: "Ba mẹ hai người phải sống thật tốt. Tiểu Hiên em phải chăm sóc cho cha mẹ, còn nữa phải mau lớn tìm một cô gái tốt mà yêu!"

Cô xoay người tươi cười nhìn Lý Kỳ Phong và Từ Khả Linh chỉ có thể nói một câu chúc phúc: "Mong hai người sẽ mãi hạnh phúc, mau chóng sinh cho em cháu nhé!"

Đến giờ Lý Kỳ Phong đã hiểu ý nghĩa câu nói của Y Vân, cô nói "đi" không phải là đi du lịch mà là "đi" mãi mãi. Tay anh với tới muốn kéo cô lại nhưng không thể, tay anh xuyên qua thân thể cô.

Y Vân mỉm cười lắc đầu nhìn mọi người, lúc trước cô đã cảm giác được mình phải đi rồi, thân thể cô mờ nhạt, trong suốt rồi hoàn toàn mất hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mất Trí Nhớ Tạm Thời

Lần nữa bị đem từ không gian này qua không gian khác, Y Vân cũng đã chuẩn bị tinh thần, tuy có hơi choáng váng nhưng không sao, địa điểm lần này là

tại phòng của nàng. May mắn a! Trên người nàng vẫn mặc đồ hiện đại, nếu lúc đó xuất hiện ở ngoài đường, không gây chú ý mới là lạ.

Xoay người đi đến tủ lấy một bộ quần áo, nàng nhanh nhẹn tháo bỏ bộ váy, mặc vào bạch y. Tuy tiếc nuối nhưng được gặp cha mẹ nàng một lần cũng mãn nguyện, đẩy cánh cửa phòng đang khép chặt, Y Vân bước ra vừa vận gặp phải Thu Yên.

"Tiểu thư! Một tuần này người đi đâu vậy? Em tìm người đến phát điên mất!" không nói hai lời, Thu Yên nhào lên ôm lấy nàng, khóc lóc kể lể.

Ra là sau khi nàng xuyên về hiện đại, phụ thân, mẫu thân, ca ca còn có bốn nha đầu đi theo nàng liên tục ngày đêm tìm kiếm, cơ hồ sắp lục tung Hoà Vĩ. Tội lỗi a! Vì tránh để phiền toái nàng liền tìm một cái lý do hết sức củ chuối: trên đường gặp bạn, đuổi theo sau đó bị lạc trong rừng.

Hai tháng lại trôi qua, giờ đang là vào hè, trời nóng oi bức, dù vậy vẫn có một kẻ bất chấp trời nóng liền đi đến phủ Chiến vương, không ai khác chính là Y Vân.

Đến cửa phủ nàng gặp được Âm Nhất liền nhờ hắn dẫn nàng vào, nơi Quân Hàn Kỳ ở là Trúc Thanh Các, bày trí rất trang nhã nhưng không mất đi uy nghiêm, phía sau là rừng trúc xanh ngát.

Y Vân bình thần nhìn quanh đánh giá, đúng là chủ nào vật nấy, cả nơi ở cũng bố trí như tính tình của hắn. Lúc trước đi đến phủ Quân Hàn Kỳ còn có vẻ gấp, hiện tại Y Vân liền thả chậm tốc độ, chậm rãi đi đến trước cửa phòng sau đó nâng tay đẩy cánh cửa đang khép chặt. Liếc mắt liền thấy Quân Hàn Kỳ sắc mặt không tốt nằm trên giường mà bên cạnh hắn là một cô nương áo màu lục đang chăm sóc hắn.

Chuyện đang diễn ra Y Vân có nghe nói, đại khái là Quân Hàn Kỳ trên chiến trường bị thương được một cô nương tên Bích Liễu cứu, sau vì để cảm tạ hắn liền mời cô nương đó về nhà.

Y Vân gật đầu với Bích Liễu, nàng ta cũng rất thức thời nhanh chóng lui xuống. Hai mắt Y Vân thâm trầm, nàng bước đến ngồi bên cạnh giường. Tay nàng sờ cổ tay Quân Hàn Kỳ bắt mạch cho hắn, lần nữa Y Vân lại phát hiện ra hắn trúng cổ trùng, trên đầu có chỗ máu tụ lại có khả năng sẽ mất trí nhớ.

Xong xuôi nàng nhìn lên xà nhà, bên trên cũng có ám vệ là Âm Nhị. Nàng vẫy tay bảo hắn xuống.

"Âm Nhị, người kể lại cho ta nghe xem tình hình của vương gia lúc ở chiến trường thế nào!"

Âm nhị ngưng thần suy nghĩ, "Hồi vương phi, lúc đó chúng ta đang bị bao vây, thuộc hạ đứng cách gia không xa. Lúc đầu gia chiếm thế thượng phong, song sắc mặt gia bỗng chốc liền không tốt, thuộc hạ bị cầm chân không thể qua hỗ trợ được, sau đó gia bị ép đến một nơi cách thuộc hạ khá xa, thuộc hạ cũng không biết xảy ra chuyện gì, khi trở về gia đã có bộ dạng thế này."

Quả nhiên! Cổ trùng là bị trúng trước khi ra chiến trường. Trùng này khi vận nội lực sẽ phát tác, đau đớn thấu xương, hơn nữa sẽ ăn mòn dần nội tạng. Hiện giờ chỉ còn cách giải cổ trùng, nếu không hắn vận nội lực lần nữa không chừng là chết không toàn thây.

Nghĩ nghĩ, Y Vân liền viết ra một đơn thuốc đưa cho Âm Nhị, dặn dò hắn đi nấu thuốc này. "Nhớ đừng để ai động tay động chân, bốc thuốc xong liền đốt đơn thuốc này."

Sau khi Âm nhị đi, Y Vân liền đỡ Quân Hàn Kỳ ngồi dậy, thi châm trên người hắn. Tạm thời nàng chỉ có thể đưa cổ trùng vào thời kỳ ngủ đông, để bảo toàn tính mạng của hắn. Dù sao ở đây cũng rất an toàn, bên ngoài theo như Y Vân nhìn sơ qua cũng có hơn ba chục ám vệ xung quanh, không sợ bị quấy nhiễu khi châm cứu.

Còn phần nữ nhân tên Bích Liễu kia có nhiều điểm khả nghi, đầu tiên là nàng ta có võ công, hơn nữa rất tốt, cước bộ của nàng ta rất vững vàng, trên tay còn có vết chai do cầm kiếm. Một cô nương một thân, một mình sống ở biên cương lại có võ công cao thâm, quần áo lại là tơ lụa tuy không phải thượng đẳng nhưng cũng rất tốt, còn nữa quanh thân nàng ta tuy đã bị che dấu nhưng ẩn ẩn vẫn có thể cảm nhận được lệ khí, kiếp trước làm sát thủ giết người nàng trên hết rất quen thuộc loại lệ khí này. Cần phải chú ý thật kỹ nữ nhân này.

Đôi mày Y Vân chau lại rồi giãn ra, nàng đem Quân Hàn Kỳ đỡ hắn nằm xuống sau đó chỉnh lại góc chăn.

Chợt, Quân Hàn Kỳ mở mắt!

Bàn tay đáng thương của Y Vân lần nữa bị hất ra, Quân Hàn Kỳ lạnh băng nhìn nàng thấp giọng quát.

"Người là kẻ nào?"

Cái tình tiết này sao cứ lặp đi lặp lại hoài vậy! Y hết lần đầu tiên Y Vân cứu Quân Hàn Kỳ.

Âm Nhị tay bưng chén thuốc vừa sắp bước vào, hai mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vương gia và vương phi nhà mình, đây là có chuyện gì? Sao gia lại hất tay vương phi?

"Vương phi?" Âm Nhị khó hiểu nhìn Y Vân.

Nàng không trả lời, đi đến trước mặt Âm Nhị đoạt lấy chén thuốc sau đó quay đầu, hai mắt này lửa, cực kì thô bạo đưa chén thuốc tới trước mặt Quân Hàn Kỳ, ra lệnh: "Uống!"

Quân Hàn Kỳ đang ngây ngẩn vì hai chữ "vương phi" của Âm Nhị, như một hành động của bản năng, hắn vươn tay tiếp nhận chén thuốc, ngoan ngoãn uống hết.

Nhân lúc Quân Hàn Kỳ không để ý, Y Vân điểm huyết ngù của hắn, nàng đem chén thuốc đã hết đưa cho Âm Nhị, giải thích: "Hắn bị trúng cổ trùng, lại mất trí nhớ tạm thời!"

Đem cái vòng mà Thái Hậu tặng nàng và miếng huyết ngọc đính ước tháo ra, Y Vân đặt nó trên cái bàn bên cạnh, nàng dặn dò Âm Nhị: "Thuốc kia người mỗi ngày sắc cho hắn uống, nếu hắn không muốn uống cũng phải uống. Còn về phần mất trí nhớ thì để hắn tự mình nhớ ra!"

Âm Nhị nghẹn họng nhìn Y Vân, vương phi người chữa bệnh gì kì vậy! Chỉ chữa một bệnh, còn phần trí nhớ lại không chữa.

Bỏ mặc Âm Nhị đang nghẹn họng trần trời, Y Vân vô trách nhiệm đi ra khỏi phòng, nếu ở lại đó Quân Hàn Kỳ tỉnh dậy, nàng sợ mình không kiềm chế được cảm xúc muốn đánh người mà đánh hắn.

Hai hôm sau tại đại điện, Y Vân một thân bạch y, đầu vẫn một kiểu đơn giản cài thêm một cây trâm Hồ Điệp, nàng đứng đối diện Quân Hàn Kỳ, hắn toàn thân cảm bào màu tím, thương thế nhìn qua cũng đã đỡ hơn.

Hoi nhún người Y Vân nhìn Quân Hàn Anh: "Hoàng thượng, Chiến vương gia hiện nay đã mất trí nhớ cùng với thần nữ hai người chúng thần chẳng có tình ý gì. Mong Hoàng thượng rút lại hôn ước."

Quân Hàn Anh khó xử "Chuyện này..."

Quân Hàn Kỳ tuy mất đi trí nhớ nhưng đó chỉ là một phần nhỏ cùng chuyện của Y Vân, tuy nghe nói trước khi mất trí nhớ hắn từng thích nàng, nhưng hiện tại hắn không nhớ, mà nàng cũng muốn hủy hôn, vật mẫu hậu và mình đưa cho nàng cũng trả lại rồi, vậy thì cũng nên thành toàn cho nàng.

Trong lòng tuy có chút khó chịu nhưng Quân Hàn Kỳ vẫn duy trì lạnh nhạt: "Hoàng huynh, đệ và quận chúa cũng không có cảm tình gì. Hôn ước này nên hủy!"

"Được!" Quân Hàn Anh thở dài nói, đây vốn là một mối nhân duyên tốt hoàng đệ giờ phút này lại mất trí nhớ, đáng giận là quên ai không quên lại quên mất đệ muội (YV), đây là cái vận mệnh gì a!

Y Vân khom người nói tạ ơn sau đó lui xuống. Quân Hàn Anh nhìn Quân Hàn Kỳ sâu kín nói: "Đệ sẽ hối hận!"

Quân Hàn Kỳ im lặng xoay người rồi đi.

Hôm sau Quân Hàn Anh chiêu cáo thiên hạ, Chiến vương gia và Quân Dao quận chúa tâm không cùng một chỗ, nay vì hạnh phúc hai người liền thu hồi hôn ước. Xem ra không ít cô nương vì thế mà vui mừng.

Mà Y Vân lại giả bệnh, đóng chặt cửa Tử Văn viện, nàng phân phó Thu Yên quay về quản lý Huyết Phượng Môn, Minh Châu đi điều tra về Bích Liễu. Đằng San và Hà Hi lại ở Tử Văn viện đối phó mọi người.

Thành Cao Lập, kinh đô Thiên Vận quốc.

Trên đường lớn, Y Vân toàn thân tử y, đầu đội đầu lập, cười ngơ ngàng đêm chạy đến kinh thành, chuyến đi này mục đích của nàng là đến một chi của Huyết Phượng Môn. Chi nhánh này vốn cũng không đặc biệt, chỉ là nơi này canh giữ một vật quan trọng: Cổ vương.

Lúc bắt đầu thật sự Y Vân cũng rất ít tiếp xúc với cổ trùng, năm đó là nàng may mắn gặp được một lão gia hỏa, lão nhân liền truyền thụ cho nàng một thân y thuật cùng công phu xuất thần nhập hóa, tiện tay lão nhân cũng cho nàng một cổ vương. Sau đó lão nhân cũng đi vân du tứ hải rồi.

Nhắc tới chuyện cũ bất giác nàng mỉm cười lắc đầu, đến trước cửa Huyết Phượng Môn, nàng lấy ra một cái lệnh bài xác nhận sau đó liền theo trí nhớ đến mật thất.

Bên trong mật thất cũng rất bình thường, bốn phía là vách tường, trung tâm là một pháp trận, ở giữa chính là một cổ vương đang ngủ say. Nàng nhanh chóng phá giải pháp trận phong ấn, thu cổ vương vào một lọ thủy tinh.

Xong xuôi, Y Vân bước ra ngoài mật thất vừa vận một nữ tử cũng tiến về phía nàng.

Nàng ta cung kính khom lưng, hành lễ: "Môn chủ!"

Y Vân gật đầu, đáp lại: "La Mị, người vẫn tốt chứ?". Bốn năm trước trong một lần vô tình Y Vân vì thích tính cách của một nữ tử thanh lâu liền chuộc nàng. Nàng ta rất nhanh quy phục Y Vân, sau vì để quản lý môn phái, nàng ta liền đến Thiên Vận dưới tư cách là trưởng lão của môn phái.

La Mị người như tên mang theo vẻ đẹp yêu mị chết người, nàng ngẩng đầu, hai mắt cảm kích nhìn Y Vân "Đa tạ môn chủ quan tâm La Mị". Nếu để ý có

lẽ sẽ thấy sâu trong mắt nàng có một tia ái mộ. Không sai, La Mị chính là thích Y Vân, không phải thích nữa mà là yêu, yêu sâu đậm! Nhưng là nàng sợ môn chủ phát hiện ra phần tình cảm không nên có này nên mới dùng vỏ bọc một kẻ kính ngưỡng Y Vân để che giấu.

Y Vân thở dài, đầy mắt phức tạp, thông báo cho La Mị địa điểm nàng ở. Có một số việc dù biết cũng phải giả vờ như không biết, cũng như tình cảm của La Mị đối với nàng, nàng không thể nhận hưởng chi là đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Là Nàng!

Đã đến Thiên Vận, Y Vân liền quyết định ở đây chơi một thời gian, dù sau cổ trùng của Quân Hàn Kỳ đã bị nàng ép vào giai đoạn ngủ say nhanh nhất cũng phải hai tháng nữa nó mới tỉnh dậy, hiện giờ cũng không nguy hiểm tính mạng.

Nhắc tới Y Vân liền tức, mắt trí nhớ tạm thời nên quên mất nàng. Ha ha hẳn cũng rất giỏi a! Bàn tay cầm ly trà của Y Vân bóp chặt lại, suýt nữa là vỡ ly, ly trà bé nhỏ cũng xuất hiện vết nứt.

(Ly trà bé nhỏ: Hu hu ta cũng không chọc người. Sao người nữ làm tổn thương nhan sắc ta!)

Vết chuyện của Quân Hàn Kỳ ra sau đầu, Y Vân nhàn nhã tựa lưng vào ghế nhìn xuống đại sảnh từ lâu, muốn tìm hiểu tin tức nơi nhanh nhất chính là từ lâu.

Nàng nói không sai rất nhanh liền nghe được rất nhiều tin tức quan trọng.

"Nghe nói tam hoàng tử vừa đem quân đến Bắc Cương, diệt sạch tộc Kha Hãn."

"Hon nữa ngũ hoàng tử cũng vừa từ biên cương trở về."

"Còn có Thái tử thương dân đem lương thực phát từ thiện."

"..."

Y Vân nhếch môi, tất cả cũng chỉ vì ngôi vị hoàng đế, nhưng mà nàng nghe dân chúng ca tụng nhiều nhất và có khả năng trở thành hoàng đế nhất là ngũ hoàng tử Bạch Ly. Nếu có dịp nàng cũng muốn gặp hắn một lần.

Như sự sắp đặt của vòng xoáy vận mệnh, nàng vô tình nhìn ra ngoài ngã tư.

Một hàng nữ tử y phục đồ tươi, mặt đeo mạng sa theo sau là hai xe ngựa chở đồ, họ xếp thành hai hàng đi lướt qua giữa dòng người.

"Tĩnh Tĩnh!"

Trong khoảnh khắc đó, dù là một cái lướt qua Y Vân cũng sẽ nhận ra, hướng chỉ hiện giờ chỉ che đi một phần mà vẫn lộ ra đôi mắt. Đôi mắt sắc lạnh đó nàng không thể nào nhầm lẫn được, khí chất đó dù có che đi dưới lớp phấn son nhưng vẫn vô tình lộ ra. Là nàng! Đúng thật là nàng ấy!

Kích động thì kích động, Y Vân vẫn biết suy nghĩ, nàng ấy lẫn trong đám người đó nếu hiện tại nàng xông lên không biết sẽ tạo nên cục diện gì, vẫn là im lặng tìm hiểu sau đó mới hành động.

Mà nữ tử ở ngã tư đường sau khi lướt qua Y Vân chợt dừng lại, nàng nhìn về phía từ lâu cách đó không xa. Lúc này nàng có cảm giác ai đó gọi nàng, rất quen thuộc! Lắc đầu, nàng bước đi, có lẽ là nàng ảo giác đi!

Đặt một nén bạc xuống bàn, chỉnh lại y phục, Y Vân dưới vẻ ngoài mỹ thiếu niên len lách đến ngã tư đường, nàng bước đến trước mặt một vị tiểu thư, hai tay ôm quyền nói: "Cô nương, thứ cho tại hạ mạo muội. Xin hỏi đoàn người vừa rồi là ai?"

Cô nương kia lúc trước định quay sang mắng Y Vân, sau khi thấy dung mạo nàng lại khép nép, hai má ửng hồng, thẹn thùng liếc mắt "Công tử-. Đó là ca cơ được triệu vào cung để múa vui mừng sinh thần hoàng thượng."

"Công tử- ta..."

"Đa tạ!"

Nàng kia định nói tiếp gì nữa thì Y Vân đã cắt ngang, sau đó tiêu sái bước đi, thật sự nếu ở lại đó lâu hơn nữa Y Vân sợ mình sẽ bị ám ảnh bởi giọng nói

và mấy cái liếc mắt của nàng ta.

Huyết Phụng môn.

"La Mị, em đi điều tra đoàn ca cơ hôm nay vào cung giúp ta. Nhớ điều tra kĩ từng người!"

"Vâng, môn chủ" La Mị khom người nhận lệnh rồi đi.

Phủ nữ hoàng tử Bạch Ly.

Hôm nay nữ hoàng tử muốn tuyển thiếp thân thị mặc*, bất kể giàu nghèo chỉ cần biết chữ cũng có thể tham gia ứng tuyển. Điều quan trọng là nữ hoàng tử sẽ trực tiếp làm giám khảo, việc nữ hoàng tử làm giám khảo khiến không ít nữ tử ôm tâm oán, không được chọn nhưng được gặp hân một lần cũng mãn nguyện, đó là phần lớn suy nghĩ của các cô nương dự tuyển ở đây.

*Thị mặc: nữ tử hầu hạ bút mực, thêm hương bên cạnh hoàng tử, quan lại.

Lướt nhìn sân viện đầy bóng dáng nữ tử, mùi phấn son và nước hoa trộn lẫn vào nhau bay đầy trong không khí, còn có cả tiếng nghị luận lúc to lúc nhỏ, Y Vân chau mày, lùi đến một gốc cây cách đó khá xa. Nghe đồn nữ hoàng tử dung mạo tuyệt luân, anh tuấn phi phàm đã đồn tìm hàng vạn thiếu nữ, nay gặp phải tình cảnh này quả thật là danh bất hư truyền, nhìn xem cả sân viện oanh oanh yến yến đều vì hân mà đến. Còn hơn cả hoa yến tuyển phi của hoàng thượng!

Nàng khoanh tay, nhắm mắt dưỡng thần, lưng tựa vào gốc cây, hôm nay nàng cũng vì tò mò mà đến, cũng có thể nhìn xem vị quân vương tương lai của Thiên Vận ra sao. Thế cục cân bằng của bốn nước dù sớm hay muộn cũng sẽ tan vỡ, vấn đề ở chỗ thời gian thôi! Nàng biết sẽ có một ngày nàng dần thân vào vũng bùn này, bởi vì nàng đã chọn lựa "hân". "Hân" đương nhiên là Quân Hàn Kỳ.

Người xưa có câu: biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nhân cơ hội này tiếp cận cũng là một biện pháp, nói thật tuyển thiếp mặc là nói lịch sự thôi, theo cách nói huych toet là tuyển thông phòng mới đúng. Nhưng Y Vân cũng không để ý, nếu nàng bị chọn trúng làm thị mặc, muốn làm hạnh nàng cũng phải xem nàng có đồng ý hay không!

"Mời các vị cô nương xếp thành hai hàng tiến lên ghi danh!" một trong hai ma ma trung niên đứng trước cửa lớn tiếng nói, sau đó hai bà ngồi xuống bàn bắt đầu lập danh sách. Vì không muốn chen lấn, Y Vân cực kì rộng lượng nhường chỗ cho bọn họ còn nàng nhàn nhả đứng ở cuối hàng.

"...."

Đến lượt Y Vân cũng đã là xế chiều, ma ma có vẻ mệt mỏi, bà cúi gắt nói: "Tên?"

"Quách Gia My" Tiếng nói thanh thoát dễ nghe vang lên, ai nha nàng thật hoài niệm cái tên này, lần đầu tiên gặp Hạ phụ mẫu nàng cũng dùng tên giả này.

Ma ma bút trong tay ngừng lại, bà ngẩng đầu nhìn Y Vân thật lâu, cô nương này thật đẹp, như tiên nữ! Lại thanh khiết như hoa sen, làm cho người ta có hảo cảm, một lúc sau bà mới ý thức mình thất lễ liền cười hoà ái.

Nếu Y Vân biết được suy nghĩ của ma ma chắc chắn sẽ phì cười, nàng chẳng qua mặc áo trắng thường xuyên liền khiến người ta cảm thấy mình là tiên nữ, nếu biết được nàng vẫn có một mặt lãnh khốc bà ấy chắc chắn sẽ bị dọa sợ a!

"Cô nương bao nhiêu tuổi?" ma ma cười thật sâu, hai mắt hân rõ vết chân chim.

Thanh thanh đậm đậm đáp lại, nàng cười nhẹ xem như đáp lễ: "Ta 17 tuổi."

"Được, cô nương mời vào trong." ma ma chỉ tay vào một gian điện.

"Đa tạ!"

Tiến vào bên trong điện, nhìn sơ đã có mấy chục bộ bàn ghế sắp thành hàng, mọi người đã yên vị ở đó từ lâu, chỉ chờ đợi đủ người sẽ tiến hành thi cử. Không nhanh không chậm tiến về bàn của mình, vừa vận bản của nàng ở một góc khuất, lại ở đây cuối rất thuận tiện để quan sát.

Bên trên là một án thư, nam tử tuổi tầm 25, mày kiếm, mắt ưng, môi mỏng rõ ràng là một kẻ lạnh bạc nhưng lại có tính hay vô tình cười nhẹ, có ôn nhu cũng có cương nghị như là đại ca nhà bên. Hân toàn thân lục y, tay phải cầm chiết phiến phe phẩy, đầu được búi gọn dùng một trâm cố định. Người này hân là nữ hoàng tử Bạch Ly.

Bên trái là một tiểu nam hài tầm 13 tuổi, y phục màu lam, đai lưng dát ngọc, biểu cảm có cao ngạo, có khinh thường, lại rất hứng thú. Hân là một tiểu hoàng tử.

Bên phải lại là một mỹ ám vệ lãnh khốc, bộ đánh lạnh băng mặc y phục dạ hành, hai tay ôm kiếm đứng phía sau Bạch Ly.

Đến khi mọi người đông đủ, Bạch Ly ôn hoà lên tiếng: "Các vị, thị mặc ta muốn tuyển phải có tư chất hơn người, ngoài biết chữ cần phải có trí nhớ tốt, phải biết sách lược và có võ công. Cầm, kì, thi, họa phải biết một trong bốn. Hiện tại ta sẽ bắt đầu từ việc so trí nhớ."

Dứt lời hai thị vệ đem một cuộn giấy mở ra, bên trong là một đoạn chữ.

"Đây là một đoạn trong y thư được sao chép ra. Các vị có thời gian một khắc để ghi nhớ và nửa canh giờ (1h) để ghi lại nội dung mình ghi nhớ."

Các nữ tử nghe vậy nhao nhao tiến lên nhìn, sau đó im lặng tự mình ghi nhớ đoạn chữ. Y Vân liếc mắt nhìn sơ qua liền biết nó ở sách nào, dù sao đối với y thuật nàng là một mảnh say mê, may mắn lại có được trí nhớ kinh người. Ông trời ít ra đối với nàng vẫn còn tốt a!

"Hết thời gian ghi nhớ! Các vị xin hãy về chỗ!" thị vệ thông báo.

"Bắt đầu tính thời gian!"

Các nữ tử trong điện bắt đầu đặt bút viết, có người cau mày suy nghĩ, có người liếc mắt nhìn bài thi khác, có người lại viết một chút rồi dừng lại... Nói chung đủ loại sắc thái, trong điện chỉ vang lên tiếng bút lông chạm giấy soàn soạt.

Bạch Ly khẽ nhấp ngụm trà, hần lướt qua các dãy bàn đến bàn của Y Vân lại dừng lại một chút sau đó dời mắt đi. Lần tuyển thị mặc này hần muốn tìm ra một nữ tử thông tuệ có thể giúp hần làm việc. Có lẽ người khác đối với nữ nhân là khinh thường nhưng hần thì khác, với hần nữ tử cũng có thể làm những việc mà hần có thể làm, thậm chí là còn hơn thế. Trong số những nữ tử này, hần chú ý cũng có vài người, đặc biệt là nữ tử áo trắng ở dãy bàn cuối cùng, nàng ta có một loại khí chất bẩm sinh đã hơn người, hy vọng nàng sẽ không làm hần thất vọng.

Đối với Y Vân việc Bạch Ly dừng lại dò xét nàng cũng không sao, muốn nhìn thêm bao lâu thì mặc hần, nàng cũng không mất miếng thịt nào. Tay nàng lưu loát theo trí nhớ viết lại, dù sao cũng không muốn nổi bật vì vậy nàng có ý viết sai vài chỗ.

Hết nửa canh giờ, thị nữ tiến lên thu bài dâng lên cho Bạch Ly chấm. Số lượng nữ tử nhanh chóng bị giảm đi đáng kể, chừa lại duy nhất mười người! Mà nàng là kẻ cuối cùng trong số mười người, ha ha số này cũng không tệ!

Bạch Ly dẫn đầu bước ra khỏi đại điện đến một trường ngựa. Y Vân theo chân các cô nương đi đến, tiếp đến hần là kiểm tra trình độ võ công đi!

"Các vị, lần này sẽ là so thể lực và võ công. Thị nữ sẽ giúp các vị thay y phục và chọn ngựa" Bạch Ly ôn hoà mở miệng.

Y Vân theo sau thị nữ thay y phục, nàng nên thi triển võ công ở mức nào là hợp lí đây? Không thể thi triển ở mức quá cao, yếu quá lại càng không thể! Vậy thì liền ở mức tương đối.

Lần nữa trở lại Y Vân đã thay y phục cưỡi ngựa, tay nàng dắt theo một con ngựa trắng. Nhìn qua như tiên nữ bước ra từ trong tranh. Các nữ tử khác một phần vì ghen tị nhan sắc nên rất bài xích Y Vân, cô lập nàng một bên. Không sao! Người ta không thích là chuyện của người ta, nàng để ý làm cái gì.

Bạch Ly ngăn người nhìn Y Vân, tiểu hoàng tử bên cạnh lại càng lớn hơn, hần chạy đến trước mặt Y Vân, kéo tay áo nàng, "Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ thật đẹp!"

Y Vân có chút vui vẻ, nàng nhìn tiểu nam hài gặp sắc liền tuom tướp, phì cười: "Đa tạ!"

"Tỷ cười lên thật đẹp!" nam hài híhíp mắt nhìn nàng nói.

Một bàn tay từ phía sau túm lấy tiểu nam hài nhấc bổng hần lên, Bạch Ly hòa nhã gật đầu chào Y Vân. Hần cao giọng: "Các vị cô nương xin theo ta!" rồi nhẩy lên ngựa chạy đi.

Y Vân cũng nhanh chóng lên ngựa đuổi theo, trước mặt nàng là một thảo nguyên trải dài, cũng phải thôi! Thiên Vận chủ yếu là thảo nguyên, nên giáo dục có văn, có võ. Nữ tử có thể làm quan chỉ là rất ít, các cô nương biết cưỡi ngựa, bắn cung cũng hết sức bình thường.

Thị vệ lại phổ biến quy tắc so đấu, đại khái người cưỡi ngựa đến đích đầu tiên sẽ thắng, những người còn lại phải rời đi. Người thắng sẽ trực tiếp thi võ công với Bạch Ly để kiểm tra trình độ võ công.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thị Mặc

Nhìn đích đến xa xa, sau tiếng hô bắt đầu, Y Vân cầm chặt dây cương, giục ngựa chạy như điên đến đích, bỏ lại một đám người ở phía sau. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng cũng không tệ nếu không cũng không dám cưỡi ngựa chạy nhanh như thế.

Mùi cỏ cùng mùi vị nắng chiều tạo nên một sự thoải mái, tâm tình kìm nén của Y Vân cũng được thả lỏng, hoà mình vào không khí, nếu sau này rảnh rỗi nàng liền đi cưỡi ngựa thư giãn cũng tốt.

Không ngoài dự liệu nàng đến đích đầu tiên, các nữ tử còn lại thì chán nản rời khỏi. Nhảy xuống ngựa, nàng đi đến trước mặt Bạch Ly nhún người: "Ngũ hoàng tử."

Bạch Ly hai mắt ý cười không đổi: "Được! Cô nương ta sẽ kiểm tra võ công của cô nương!"

Y Vân gạt đầu ra hiệu hấn có thể bắt đầu.

Bạch Ly bước đến ra một quyền, lực đạo không mạnh cũng không nhẹ, Y Vân đưa tay đón nhận, lấy tốc độ quý dị chạy ra sau lưng Bạch Ly ra một đòn, như đoán trước được, hấn nghiêng người né tránh công kích, nhân nhả xoay người lại tiếp tục sử dụng công phu quyền cước.

Qua một khắc hai người đã lăm tám mồ hôi, Y Vân cố ý làm cho mình có bộ dạng mệt nhọc. Một đòn của Bạch Ly hướng vai nàng nhanh chóng đánh tới, nếu là bình thường nàng sẽ tránh đi nhưng giờ lại khác, quyền liền trúng bả vai nàng. Đau thì có đau nhưng không đủ để làm nàng ngã, tuy nhiên nếu đã diễn đến như vậy nàng liền show deep tí xú, Y Vân lão đảo ngã xuống như gậy gượng lảo nhữ đứng thẳng. Nếu có thể nàng cũng muốn cùng hấn so chiêu thật sự, nhưng đành hẹn lần nào khác có duyên tái đấu rồi!

"Không tệ!" Bạch Ly tươi cười càng sâu, hấn gạt đầu, vươn tay đỡ lấy Y Vân dìu nàng đến một cái ghế để sẵn gần đó.

Y Vân không khách khí tựa vào người Bạch Ly, người ta đã muốn làm đậm thịt vậy nàng khách khí làm gì, nhẹ nói: "Đa tạ!"

"Cô nương cũng đã vất vả rồi, lát nữa sẽ có người đến đưa cô nương nghỉ ngơi".

Nghe Bạch Ly nói, Y Vân gạt đầu. Xem như nàng thuận lợi trở thành thiếp thân thị mặc của hấn.

Lạc Hà viện, đây là viện của nha hoàn nhất đẳng ở, tuy nhiên có một khoảng sân khá rộng tách biệt đây là nơi của thị mặc ở, cũng là chỗ ở của Y Vân trong khoảng thời gian này.

Trong phòng, Y Vân ngồi trên giường lấy một lọ Băng Lộ cao từ tay áo, ngón tay nhẹ lấy chất lỏng màu xanh nhạt thoa vào bả vai đau nhức, loại chuyện tổn hại thân thể này quả thật không hay ho gì cả. Sau khi thoa thuốc nàng liền thay một bộ bạch y. Hiện giờ nàng cũng là người mới đến nên đi dạo quan sát địa hình phủ, như vậy cũng thuận tiện hành động.

Lướt qua hầu hết toàn bộ phủ cũng đã tối, bầu trời chuyển sang lớp áo màu hắc dạ, Y Vân vừa về đến sân đã gặp thị nữ truyền tin. Nàng ta khom người nói: "Cô nương, ngũ hoàng tử mời người đến Tinh Tâm Các dùng bữa!"

Y Vân gạt đầu, nhanh chóng theo sau thị nữ đến Tinh Tâm Các, nếu nàng đoán không lầm vậy bữa ăn này hấn là Bạch Ly muốn tìm hiểu mục đích của nàng sau đó thuyết phục nàng bán mạng cho hấn đi.

Bên trong Tinh Tâm Các, Bạch Ly ngồi trước một chiếc bàn dài đặt ở giữa phòng, tay hấn lắc lắc ly rượu bạch ngọc, thấy Y Vân đến thì khoe môi hơi nâng lên, "Cô nương đã đến".

Y Vân gạt đầu, hơi cong lưng hành lễ, theo hướng dẫn của thị nữ nàng liền ngồi đối diện Bạch Ly, hấn phất tay lệnh cho thị nữ lui xuống.

"Cô nương là người thông minh vậy hấn biết rõ việc ta mời cô nương đến đây là vì chuyện gì!"

Quả nhiên không ngoài dự liệu! Nàng thanh thanh, đậm đậm nói: "Ngũ hoàng tử, chúng ta người sáng không nói lời trong tối. Người có việc gì cứ việc nói thẳng."

"Nếu cô nương nói vậy ta xin nói thẳng. Thứ nhất mục đích của cô nương khi vào phủ ta là gì? Thứ hai nếu cô nương không có mục đích gì khác thì xin hãy toàn tâm toàn ý mà làm việc cho ta. Thứ ba nếu cô nương vẫn cố ý che giấu thì xin lỗi ta phải thất lễ rồi!" nói xong hấn cười một cách vô hại nhưng ngữ khí đe dọa vẫn còn đó, mà Y Vân cũng phát hiện ra xung quanh nàng xuất hiện thêm một tầng ám vệ dày đặc trong trạng thái chuẩn bị bắt người.

Nàng nhíech môi cười lạnh, ha ha có phòng bị nhưng mà quá yếu, với võ công của nàng dư sức thoát khỏi. "Ngũ hoàng tử lo lắng nhiều rồi, ta vào phủ người cũng không có ý gì khác, mục đích của ta chỉ là vào phủ tìm người. Nếu ngũ hoàng tử không phiền việc ta vào phủ người tìm kiếm thì có thể giúp người một số việc. Thế nào?"

Bạch Ly hào sảng trả lời "Được!", một cuộc giao dịch nhỏ giữa Y Vân và hấn liền được đặt ra.

Hôm sau theo như quy củ Y Vân phải đến phòng của Bạch Ly hầu hạ hấn thay đồ sau đó đi theo hấn. Nhìn bộ y phục màu lục nhạt đặt trên bàn, Y Vân nhanh chóng thay vào. Hôm qua là thị nữ đem y phục đặc trưng của thị mặc giao cho nàng, còn có cả châu hoa cài đầu để phân biệt phẩm cấp, hoa sen lưu ly là cao nhất, sau đó là hoa sen làm bằng bạc, tiếp đó là đồng. Ngồi trước gương, nàng lắc lắc châu hoa lưu ly, tự động thủ búi một kiểu tóc phổ biến cho thị nữ rồi cài châu hoa lên.

Trời hiện tại vẫn còn hơi sớm, le lói vài tia sáng bình minh yếu ớt, đẩy cửa phòng bước ra ngoài, nàng hít sâu một hơi, hương vị của buổi sớm vẫn còn đó, rất trong lành! Có chút cảm thán, Y Vân liền lấy lại tinh thần đi đến Thanh Nhạc Các.

Tình Tâm Các các thị nữ, nô bộc lác đác vài người đi qua đi lại, nàng gật đầu chào bọn họ sau đó đến trước cửa phòng Bạch Ly.

Cốc cốc!

"Ngũ hoàng tử!" Y Vân khẽ gọi.

"Vào đi."

Bên trong truyền ra tiếng nói, hai tay nàng giờ lên đẩy cửa ra bước vào, nàng hơi giật mình.

Bạch Ly đang đứng trước giường, hắn chỉ mặc một lớp áo ngủ màu trắng, vạt áo lỏng lẻo hiện rõ cơ ngực rắn chắc hơi ngả màu lúa mạch.

Mái tóc đen dài không bị bất cứ trói buộc nào xõa tung, gương mặt hắn có lẽ vừa tỉnh giấc nên mang theo một phong vị tà mị có chút khác so với hình tượng thanh lãnh cao ngạo ngày thường. Ách... Cái này quá dụ người đi! May mắn nàng không phải sắc nữ nếu không sẽ không kìm chế được mà cuồng bạo hắn a!

Thân thể nàng ổn định lại, bước đến trước mặt hắn cách ba bước thì dừng lại, "Ngũ hoàng tử, ta hầu hạ người rửa mặt, thay quần áo."

Bạch Ly gật đầu, xung hô của nàng hắn cũng không để ý quá mức, hắn dang hai tay ra để Y Vân giúp hắn thay áo. Hai tay Y Vân run lên, nàng là người hiện đại tuy tư tưởng giáo dục khác so với cổ đại nhưng mấy việc này nàng vẫn nên là nhắm mắt mà làm thôi a.

Nghĩ là làm, Y Vân bước đến trước mặt Bạch Ly, nhắm chặt hai mắt, nàng vươn tay tháo y phục của hắn xuống sau đó xoay người lấy một kiện áo trắng, nhắm mắt lần nữa mặc vào cho hắn.

Hai mắt Bạch Ly nhắm lại như có như không tràn đầy ý cười, nữ nhân này a. Thay y phục cho hắn còn phải nhắm mắt lại, có phần đáng yêu.

"Người có thể mở mắt ra được rồi!"

Bạch Ly nhẹ nhàng nói một câu chọc trúng tâm tư Y Vân, rất nhanh Y Vân hai má ửng đỏ, nàng lí nhí nói: "Đã biết!"

Bạch Ly nhìn nàng không nói không rằng, bật cười. Hắn cười rất dễ nghe, cho thấy tâm trạng của hắn hiện tại rất tốt.

Y Vân bĩu môi, có gì phải cười chứ. Chẳng qua ta chỉ là ngại nhìn thân thể người thôi! Lực tay của nàng có chút mạnh bạo phản kháng nàng đang không vui.

Bạch Ly nhìn đỉnh đầu Y Vân lại nhìn bàn tay nàng mạnh bạo mặc đồ cho hắn thì ngưng cười, ha ha giận rồi à!

Mặc xong lớp áo cuối cùng, Y Vân tiếp lấy chậu nước và khăn lông từ tay thị nữ, nàng đặt chậu nước xuống bàn, lấy khăn lông thấm nước sau đó hai tay dâng cho Bạch Ly. Hắn nhận lấy khăn ưu nhã nâng lên lau mặt, nhìn quanh phòng nàng phát hiện các thị nữ cơ hồ mặt đã đỏ như trái cà chua. Thảm cảm thán, người này a chỉ là vệ sinh cá nhân thôi mà cũng thu hồn không ít thiếu nữ.

Mặc áo cũng đã mặc, lau mặt cũng đã lau, Y Vân lui ra sau lưng Bạch Ly, trở mặt nhìn hắn ngồi xuống ghế. Hai mắt Bạch Ly nhướn lên, "Xong rồi?"

"Đã xong." Y Vân cực kỳ thành thật gật đầu.

"Hửm?" hắn ngạc nhiên, không nhanh không chậm đi lấy một cây lược ngà voi từ trong hộp gấm, đặt cây lược vào trong tay nàng, hắn như băng quơ ra lệnh: "Chải tóc cho ta!"

Lắc lắc đầu, hoàng tử vẫn là hoàng tử, ngay cả loại chuyện chải tóc còn con con cũng không biết! Y Vân nâng tay lên, nhẹ nhàng chải mái tóc dài của Bạch Ly, nàng búi một kiểu tóc dành cho nam tử, sau đó lấy một cây bạch trầm khắc hình hoa mai cố định lại búi tóc.

Xong việc Y Vân lui ra sau lưng, hai tay chấp lại phía trước bụng, nhìn thị nữ dâng bữa sáng lên, nhắc mới nhớ nàng dường như vẫn chưa ăn sáng, không sao nàng cũng không có khái niệm này nọ, đợi đến trưa ăn cũng như nhau. Dùng bữa sáng xong, Y Vân đi theo Bạch Ly vòng qua vòng lại chăm sóc cây cảnh của hắn, sau đó vòng về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ma Tôn

Trong thư phòng, Bạch Ly nhàn nhã ngồi trên án thư, tay phải cầm bút lông ghi vào giấy tuyên thành nhìn qua như đang ghi chép cái gì đó. Y Vân đứng ở sau lưng, thấy nghiêng đã hết mực liền rất tự giác tiến lên mài mực, hồi lâu sau hấn như vô ý hỏi: "Tên nguoi là gì?"

"Tên ta chẳng phải ma ma đã báo cho ngài sao?" Y Vân giả vờ hồ đồ hỏi ngược lại.

Bạch Ly cười nhẹ: "Ta nói là tên thật của nguoi."

Bàn tay đang mài mực của Y Vân không dừng lại, nàng vụng trộm đánh giá Bạch Ly, người này nói tốt không tốt, nói xấu không xấu, tâm cao, khí ngạo, hơn nữa rất có tâm cơ, là một ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị hoàng đế. Nói ra tên thật của nàng cho hấn không phải là không thể, nhưng nàng tin chắc sau này nàng và hấn vẫn còn gặp lại.

Nàng vẫn đậm phong khinh nói: "Họ của ta không thể tùy tiện nói ra, nhưng ta có thể nói tên cho nguoi biết."

Bạch Ly mím môi, hấn đặt bút trên tay xuống nhìn nàng thật sâu, lên tiếng: "Được, nguoi có thể nói!".

Khóe môi Y Vân nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, nàng thả thanh mực trên tay xuống: "Ta tên là Y Vân".

"Y Vân, nguoi nói xem tam hoàng huynh ưu tiên lập chiến công lên hàng đầu để thu hút sự chú ý của phụ hoàng, thái tử lại ưu tiên thu mua lòng người, ta hiện tại tại nên làm gì?" Bạch Ly nhìn Y Vân, sâu kín hỏi.

Ám vệ trong góc tối nghe vậy cả kinh, này ngũ hoàng tử đây là việc trọng đại đó! Sao có thể tùy tiện hỏi một nữ nhân lai lịch không rõ, lại còn vào phủ với mục đích không chính đáng.

"Ha ha ngũ hoàng tử, xem ra nguoi phải thất vọng rồi! Ta tài sơ học thiên sao dám nói bừa" Y Vân tâm tư xoay vòng, người này là quá coi trọng nàng mới hỏi hay là vô ý.

Bạch Ly không rõ ý tứ, cười ôn nhuận: "Ha ha Y Vân, ta biết nguoi không phải là một nữ nhân đơn giản, tin chắc nguoi cũng hiểu rõ thế cục hiện nay."

Y Vân im lặng chờ đợi câu nói sau của hấn.

Hấn hơi dừng lại nói tiếp: "Hơn nữa trong khoảng thời gian nguoi giúp ta, ta có thể giúp nguoi tìm nguoi. Thế nào?"

Nàng chính là đối câu nói này của hấn, hai tròng mắt nàng giáo hoạt nhìn hấn "Được, ta có thể giúp nguoi một chút, còn về phần kia nguoi chỉ cần giúp ta vào cung là được."

Nói rồi nàng đứng lên, xoay lưng về phía Bạch Ly, "Bạch Ly, nguoi là ngũ hoàng tử, đầu tiên ta muốn hỏi nguoi, để vị đó nguoi có muốn hay không?"

"Muốn" Bạch Ly móng tay gõ xuống bàn, hai mắt lạnh nhạt cụp xuống nhìn không ra cảm xúc gì.

Tuy quay lưng về phía Bạch Ly nhưng Y Vân vẫn có thể hình dung hấn hiện tại như thế nào. Nàng gật đầu, xác định được mục tiêu rồi hiện tại cũng sẽ dễ dàng hơn, nếu vẫn lập lờ nước đôi không rõ thì chẳng khác gì phế vật. Bước đầu tiên phải phân tích rõ tình hình.

"Bạch Ly, nguoi vừa từ chiến trường trở về, thế lực nhà mẹ đẻ của nguoi lại không mạnh, nhưng danh tiếng của nguoi trong dân gian lại khá lớn. Nguoi chắc cũng có không ít thế lực ngầm, nhưng không đủ, hiện tại nguoi phải đi thu gom thế lực về cho mình.

Hiện tại, hoàng thượng vẫn im lặng không nêu rõ ý tứ của mình, ông muốn ngồi xem những đứa con mình đấu đá nhau, kẻ có thể cười cuối cùng chính là kẻ thắng. Vì vậy không nên quá phô trương! Nên tính toán để lại cho mình một con đường lui.

Người ta nói, dân như nước, quốc như thuyền, nước có thể dâng thuyền cũng có thể lật thuyền. Đôi khi đi thu mua lòng dân cũng là một cách tốt."

Bạch Ly cười lạnh, gật đầu quả thật tình thế của hấn hiện tại cũng không quá tốt. "Y Vân, nguoi nói xem đám quan viên trong triều đối địch ta nên làm thế nào?"

"Như ta nói thứ dễ thu mua nhất chính là lòng người, thay vì triệt tiêu cái gai nhọn đó nguoi có thể uốn nắn, bẻ cong gì đó để nó phản công ngược lại chính mình!". Ý ngầm chính là: nguoi có thể dùng một ít thủ đoạn để mua chuộc bọn quan viên, sau đó để bọn họ tự cắn ngược lại chính mình.

Bạch Ly giật mình, thủ đoạn này đủ ngoan, đủ chuẩn a! Y Vân liếc nhìn Bạch Ly nổi hứng trêu đùa: "Mấy cái thủ đoạn đó không cần ta phải chỉ cho nguoi chứ?"

Bạch Ly đỏ mặt, ngay cả hấn cũng thể nghĩ sâu xa như nàng, hổ thẹn a!

"Ha ha...không cần"

Bốp! Bốp!

"Hay, phân tích rất chính xác!"

Ám vệ cả kinh khi nghe Y Vân nói rõ từng điểm, hần có chút bội phục nàng, nghe có tiếng nói khác liền cảnh giác nhìn, sau mới buông lỏng.

Y Vân chuyển tầm mắt lạnh nhạt đánh giá, người đến một thân áo bào xanh lam, tóc đen xõa tung, mắt hoa đào nhếch lên, môi mím lại, tay phải phe phẩy chiếc phiến làm từ huyết ngọc thượng đẳng. Nhìn sơ qua là một hoa hoa công tử nhưng trực giác nói cho nàng biết người này không đơn giản. Y Vân nhìn hần gật đầu sau đó chuyển hướng nói với Bạch Ly: "Mọi chuyện thành hay bại phải xem thực lực người tới đâu. À, nếu người có thể ngồi lên vị trí đó nhớ! Văn để trị quốc, võ để an dân!" nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Sau khi Y Vân rời đi, nam tử kia liền tùy tiện đi đến một cái ghế, tự mình rót một ly trà sau đó lẩm nhẩm: "Ly, người tìm ở đâu ra một nữ tử thông minh như vậy? Đem nàng cho ta được không?"

Bạch Ly tựa hồ đã quen với việc này, hần lườm nam tử kia, "Hoa Ngân nghĩ cũng đừng nghĩ đem nàng đi!" khi nghe thấy Hoa Ngân nói vậy không hiểu sao hần lại có chút khó chịu, cứ như là một thứ gì đó rất quan trọng bị người khác mơ tưởng.

Tuy nhiên là người trong hoàng thất, tốc độ thay đổi sắc mặt của hần rất nhanh, cầm ly trà đã nguội lên, hần bỏ sung: "Nàng là thiếp thân thị mặc của ta."

"Hửm?" Hoa Ngân ý vị thâm trường liếc nhìn Bạch Ly, tay vẫn vờ ly trà hồi lâu mới đặt xuống.

"Người hướng tới là để vị kia!" cho nên không thể vướng vào chân tình, Hoa Ngân lời ít ý sâu nói.

Bạch Ly biết Hoa Ngân đã nhìn ra mình khác thường nên cũng không dấu diếm, hần cầm bút lên viết một chữ "Vân" trên giấy, khoanh một vòng rồi thả bút xuống sau đó mặt mày nhăm nhẩn, "Ta biết!"

"Nàng ta rất thông minh, câu nói cuối cùng kia là mấu chốt của lời nàng nói!" Hoa Ngân híp hai mắt, trở về đề tài những câu Y Vân vừa nói.

Sau đó ngự thư phòng liền truyền ra tiếng nói, nội dung là bàn về sách lược tiếp theo.

Lúc chiều tối, Y Vân trở lại phòng của mình, nàng tắm rửa một chút liền lấy ra một xấp giấy, ra ngoài sân ngồi trên bàn đá nghiên cứu.

Xấp giấy này là tư liệu về mấy ca cơ tiền cung ba hôm trước mà La Mị lúc trưa đem đến cho Y Vân, lật nhanh nhìn các tờ giấy đến một tờ thì nàng liền dừng lại.

Ngọc Giai Tình, là cô nhi, yếu đuối nhất gan, năm năm trước vô tình rơi xuống nước khi được cứu lên, tính cách đại biến, lạnh nhạt vô tình, ba năm sau gia nhập một đoàn ca cơ có tiếng.

Đoạn thời gian năm trước, vừa khớp với ngày Tình Tình chết, ngay cả tên cũng giống hệt kiếp trước. Lần đó xuyên về hiện đại nàng từ cha mẹ biết được, bạn thân của nàng Tình Tình sau khi biết nàng chết bởi cái tổ chức kia liền một mình đem cái tổ chức kia diệt toàn bộ, sau đó thế kiếp sau mãi là bạn của nàng, rồi đi theo nàng. (die á)

Ha ha lần này Tình Tình cũng xuyên qua theo nàng, vậy chúng ta liền lần nữa làm bạn với nhau! Y Vân tự tin nhìn bầu trời, tâm trạng tốt lên kiên định nói: "Tình Tình chờ ta! Chúng ta rất nhanh sẽ gặp nhau."

"Sao người không tự đi tìm nàng mà phải chờ?" thanh âm lạnh lạnh vang lên.

Y Vân giật nảy mình, có người đến sao nàng không phát hiện? Chuyển tầm mắt, nàng thấy người đến là một nam nhân hai tay khoanh lại đứng ở đầu tường. Áo bào màu tím, mặt nạ đỏ như máu che đi nửa khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén, hơi thở cường đại toả ra, cực kỳ tà mị.

Nàng neho mắt, dựa theo cách ăn mặc của người này hần là Ma tôn của Ma Thần điện, một tổ chức đứng đầu đại lục này. Không xác định nhìn hần, Y Vân lên tiếng: "Theo cách người ăn mặc hần là Ma tôn, xin hỏi vì sao người lại đứng ở đầu tường rình xem?"

Nam nhân kia neho mắt, nguy hiểm trả lời: "Bổn tôn là thấy người ngồi đây nói nhảm mới tò mò đến xem!" Quả thật hần là có việc đi ngang qua phủ này vừa vặn thấy nàng ngồi đọc một xấp giấy rồi lẩm bầm mới dừng lại hỏi nàng.

Y Vân hai mắt gần như bốc hỏa, hần nói nàng ngồi đây nói nhảm? Tên trời đánh lão nương không đụng chạm tới người, người lại độc miệng nói ta như vậy. Cố duy trì chút lạnh nhạt trong người, nàng cắn răng nói: "Nếu Ma tôn xem xong rồi hiện tại có thể đi!"

Đây là hạ lệnh đuổi người!

Nam nhân nhìn Y Vân, giọng nói nhàn nhạt lại tạo ra chút áp lực: "Từ xưa tới nay chưa có ai dám hạ lệnh đuổi bổn tôn như người!" cái bộ dáng lạnh nhạt này của nàng ta giống như hần đã thấy ở đâu rồi!

Trong đầu hần hiện ra một bóng dáng, Hạ Y Vân. Nhìn lại nàng ta một thân lục y, vóc người, giọng nói, khí chất giống hệt với Y Vân. Tuy gương mặt khác xa lúc trước nhưng hần biết trên đời này vẫn còn có một thứ gọi là thuật dịch dung.

Nói đến đây chắc mọi người cũng đoán ra Ma tôn này là ai rồi nhỉ? Đó là vị Chiến vương xem cưới được Y Vân, Quân Hàn Kỳ.

Quân Hàn Kỳ nhảy xuống đi về phía Y Vân, cầm tay nàng lên cười tà hỏi: "Nữ nhân tên nguoi là gì?"

Y Vân liếc hắt, "Chúng ta thân lắm à?"

Quân Hàn Kỳ gạt đầu, xác thực rất quen thuộc, ta từng cầm tay nàng, ôm nàng, đã tiếp xúc da thịt rồi đó! Tuy nhiên mấy lời đó hắt chỉ để trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Lúc trước không quen nhưng ta chắc chắn sau này nguoi sẽ quen thôi!"

Y Vân hừ lạnh, vùng vẫy thoát khỏi bàn tay hắt, Quân Hàn Kỳ lại nhìn cổ tay nàng. Quả nhiên! Có một vết bớt hình con bướm, hắt từng nghe nói trên cổ tay của Y Vân có một vết bớt hình con bướm, vì vậy nghi ngờ của hắt liền được xác định.

Tâm tình khá tốt, hắt nhận lúc nàng không chú ý liền nhanh chóng chạy qua hôn lên má nàng. Công thành đoạt đất thành công rồi còn ở lại làm gì? Hắt dùng kinh công bay đi (thực ra là chạy trôi chết) chỉ để lại một câu nói: "Hôm sau ta lại đến!"

Y Vân ngẩn ngơ nhìn hắt biến mất, sau đó không để ý hình tượng gì nữa chỉ tay về phía Quân Hàn Kỳ biến mất chửi lên.

"Con mẹ nó, đến cái đầu nguoi. Lão nương thề nếu nguoi dám hôn lần nữa lão nương sẽ thiên nguoi, nếu không ta thề không làm nguoi aaa."

"..."

Trên nóc nhà xa xa Quân Hàn Kỳ cười thoả mãn, Vân nhi thật có tinh thần ở chỗ này mà vẫn có thể nghe thấy nàng chửi. Bộ dạng nàng tức giận cũng rất đẹp, còn cả nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua má kia cũng rất tốt.

"Ha ha..." trong đêm tối Quân Hàn Kỳ ngồi trên nóc nhà cười tự kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chuyên Mục Phỏng Vấn

Phóng viên:

_Xin hỏi, anh đối với chị Y Vân là tình cảm gì?

Quân Hàn Kỳ:

_Ngu ngốc! Xem 28 chương rồi còn không biết!

Phóng viên ho khan:

_Khụ khụ... Xin hỏi tình cảm của chị Y Vân đối với anh như thế nào?

Hàn khí ủa về, Quân Hàn Kỳ lạnh lẽo nói:

_Bỏ qua!

Phóng viên lau mồ hôi, thăm than hôm nay trời rõ ràng rất nóng nhưng vẫn thấy lạnh a! :

_Vậy xin hỏi nghề nghiệp của chị Y Vân là gì?

Quân Hàn Kỳ chắc chắn:

_Chiến vương phi tương lai.

Đây cũng được xem là nghề nghiệp à?

_Xin hỏi hiện tại anh có dự định gì?

Quân Hàn Kỳ hai mắt đầy tự tin:

_Theo đuổi vương phi!

Phóng viên khinh bỉ, mấy nam chính khác trong vài tập đã đem trái tim nữ chính thu về, người đây còn phải mặt dày theo đuổi!

_ Theo như những chương vừa qua anh vẫn chưa gặp được tình địch, hiện tại tác giả có nên thêm nam phụ cho tình tiết thêm hấp dẫn không?

Quân Hàn Kỳ sát khí đằng đằng, hai tay nắm lại thành nắm đấm.

_ Không cần!

Nữ nhân của hắn không cần có thêm người mơ tưởng.

Phóng viên gật đầu, muốn có thêm nam phụ hay không cũng không phải người quản được, phải hỏi xem tác giả đại nhân có muốn hay không.

_ Vậy xin hỏi sở thích của chị Y Vân là gì?

Quân Hàn Kỳ im lặng, nàng thích cái gì a??

_...

Phóng viên rất thức thời chuyển câu hỏi:

_ Thế không thích cái gì?

Cũng không biết.

_...

Mà Y Vân từ xa đi tới nghe được câu hỏi liền trả lời dùm Quân Hàn Kỳ.

_ Ta không thích Quân Hàn Kỳ!

Quân Hàn Kỳ đáng thương nhìn Y Vân, tay phải che ngực, Vân nhi sao nàngỡ đối xử với ta như thế?

Y Vân lơ đãng, mà phóng viên cũng lắc đầu, nói yêu người ta mà ngay cả người ta thích cái gì, ghét cái gì cũng không biết! Hiện tại mới còn phải theo đuổi dài dài!

Nhưng phóng viên vẫn phải tiếp tục, phóng viên hỏi:

_ Ở chương trước anh hôn lên chị Y Vân, xin hỏi cảm giác của anh thế nào?

Quân Hàn Kỳ lần này lại vui vẻ nhìn phóng viên, mãi mới có câu hỏi làm hắn hài lòng.

_ Cảm giác rất tốt, ngay cả khi nàng chửi cũng rất êm tai, cả gương mặt khi tức giận cũng khiến cho người ta yêu mến. (Đây là điển hình của một thanh niên thích ngược ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°)

Y Vân nghe được câu trả lời của Quân Hàn Kỳ thì im lặng, nàng đi xung quanh gom hết tất cả vật dụng có thể gây thương tích như búa, dao, kéo, ngăm châm,...

Sau đó...

Sau đó liền là một màn Y Vân đuổi theo Quân Hàn Kỳ, phóng dao, kéo, ngăm châm, ... về phía hạ bộ Quân Hàn Kỳ.

Mà Quân Hàn Kỳ lại hai tay che đi hạ thân của hắn, la lên.

Phóng viên vì sợ dao kéo không có mắt bay về phía mình liền tự kết thúc phỏng vấn sau đó chạy đi.

The end.

P/s : Vì lười viết tiếp truyện nên ta viết cái này mn đọc cho đỡ buồn vậy ^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cung Yên (1)

Từ sau hôm Quân Hàn Kỳ hôn lên Y Vân, như hán nói hôm sau sẽ đến, quả thật hán đến, tổng cộng đã được ba đêm. Đêm nay là đêm thứ tư, vì giấc ngủ bình yên của mình Y Vân liền quyết định bằng mọi cách phải đuổi hán đi, tránh cho nàng lại mất ngủ.

"Ma tôn đại nhân của ta ơi! Ta nói tên của ta là Quách Gia My, người bị điếc hay sao mà cứ hỏi ta trong khi ta đã trả lời?!" Y Vân đang trong tình trạng kiểm chế cực độ nói.

Quân Hàn Kỳ lắc đầu, hai mắt sùng nịch, tựa tiểu phi tiểu nói: "Nữ nhân nàng không thành thật!", hán ngưng lại khoanh tay đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, "Nàng nói cho ta biết tên nàng, ta mới có thể đến nhà nàng hỏi cưới nàng chứ!"

Nhìn! Nhìn! Con mẹ nó nhìn cái qq! Ba đêm nay nàng vì không muốn làm lớn chuyện chọc giận hán nên mới im lặng cho qua, ngay cả khi hán vụng trộm ăn đậu hũ của nàng, nàng cũng đã nhìn. Nhưng giờ thật sự không nhìn nổi nữa rồi! Không ai nói với hán có đôi khi nàng rất nóng tính à?

Cả căn phòng lâm vào yên lặng như đang chờ đợi con giận dữ của Y Vân bùng nổ. 1...2...3...4 chân Y Vân bước tới trước mặt Quân Hàn Kỳ, nàng vươn tay ra mạnh bạo.. à lộn, "nhẹ nhàng" túm lấy vạt áo của hán, sổ ra một tràng: "Ta nói người đường đường là Ma tôn sao không chạy về Ma Thần điện của người mà ngủ, hiện tại lại chạy đến phòng ta!!! Còn nữa người muốn cưới thì tự tìm một con lợn cái mà cưới, ta không yêu người nên đừng làm phiền ta nữa, please! Ok?"

Sau đó Y Vân sạch sẽ, lưu lốt quãng Quân Hàn Kỳ từ trong phòng bay ra ngoài cửa sổ mấy trăm mét. Phúi phúi tay, Y Vân rót một ly trà, trầm ngâm, Ma tôn này nhìn sao cũng thấy hán đôi với nàng có chút kỳ dị, nàng đã từng nghi ngờ hán là một người biết rõ về nàng, thậm chí là tiếp xúc với nàng. Với một kẻ như nàng nếu để người khác nắm rõ và có tình tìm hiểu thì đây sẽ là một nguy hiểm tiềm ẩn.

Nàng đã cho người điều tra về hán nhưng kết quả vẫn là một bí ẩn, hán như một kẻ tự xuất hiện, mọi liên hệ của hán như bị một bàn tay vô hình cắt quãng, che dấu đi. Điều này cho thấy thực lực của Ma Thần điện không thể khinh thường.

Người của nàng không thể điều tra được thì nàng sẽ tự điều tra. Không vào hang hổ sao bắt được cọp con, vì vậy sau chuyện của Tĩnh Tĩnh và Quân Hàn Kỳ nàng sẽ trực tiếp đi Ma Thần điện. Để một thứ có thể đe dọa nàng tồn tại không phải là tác phong của nàng!

Ở một góc đường, Quân Hàn Kỳ chột vạt đứng lên, ai nha Y Vân nàng ra tay thật nặng a! Sửa lại mép áo nhăn nheo, hán liếc nhìn Lạc Hà viện của Y Vân một cái sau đó hán mất hút trong màn đêm đen tối.

Ma Thần điện.

Vượt qua mấy tầng bảo vệ, Quân Hàn Kỳ tự nhiên bước vào chính điện, ở đó bốn hộ pháp đã chờ sẵn.

Theo thứ tự, Thanh Long và Chu Tước đứng bên phải, Huyền Vũ, Bạch Hổ đứng bên trái, ở trên cao là một cái ghế quý phi dài làm từ gỗ đàn hương chạm khắc tứ linh và một vài hoa văn phức tạp, nhìn là biết địa vị của kẻ ngồi trên chiếc ghế đó không tầm thường. Rảo bước đi lên cao, Quân Hàn Kỳ tự nhiên ngồi trên ghế, tay phải chống cằm, vạt áo lỏng lẻo khoe ra cơ ngực rắn chắc màu bạch ngọc. Hán khiêu mi, tay ngọc gõ xuống thành ghế tạo nên âm thanh đặc biệt lớn trong một gian điện không có tiếng nói, nếu không phải vẫn còn có tiếng hít thở thì chắc rằng bốn vị hộ pháp còn im lặng hơn cả vật chết.

"Có chuyện?" Quân Hàn Kỳ lời ít ý nhiều hỏi.

Chu Tước hộ pháp là một nam nhân vóc người cao gầy, tóc cột cao bằng dây lụa, trên mặt đeo mặt nạ bạc, áo bào màu xanh lam, trong tay áo rộng thùng thình là những lọ thuốc cho thấy con người này là một kẻ cuồng y thuật, nhưng tính cách của hán đủ để nói vô sỉ, à còn nữa gan của hán to cũng không phải bình thường, hán dám đùa giỡn dưới con mắt tử thần, nhiều lần xem chết dưới tay Quân Hàn Kỳ. May sao vẫn còn một chút y thuật làm chỗ dựa mới có thể miễn cưỡng giữ lại cái mạng.

Hiện tại theo dự đoán hán lại tiếp tục đùa giỡn với tử thần. Hán bước ra khỏi hàng, tay trái chống hông, tay phải chỉ vào mặt Quân Hàn Kỳ, chặc lưỡi "Ta nói cái bộ dạng nhếch nhác của người là sao hả?"

Thanh Long hộ pháp đứng bên cạnh nhìn kẻ không biết sống chết đó không khỏi lắc đầu thờ dài, ánh mắt xa xăm. Huyền Vũ và Bạch Hổ lại im lặng, việc này cũng thường xuyên xảy ra cho nên họ cũng không lạ gì. Thú vui lúc này là cúi đầu... đếm kiến!

Quân Hàn Kỳ hai mắt khép hờ, nhưng kì lạ thay hán không có hành động gì, mà cái đầu của Chu Tước hộ pháp vẫn còn đó.

Hồi lâu, không nghe thấy giọng nói lạnh thấu xương của Ma tôn, cũng không có tiếng la hét của Chu Tước như mọi ngày. Lúc này bốn vị hộ pháp có chút hiếu kì dõi tầm mắt về phía Ma tôn.

Nhìn rồi mới biết linh hồn bé nhỏ của Ma tôn đã lạc trôi nơi nào rồi! Đôi khi hán còn cười khúc khích, biểu hiện có chút không bình thường này khiến cho bốn hộ pháp hoang mang.

Bốn người thu lại một góc, Thanh Long mở lời đầu tiên:

"Các người có cảm thấy Ma tôn có những triệu chứng bất thường?"

"Chính xác là vô cùng không bình thường" Bạch Hổ gật đầu, quay sang hỏi Huyền Vũ: "Vũ người thấy thế nào?"

Huyền Vũ lạnh nhạt đáp: "Việc này phải hỏi Chu Tước!"

Thế là vấn đề được đưa đến trước mặt Chu Tước, hần một bộ học thức uyên bác họ khan nói: "Khụ. Theo như ta thấy Ma tôn hai mắt có chút quầng thâm biểu hiện hần thiếu ngủ, gương mặt bơ phờ, mắt mờ màng, lại cười một cách vô ý thức. Ta xin kết lại..." hần dừng lại nhìn ba người Thanh Long thâm sâu nói tiếp "Ta xin kết lại Ma tôn là bị bệnh!"

Câu của Chu Tước vừa nói ra, ba hộ pháp tức nghẹn họng chỉ thiếu chưa lao vào đánh hần, Huyền Vũ bắt đầu đi nhìn Chu Tước "Bọn ta không phải kẻ ngốc, bọn ta biết Ma tôn bị bệnh! Bọn ta hỏi người hần là bị bệnh gì?"

Chu Tước à một tiếng, cười ngai ngùng "Ta cũng không biết!"

Cái ư! Mẹ nó không biết! Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ tròn mắt, ba người không hện mà cùng lao vào đánh kẻ đang cười hi hi trước mặt.

Sau khi giải toả tâm trạng vào những cú đấm, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ đứng nghiêm chỉnh một bên. Còn Chu Tước ngốc nghếch bị đánh bầm dập liền bị đẩy là kẻ chết thay. Ai bảo là gan hần rất lớn đây! Hu hu hiện tại hần chưa có con viết đi chúc để làm gì, vì vậy các huynh đệ nếu như ta hi sinh các người nhớ xây cho ta một ngôi mộ hoành tráng nha!! À còn nữa mỗi năm đến ngày giỗ nhớ đốt vàng mã, thấp cho ta nén hương...bla...bla..

Hít sâu một hơi, Chu Tước hạ giọng gọi hồn Quân Hàn Kỳ, "Ma tôn! Người có bệnh?"

"Hửm??!!" Quân Hàn Kỳ liếc nửa con mắt nhìn Chu Tước, biết bản thân vừa này có hơi thất thố liền không mặ không nhạt nói: "Ma thần điện sắp có nữ chủ nhân, các người cẩn thận khi nàng đến mà vô lễ thì coi chừng cái đầu!" nói rồi hần nhìn bốn hộ pháp đầy ý tứ. Thậm chí bốn hộ pháp còn cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua cái cổ họ.

"Aaaaaa!" Chu Tước bị kích thích nhất, sau khi tiêu hóa lời Quân Hàn Kỳ liền la lên. Má ơi! Ma tôn có nữ nhân! Tin sốt dẻo a! Hai mắt hần sáng lên chạy ra ngoài kéo một đám thuộc hạ ra sau vườn... buồn đưa lên!

Huyền Vũ là kẻ lãnh đạm nhất lại sâu sắc nhìn Quân Hàn Kỳ, "Ma tôn, nữ nhân đó có thể tin?" hai người Thanh Long và Bạch Hổ cũng nhìn Quân Hàn Kỳ chờ đợi câu trả lời.

"Có thể!"

Ba người im lặng, bọn họ không thể dựa vào lời nói một phía từ Ma tôn, bọn họ bên cạnh Ma tôn lâu như vậy sao có thể dễ dàng chấp nhận một nữ nhân tiếp cận Ma tôn không rõ mục đích.

Quân Hàn Kỳ cũng hiểu rõ tâm tư thuộc hạ mình, hần không muốn giải thích, hần tin rằng nàng sẽ khiến cho bọn họ phải thay đổi suy nghĩ về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cung Yến (2)

Sáng hôm sau như đã được thông báo trước, hôm nay Lãnh Ly sẽ vào cung tham gia yến tiệc, thông thường yến tiệc sẽ không cho phép đem theo người hầu nhưng cũng có một vài trường hợp ngoại lệ ví dụ như Lãnh Ly có thể dựa vào đặc quyền hoàng tử của mình mà đem theo người hầu cận.

Y Vân thay bộ y phục mà Lãnh Ly vừa cho người đưa qua, nàng hít sâu, không lâu nữa chúng ta có thể gặp lại rồi, Tình Tình! Khép lại cửa phòng nàng xoay người đi thẳng đến Tỉnh Tâm Các.

Đi được nửa đường nàng gặp được Lưu quân gia vội vội vàng vàng đi về phía nàng.

"Quách cô nương, ngũ hoàng tử đang đợi người ở trước phủ. Xin cô nương hãy đi theo lão nô" Lưu quân gia không có bất cứ thái độ khinh thường nào đối với Y Vân, tuy ngũ hoàng tử không nói nhưng ông biết nàng ta là một tồn tại đặc thù trong phủ này.

Y Vân gật đầu "Được" rồi theo sau Lưu quân gia đi ra trước phủ.

Trước phủ là một cỗ xe ngựa đang đợi sẵn, nhìn qua chẳng có gì gọi là xa hoa nhưng lại đem đến cảm giác thanh mát đến khó tả. Y Vân cười khẽ một tiếng, Lãnh Ly người này à đúng là chủ nào vật nấy! Ngay cả chiếc xe ngựa cũng giống hệt hần, thanh cao, tự tại.

Tiến lại gần xe, Y Vân theo đúng quy củ định bước lên ngồi cạnh thị vệ đánh xe. "Người lên đây!" giọng nói thanh đậm của Lãnh Ly truyền ra ngoài, Y Vân nheo mắt lại, người ta đã có lòng mời thì mình phải đi sao có thể từ chối! Tuy biết có phần không hợp quy củ nhưng nàng cũng lười quản, thanh già

tự thanh nòng cũng không làm việc gì xấu, sao phải sợ.

Nghĩ là làm bước chân nàng chuyển hướng đi về cửa xe, vài gia đình cạnh đó định quỳ xuống làm đệm người cho nàng bước lên, Y Vân lắc đầu "Không cần!" nàng nhún mui chân nhảy lên.

Cô nương hảo soái a! Cô nương từ nay người là nữ thần trong lòng ta a! Mấy gia đình bên ngoài thăm la lên.

Bên trong xe ngựa Y Vân lại chẳng may may biết mình đã tạo nên hành động gây xôn xao dư luận như thế nào. Liếc mắt nhìn Lãnh Ly, nàng ngồi xuống dịch người xa hẳn một chút. Lãnh Ly thấy nàng cũng không nói gì, hai người im lặng tựa vào thành xe chìm đắm trong tâm tư của chính mình.

Nửa canh giờ sau xe ngựa đã đến cửa cung, Y Vân khẽ vén rèm lên, nhìn nhìn cánh cửa hoa lệ nàng cảm thán, nhìn xem hoàng cung nước nào dù ít hay nhiều cũng ần ần một loại lệ khí khó tả! Thả tấm rèm lụa xuống nàng đứng lên xoay người nhảy xuống xe ngựa. Liếc thấy Lãnh Ly vẫn chưa ra, nàng hơi khom người, tay trái vén lên rèm cửa, tay phải vươn ra khẽ gọi: "Ngũ hoàng tử đã đến cửa cung, mời người xuống xe".

"Được!" Lãnh Ly lúc này mới có động tĩnh đặt tay hẳn vào tay nàng mượn lực bước xuống. "Nam nhân yếu đuối!" nàng lăm bắm vài tiếng, không biết Lãnh Ly có nghe hay không chỉ thấy hắt mím môi rồi cười thanh thúy "Ha ha... Đi thôi!".

Nghe nói thọ yến của Hoàng Đế Thiên Vận tổ chức là do chính Lan phi, phi tử được sủng ái nhất an bày, thiệp mời cũng được gửi đi tứ quốc, tháng trước Hóa Vũ cũng nhận được thiệp mời, không biết Quân Hàn Anh lần này là cử ai đi đây! Ở đây không lâu nhưng nàng nghe được không ít chuyện thú vị, tí như chuyện tình Chiến Vương gia Hóa Vũ, Quân Hàn Kỳ và công chúa Thiên Vận, Lãnh Thuần Tĩnh.

Nhếch môi cười giễu cợt, nàng sai bước đi theo Lãnh Ly. Đại điện hiện tại quan lại và sứ thần cũng đến gần đầy đủ, Y Vân dừng lại ở trước cửa đại điện không tiến vào mà đứng chờ.

Tiếng thái giám lạnh lạnh vọng từ xa vào, nàng thấp thoáng nghe được vài chữ "Hóa Vũ", "Chiến Vương". Ra sứ thần lần này là hẳn, cũng phải thôi dù gì cũng là một đoạn tình cảm xưa, sao có thể không đề ý, và lại Hóa Vũ chỉ có hẳn mới đủ tư cách đi, hẳn đi sứ lần này cũng là bình thường.

Nghĩ vậy, nhưng chính nàng tự hiểu rõ chính nàng đang biện minh để trấn định bản thân. Nàng lách người vào một góc khuất, vị trí này thuận tiện để nàng có thể quan sát rõ tình hình bên trong điện.

Tiếng bước chân ngày càng gần, đầu Y Vân càng cúi thấp, nhịp tim nàng nhanh hơn vài nhịp, nàng im lặng hai mắt hạ xuống tránh việc nàng không thể không chế mà nhìn hẳn. "Chiến vương gia Hóa Vũ đến" thái giám hai bên cửa la lên, mọi ánh mắt trong đại điện đều đổ dồn về phía Quân Hàn Kỳ. Tuy không nhìn thấy biểu cảm của những người đó nhưng nàng có thể cảm nhận được, ánh mắt nóng bỏng của nữ tử, ánh mắt ghen ghét của nam nhân, ánh nhìn sâu kín, đánh giá... Dù loại ánh mắt.

Lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác khát máu khó chịu đến như vậy, nàng hận tên thái giám thông báo chàng đến, nàng hận những ánh nhìn si mê, không có ý tốt kia... Chúng cực kỳ đáng ghét.

Quân Hàn Kỳ lại không biết Y Vân đang cực kỳ khó chịu, hẳn lạnh nhạt đi vào gật đầu với Hoàng đế Thiên Vận, không có bất kỳ lễ tiết gì, hẳn kiêu ngạo bởi vì hẳn đáng có sự kiêu ngạo đó.

Thiên Vận Hoàng đế cũng không có dị nghị gì, ông gật đầu: "Chiến Vương gia mời ngồi!" Quân Hàn Kỳ lặng lẽ đi đến chỗ ngồi dành cho sứ thần ngoại quốc, hẳn chào hỏi khách sáo vài câu rồi lặng lẽ ngồi đó. Rất cô độc, an tĩnh...

"Hàn Kỳ, người đến rồi à?"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Y Vân không ngoại lệ, nàng vô thức nhìn chăm chăm nữ nhân đang cười ảm áp trước mặt Quân Hàn Kỳ, không cần nói nàng cũng biết nàng ta là ai. Công chúa Lãnh Thuần Tĩnh.

Hàn Kỳ, nghe thật thân thiết nhỉ? Nàng âm thầm trào phúng, tay siết chặt lại, ánh mắt nàng chuyển qua Quân Hàn Kỳ, khóa chặt thân ảnh hẳn. Chàng sẽ làm gì? Trong lòng nàng là từng gợn sóng lớn, chỉ cần chàng trả lời một câu sai lệch ý nàng thôi cũng có thể làm cho lòng nàng vỡ vụn.

Quân Hàn Kỳ ngẩng đầu nhìn Lãnh Thuần Tĩnh: "Ừ"

"Chàng...Chàng có khỏe không?" Lãnh Thuần Tĩnh áp ứng, cố gắng duy trì nụ cười rạng rỡ mà hỏi.

"Ta khỏe".

Hy vọng duy nhất trong lòng Lãnh Thuần Tĩnh tan nát, chàng có thể đừng vô tình như vậy không? Khoé môi nàng không còn nụ cười tươi như trước, không còn một chút tự tin nào khi gặp chàng.

"Hàn Kỳ, ta ta..."

"Tất cả đã kết thúc rồi!" Quân Hàn Kỳ lạnh lùng cắt ngang.

Nước mắt của Lãnh Thuần Tĩnh tuôn ra, nàng không đủ mạnh mẽ để có thể đối mặt với sự lạnh lùng của chàng, "Dù gì chúng ta cũng đã từng..." yêu nhau, mấy chữ sau nàng cũng không đủ dũng khí để nói.

Quân Hàn Kỳ hai mắt khép hờ, đôi mày chau lại, hần và nàng đã kết thúc rồi! Thật sự kết thúc rồi! Những thứ tình cảm xưa là hần trao làm người đi! Gặp lại nàng hần không còn cảm giác gì nữa, nàng như một người vô tình lướt qua cuộc đời hần mà thôi, để lại một mảnh vỡ chia cắt hần và những người quan trọng với hần thôi.

Lãnh Thuần Tĩnh biết những gì nàng gây đã không thể sửa đổi, cũng như thứ tình cảm giữa nàng và chàng chỉ là một hồi dây dưa, hiện tại đã chỉ là quá khứ. Nhưng chàng có biết không? Chấp niệm trong lòng nàng sâu đến không tưởng, nó chính là một cái vực sâu vạn trượng một khi nhảy vào rồi thì không thể thoát ra.

Nàng xoay lưng đi về chỗ ngồi, Quân Hàn Kỳ thấp thoáng nghe nàng nói: "Xin lỗi".

Mặc cho hai người trong điện đau đớn, day dứt, chấp nhất... Y Vân lại cảm thấy vui mừng, nàng thoáng thở phào. Có lẽ người khác sẽ nghĩ nàng nhẫn tâm nhưng tình yêu chính là liều mạng mà giành lấy, sẽ phải có đau khổ và chia ly. Nàng nêu thành toàn cho Lãnh Thuần Tĩnh vậy ai sẽ thành toàn cho nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cung Yến (3)

Sau khúc nhạc đệm đầy đau buồn, không khí trong đại điện cũng đầy gượng ép, là Quốc quân Thiên Vận phải đứng ra tìm cách hòa hoãn không khí, Hoàng đế lên tiếng: "Các vị sứ thần ngoại bang, hôm nay là thọ yến của trẫm, trẫm rất vinh dự khi được chung vui cùng các vị. Hiện tại bỏ qua những chuyện không vui, trẫm kính các vị một ly".

Sứ thần ba nước cũng nâng ly rượu lên hướng Hoàng đế rồi uống. Nhận thấy không khí có vẻ thoải mái hơn, Thiên Vận Hoàng đế ha ha cười, vung tay ra lệnh: "Truyền ca cơ vào".

Hồi hộp là tâm trạng lúc này của Y Vân, rất nhanh khi đoàn ca cơ tiến vào nàng liền thấy nàng ta. Hô! Hơi thở của Y Vân thoáng chốc bị đình trệ, nàng nhìn thật sâu vào nàng.

Ngọc Giai Tĩnh dẫn đầu đoàn ca cơ, nàng vận một bộ váy đỏ, cánh tay áo rộng ẩn hiện vài đường thêu hồ điệp, chân mang lục lạc phát ra âm thanh vui tai. Hồng sa trên tay bay lượn theo từng vũ điệu, nàng như chú cá len lách từng khe đá, uyển chuyển xoay tròn, cánh tay mảnh khảnh lúc ẩn lúc hiện. Đầu tóc xoã tung, một giọt châu sa rũ trước trán, hàng mi dài của nàng che kín ánh sáng lạnh nơi đáy mắt. Nàng múa ở kia, quyến rũ cực kỳ nhưng trên hết Y Vân biết được trong sự quyến rũ đó là sự ưu thương và tang tóc. Nàng chính là hiện thân của một đóa Anh Túc mê người nhưng lại mang độc được trí mạng!

Tiếng nhạc tấu lên nhẹ nhàng, vũ đạo uyển chuyển, các quan lại, hoàng tử công chúa, tiểu thư công tử trò chuyện náo nhiệt. Nhưng yến tiệc có hai thành phần một là muốn thanh bình, hai là sợ thiên hạ không loạn.

Man Di thái tử, Á Táp Khắc hần là thành phần thứ hai. Người này hai mắt xéch, môi mỏng, sống mũi cao, chân mày mỏng, tổng thể gương mặt cũng khiến người ta cảm giác hần là một kẻ bạc tình, hần lắc lắc ly rượu, không lớn không nhỏ hướng Hoàng đế nói: "Hoàng đế bệ hạ, chúng ta là sứ thần đến dự thọ yến của người thì cũng phải đem một phần lễ vật. Hiện tại ta bắt đầu trước dâng lễ, bệ hạ thấy sao?"

"Được".

Bóp bóp! Á Táp Khắc vỗ tay hai cái, đoàn tùy tùng liền nghiêng vào một cái rượu nhỏ đặt giữa đại điện. Nhìn qua cái rượu rất là bình thường, nhưng vật ở bên trong lại khiến người ta chú ý, Man Di thái tử chậm chậm đi đến gần chiếc rượu, hần lấy chìa khoá mở rượu ra, ánh mắt mọi người lại càng tập trung.

"Bồn thái tử xin tự giới thiệu, đây chính là Vô Ưu Thánh Cốc. Thánh vật của tộc Man Di! Nó được thờ cúng trong Thánh Điện, trải qua nhiều nghi lễ rửa sạch mọi tội lỗi, nó là thánh vật đại biểu cho sự tinh khiết và vĩnh viễn. Nay bản thái tử mang Vô Ưu Thánh Cốc đến đây, một là vì muốn chúc thọ của Quốc Vương Thiên Vận, hai là hy vọng Thánh Cốc này sẽ là vật biểu dương cho tình hữu nghị, bang giao của hai nước" nói rồi hần nhìn lướt qua các hoàng tử.

Hiểu rồi! Ánh mắt Y Vân lóe lên, một sự hợp tác hoàn hảo nhỉ? Lão Hoàng Đế này cũng thật không may, đứa con nào cũng đã tâm bưng bưng.

Tiếp đó lần lượt mấy nước khác cũng đưa lễ vật lên, chủ yếu toàn hồng anh, bảo thạch, hổ phách, ngà voi,... rồi nói gì tình bang giao, hữu nghị. Mấy cái này chỉ là ngoài mặt, ai biết trong thâm tâm của họ nghĩ gì.

Y Vân đứng mãi cũng chán, nhân lúc mọi người không chú ý nàng len lén rời khỏi, đi lòng vòng quanh ngự hoa viên nàng tùy tiện nhìn xem bố trí hoàng cung. Cũng không có gì đặc biệt ngoài đường đi vòng vèo cùng mấy cái thông đạo dưới đất, nhưng mà nàng biết chuyện thú vị không phải ở bố trí hoàng cung mà là ngự hoa viên, lương đình... là nơi thường xuyên xảy ra cuộc trao đổi mật, yêu đương vụng trộm...v.v... Rất nhanh nàng đã thấy được chuyện vừa nhắc đến.

Dưới bóng cây son trà, hai nam nhân đang trao đổi với nhau, một kẻ mặc áo đen hình như là thuộc đám người từ Man Di đến, còn lại dường như là người thân tín của mấy vị hoàng tử Thiên Vận.

Hai nam nhân này gật đầu xem như dấu hiệu nhận biết rồi lặng lẽ truyền tay nhau phong thư. Nhận lấy phong thư hai người lặng im biến mất.

Y Vân nhìn thấy cũng chỉ nhếch môi cười, quá ngu ngốc! Tên hoàng tử đó không biết hắn đang dẫn giặc vào nhà à? Cứ cho sau này hắn có làm Hoàng Đế cũng phải phụ thuộc vào Man Di tộc. Nàng lắc đầu, xoay người rồi đi vừa vận dụng phải một lồng ngực rắn chắc, "Xin lỗi!" nàng theo bản năng vừa nói xin lỗi vừa xoa xoa cái trán bị đụng trúng. Người kia vẫn im lặng không nói, đôi mắt thâm trầm của hắn từ trên cao nhìn xuống nàng như nhìn một sinh linh nhỏ bé. Nhận thấy có vẻ không đúng lắm Y Vân cau mày ngược đầu lên nhìn người kia. Cứ nhiên lại là...

Quân Hàn Kỳ! Tim nàng bất chợt nhảy thót lên một cái, nàng kéo kéo khoé môi cười khó coi hơn cả khóc "Vương gia thứ lỗi cho nô tỳ mạo phạm, nô tỳ xin phép lui ra" nói rồi không đợi Quân Hàn Kỳ đồng ý nàng đã nhấc váy lên mà chạy. May mà hắn không đuổi theo, mà hắn a cũng quá xuất quỷ nhập thần đi, thế nhưng hắn đến gần nàng mà nàng chẳng phát hiện ra!

Yến tiệc rồi cũng tàn, Y Vân đợi Lãnh Ly bước ra rồi theo sau hắn, hô, nàng nhận thấy có ánh mắt khế đảo qua người nàng rồi lặng im dời đi, lưng nàng ướt sũng mồ hôi, khó khăn lắm mới đi được vài bước, nàng biết hắn nhận ra nàng rồi! Con người này a, sao hắn nhạy bén như vậy!

Cuối cùng cũng đến xe ngựa, Y Vân thở ra một tiếng rồi leo lên xe, Lãnh Ly liếc mắt thấy nàng sắc mặt không được tốt hắn quan tâm hỏi: "Nàng có sao không?"

"Không sao, có lẽ trời hơi lạnh nên khó chịu áy mà".

Tạm gác chuyện quân Hàn Kỳ qua một bên, Y Vân cười khế, ánh mắt nàng có chút châm chọc "Lãnh Ly, người nghĩ thế nào về cha người?", Lãnh Ly nghe nàng hỏi chuyện không liên quan thì hơi bất ngờ nhưng cũng trả lời, giọng hắn đậm đặc tiêu điều hơn nhiều: "Ông ta có cũng được, không có cũng không sao!"

Quả nhiên, hoàng thất nhân tình vốn rất mỏng manh, cười cười hai mắt hồ ly của nàng đảo qua gương mặt tuấn tú của Lãnh Ly, "Người muốn lập công không? Ta giúp người!"

"Muốn".

"Người nhớ Vô Ưu Thánh Cốc? Trong những khe hở nhỏ của chiếc cốc là một giọt sấp nển, đừng khinh thường chúng, trong đó toàn bộ điều là độc được bí truyền tộc Man Di đấy! Ta đảm bảo trong mấy bữa tiệc chiêu đãi sứ thần tiếp theo cha người chắc chắn sẽ dùng Vô Ưu Thánh Cốc, sau đó là đột tử. Chết rất nhẹ nhàng, sau đó là vị đại ca thân ái của người dưới sự ủng hộ của Man Di thái tử lên nắm triều chính a!... Người nghĩ sao?" Y Vân nói một cách nhẹ nhàng, "Mấy ngày tiếp theo người phải nắm bắt a!" nàng khế cười rồi khép hai mắt lại tựa vào xe.

Lãnh Ly vẫn trầm mặc hai mắt hắn nhìn thật sâu vào Y Vân, nữ nhân này quá nguy hiểm rồi, lúc ở đại điện hắn có chú ý đến ánh mắt trao đổi của Man Di thái tử và Hoàng huynh, biết là giữa bọn họ có hợp tác ngầm nhưng hắn nghĩ không ra bọn họ lại chọn cách hạ độc thủ, hắn ở trong đại điện cũng không nắm rõ giữa bọn họ phát sinh cái gì. Nữ nhân này ở bên ngoài nhưng biết còn rõ ràng hơn hắn! Nàng có thể hay không là một mối nguy hiểm ngầm?!

"Đừng bao giờ nổi lên sát tâm với ta, chỉ cần người có một chút ý đồ, ta đảm bảo người vĩnh viễn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!" Y Vân mở ra đôi mắt sắc bén, gằn từng chữ.

Nàng đứng lên nhìn xuống Lãnh Ly như một nữ vương cao cao tại thượng, ánh nhìn hờ hững của nàng quét qua hắn rồi dời đi, một ánh nhìn thôi mà lưng hắn đã đổ mồ hôi lạnh. Nàng phóng qua cửa sổ, chỉ để lại hương thơm thoang thoang còn vương trong gió và một câu nói: "Chúng ta sẽ gặp lại. Hy vọng lúc đó người đã đạt được thứ người muốn!"

Chiếc xe ngựa vẫn lăn bánh trong đêm, Lãnh Ly thần thờ nhìn theo hướng thân ảnh nàng biến mất. Đúng vậy Y Vân, chúng ta sẽ gặp lại!

Đến phủ hắn phân phó hạ nhân dọn dẹp phòng Y Vân ở một tiếng, họ nói nàng đã dọn dẹp tất cả mọi thứ rồi. Hắn cười khổ, hoá ra nàng đã tính hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hoàng Tử Bé Công Chúa

Mũi chân Y Vân điểm nhẹ, nàng vượt qua các mái ngói hoàng cung, vòng quanh một hồ rồi dừng lại trước một căn phòng nhỏ.

Đây là khu vực nghỉ ngơi của nhà hoàn cao cấp cũng là nơi tạm nghỉ của đoàn vũ cơ. Căn phòng bên trong vẫn sáng đèn tỏ rõ người bên trong vẫn đang thức, Y Vân tiến lại cửa đẩy ra, bước chân nàng không ổn định, gấp rút đi vào trong "Tĩnh Tĩnh!".

Bên trong phòng nữ tử múa chính của đoàn ca cơ cũng chính là bạn Y Vân - Ngọc Giai Tĩnh đang ngồi trước cửa sổ thần thờ, nghe tiếng gọi nàng giật

mình, cảnh giác đứng lên "Ài?" nàng thật là, rõ ràng có người đến gần lại không phát hiện ra, đúng là càng sống càng thụt lùi a!

"Tình Tình là tớ".

"Tiểu Vân?" Ngọc Giai Tình nghi ngờ rồi mờ mịt nhìn nàng hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta cuối cùng cũng gặp nhau" Y Vân đứng trước mặt nàng ấy mỉm cười.

Ngọc Giai Tình miệng há to, có chút không tin lại sợ hãi mình đang mơ, nàng khẽ nhéo cánh tay phải. Đau! Địch xác là đau nhưng nàng dường như chưa thoát ra khỏi mộng cảnh, mà nữ tử kia vẫn đứng trước mặt nàng mỉm cười thân thuộc.

Y Vân vẫn đứng đó có chút hoài niệm vui vẻ nhìn hành động ngốc nghếch của cô bạn thân phì cười ra tiếng.

Ngọc Giai Tình nhìn nàng lại càng mờ mịt hơn nữa, cuối cùng bỏ qua cái vấn đề Y Vân cười cái gì, nàng như chú cún nhỏ tìm thấy mẹ nhào vào lòng Y Vân: "Oa, tiểu Vân tớ nhớ cậu..."

Y Vân bị nhào đến có chút không ổn định thân hình, nàng lùi vài bước rồi ôm lấy Ngọc Giai Tình vỗ vỗ đầu nàng ta: "Tình Tình tớ cũng nhớ cậu".

Ngọc Giai Tình giờ phút này còn đầu bộ đáng lạnh băng, nàng rất ngoan ngoãn lại có chút tinh nghịch cọ cọ Y Vân. Ai nha nàng nhớ cái ôm này ghê.

Ôm thỏa mãn rồi Ngọc Giai Tình mới buông tay, nàng hảo hảo nhìn Y Vân từ trên xuống dưới. Ừm tuy dung mạo khác kiếp trước nhưng vẫn là một tuyệt thế mỹ nhân, khí chất thanh lãnh quen thuộc, nhưng vẫn thiếu cái gì đó. Chính xác là cái gì a?

Nàng đi vòng quanh Y Vân có chút tự hỏi, tiểu Vân như vậy có chút xa lạ, tựa hồ không giống kiếp trước lắm. A! Chính là nó, nàng vỗ tay hưng phấn nói: "Là khí chất yêu mị! Tiểu Vân khí chất mị hoặc điên đảo chúng sinh của cậu đâu rồi?"

"Tớ tạm thời loại bỏ một phần tính cách đó rồi".

"Tại sao?"

"Không phù hợp với thân phận".

Ngọc Giai Tình có chút tiếc nuối chau mày lại, Y Vân nhìn nàng nhéo nhéo má nàng, "Tình Tình ngoan, lại đây tớ và cậu cùng nói chuyện".

"Ừm!" Ngọc Giai Tình gật đầu.

Say đó Y Vân kể sơ lược tình hình của mình, cũng nghe Ngọc Giai Tình nói về tình hình của nàng ta. Cũng không khác gì mấy những gì La Mị điều tra được, nàng thuận tiện đem Huyết Phượng môn của mình nói cho Tình Tình. Tình Tình như nàng cũng có một tổ chức nhỏ, hai người dự định đem nó trở thành một phần dưới sự quản lý của Huyết Phượng môn cho thuận tiện.

"Tình Tình sau này cậu có dự định gì?"

"Tớ còn có việc a, chờ tớ giải quyết xong việc sẽ đi Hoả Vũ tìm cậu" nói đến đây sắc mặt Ngọc Giai Tình tựa hồ có chút khó coi.

Y Vân "À" một tiếng cười hiểu rõ, Tình Tình hẳn là đi giải quyết chuyện tình cảm với Tây Lăng thái tử a. Trên đường đi nàng cũng nghe không ít chuyện đâu!.....

Từ biệt với Ngọc Giai Tình, Y Vân từ kinh thành Thiên Vận di chuyển về phía ranh giới Hoả Vũ và Man Di. Nàng đến đó cũng không phải không có lý do, nguyên nhân là bởi vì ở đó có vực Chết.

Tên vực nghe thôi cũng hiểu, Chết, nhìn xuống đáy vực vạn trượng kia, Y Vân có chút rùng mình, thậm ước tính mình nhảy từ đây xuống dưới không chết cũng bị thương. Mà Ma Thần điện lại nằm ngay vực Chết, chỉ là không rõ vị trí cụ thể.

Có đánh chết Y Vân cũng không tin trụ sở Ma Thần điện ở dưới đáy vực, bọn họ hiển nhiên dùng một loại bí thuật gì đó để che dấu, tỉ như trận pháp.

Nhìn xung quanh dường như toàn là trúc, Từ Trúc pháp trận, ha ha có chút khiêu khích. Liếm liếm khóe môi, Y Vân tạo một chương đánh về đám trúc, thật ra nàng chưa từng giải pháp trận này nhiều nhất là nàng từ nghiên cứu thôi. Tuy có nguy hiểm nhưng càng là việc nguy hiểm, có tính chất kích thích nàng lại càng hứng thú.

Bên ngoài Y Vân đánh lung tung vào trận pháp, bên trong Ma Thần điện lại yên ổn cực kỳ, chỉ nghe có vài tiếng chuông phong nổ từ Từ Trúc trận truyền vào. Huyền Vũ cau mày hỏi Chu Tước, "Có chuyện gì?"

"Là một nữ nhân xông vào Từ Trúc trận, Huyền Vũ người đi xem không?" nam nhân gọi là Chu Tước háo hức nhìn ra ngoài cửa, thật tò mò a. Không biết nàng ta vượt qua được không hay là chết trong đó nữa.

Huyền Vũ tựa hồ cũng có chút tò mò, nữ nhân xông vào Từ Trúc trận? Còn là một mình vào. Thú vị a!

"Đi!" Huyền Vũ phất cánh tay áo lạnh nhạt quay lưng đi ra ngoài cửa.

Đã quá quen với tính cách này của hắn, Chu Tước sờ sờ mũi, hưng trí không giảm lon ton đi theo sau.

"Oa, Bạch Hổ, Thanh Long các người cũng đến xem à?" vừa nhìn thấy hai người Chu Tước vẫy tay chào.

Hai người nhìn Huyền Vũ gật đầu một cái mới ha ha nói "Bọn ta cũng là tò mò mới đến đây xem".

"Ta cũng vậy" Chu Tước gật đầu, thử nghĩ xem ngoại trừ Ma tôn bên ngoài thu không ít tâm nữ nhân nhưng cũng không đến mức này đi. Mà nay lại là một cô nương tự mình tìm đến. Đúng là chuyện hiếm thấy. Hỏi sao không khiến người khác tò mò. Mà hình như Ma tôn còn chưa có đến đâu.

Bên ngoài, Y Vân vẫn bị vây trong màn mưa tên dày đặc, nàng tinh ý nhận ra rằng bụi trúc bên tay trái nàng phóng ra nhiều nhất, mà các bụi còn lại theo thứ tự từng đợt phóng tên sẽ là 1, 4, 2. Tuy mỗi đợt bắn tên là đồng thời nhưng sao có thể đồng thời, chậm một nhịp đã có sự khác biệt.

"Này hình như nàng ta phát hiện ra gì đó rồi!" cù chỏ Bạch Hổ chọt chọt người kẻ bên.

Không may mắn người hắn chọt lại là Huyền Vũ, hắn bất động thanh sắc trầm giọng "Nàng tìm được cách phá trận rồi". Kẻ như Huyền Vũ chịu nói với bọn họ đã là rất ghê gớm rồi, nay lại bàn luận về một cô gái có chút bất khả tư nghị.

Nhưng mà giờ phút này ai quan tâm được nhiều như thế, bọn họ ai cũng chăm chú xem vị cô nương kia.

Ầm! Là tiếng trận pháp sụp đổ, "Hô" hô hấp Y Vân có chút khản trương, cơ thể nàng cứng lại bởi vì nàng đang bị pháp trận này đưa đến nơi nào đó.

Hình như nàng đang rơi a! Không phải hình nhưng mà thật sự là vậy, nàng đang rơi, rơi với tốc độ thật không dám tưởng tượng!

Nàng nhìn xuống mặt đất cứng ngắc, ai nha đất mẹ thiêng liêng con đoàn tụ với người a. Nàng giờ phút này thật sự quên luôn mình có võ công.

Sắp tiếp đất! Dường như không có đau như tưởng tượng. Bởi vì nàng không có tiếp đất mà là đang được Huyền Vũ bẻ trên tay! Đúng chất hoàng tử bé công chúa cầu huyết trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Có Còn Tính Không?

Thiên a!

Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long hàm răng đã kéo dài tới đất. Mẫu thân ơi! Cứu con! Chuyện gì đang diễn ra vậy?!

Huyền Vũ lạnh nhạt nhìn thiên hạ trong lòng mình có chút ngây ngốc. Khi nàng rơi xuống đúng ngay vị trí hắn đứng, hắn chỉ tiện tay tiếp được nàng thôi. Hiện tại đã thành tình cảnh như vậy!

Y Vân có chút u mê nhìn nam tử mặt nạ trắng cùng ba nam tử còn lại đang than trời trách đất, nàng chỉ vừa rơi xuống được nam nhân mặt nạ trắng này tiếp được thôi. Họ than cái gì?!

Nhìn ba người kia một chút, ý thức việc mình được nam tử này ôm trong lòng có chút ái muội liền vùng ra khỏi vòng tay hắn. Hai tay ôm quyền tiêu sái nói: "Đa tạ công tử."

"Ừ" Huyền Vũ không cảm xúc nói một tiếng.

Còn ba người kia lại ngốc lăng nhìn sự việc diễn ra không giống như trong tưởng tượng của bọn họ. Theo kịch bản thông thường thì phải là hai người nhìn nhau say đắm, sau đó một ánh nhìn là nghìn vạn tương tư. Thế quái nào Huyền Vũ và cô nương này không giống vậy a!!!

Nhảm rồi...có lẽ già nhảm rồi...

Dù không theo mong muốn nhưng câu chuyện vẫn tiếp tục. Thanh Long cười già lả, đứng ra nói: "Cô nương xin hỏi người phá trận pháp của Ma Thần điện đến đây vì cái gì?"

"Ta đến gặp Ma tôn" Y Vân ánh mắt cao thấp đánh giá Thanh Long hộ pháp một vòng, nhếch môi trả lời.

"Ha ha vậy xin hỏi phương danh cô nương để ta báo với Ma tôn".

"Ta gọi là Y Vân, người chỉ cần nói vậy hắn sẽ tự biết".

"Cô nương mời đến Âm điện để chờ" Thanh Long lên tiếng lại quay sang ba người kia "Ta đi báo Ma tôn, các người đưa nàng đến Âm điện tiếp đãi đi".

"Được".

.....Âm điện.....

Y Vân ngồi bắt chéo chân, tay phải cầm lấy tách trà xoay xoay thưởng thức. Chu Tước và Huyền Vũ hộ pháp đứng đối diện chăm chú quan sát hành động của nàng, Bạch Hổ đứng cạnh nàng phụ trách trà nước.

Nói thật ra đứng đây này giờ bọn họ cũng rất áp lực, tuy Y Vân không làm gì nhưng bọn họ lại cảm thấy sâu không lường được. Gương mặt được che đi bởi tấm khăn lụa hồng nhạt, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh nhưng thanh tĩnh như hồ thu, đó chính là loại ánh mắt khiến họ cảm thấy bản thân mình như bị nhìn thấu một cách trần trụi.

"Ma tôn" Chu Tước ánh mắt hướng ra ngoài điện vô tình bắt gặp vị chủ tử thần thánh đang đến, hần kêu lên một tiếng. Thật may là Ma tôn đến, nếu không cảm giác áp bức này sẽ ép điên hần mất.

Quân Hàn Kỳ nhanh chóng bước vào điện, tay chấp sau lưng, cao ngạo mà uy nghiêm. Ánh mắt hần lướt quanh điện nhìn đến nữ tử đang an tĩnh ngồi thưởng trà, hai mắt nheo lại đầy mắt chột dâng lên từng đợt ý cười vui vẻ.

Nàng đến đây không lẽ là suy nghĩ đến việc gả cho hần rồi? Nghĩ đến đây lòng Quân Hàn Kỳ như được nếm mật ngọt, nhưng mà sự vui vẻ dần dần tắt ngấm bởi nếu nàng suy nghĩ đến gả cho Ma tôn vậy còn Chiến vương gia thì thế nào? Tuy biết cả hai thân phận đều là mình nhưng hần vẫn tránh không khỏi tự ăn dấm chua của mình. Quân Hàn Kỳ sai những bước dài đến trước mặt Y Vân, hần cười một cách vô lại, tay vòng qua ôm lấy eo nàng đi thẳng đến cái ghế trên cao.

Vuốt ve gương mặt khiến hần ngày đêm mong nhớ, có chút mong chờ hỏi Y Vân: "Nữ nhân nàng có nhớ ta không?"

"Không" Y Vân cực kỳ không nể mặt nhàn nhạt đáp lại.

Quân Hàn Kỳ cười khổ cũng không thấy buồn lại hỏi "Sao nàng lại đến đây?"

Y Vân nghe hần hỏi đôi mắt hồ ly liền lập lòe về tính kế, nàng ho khan tựa như ngưng ngừng xoay mặt đi "Lời người nói năm ngày trước có còn tính không?"

Quân Hàn Kỳ u mê nghĩ lại năm ngày trước hần đã nói gì một lúc sau mới mừng như điên xoay mặt Y Vân lại đối diện hần, "Nàng đồng ý?"

"Ừ".

"Là thật?"

"Thật".

"Không gạt ta?"

"Không gạt người".

"..."

Này hai vị, làm ơn ngưng cái trò diễn ân ái trước mặt bọn ta a! Bọn ta còn là những thanh niên hoàng kim độc thân, đừng ngược bọn này!

"Khụ...khụ" Chu Tước ho khan hai tiếng, hần bắt mắt nhìn hai người kia hỏi: "Này, các vị có thể nói chuyện mà chúng ta có thể hiểu không?"

Không phải nói, sau khi Chu Tước vừa dứt lời, ba người kia đều gật đầu phụ họa tạo hiệu ứng rất tốt a.

Y Vân nghe Chu Tước kháng nghị cũng làm ngơ tựa như việc không liên quan đến nàng, im lặng để cho Ma tôn kia tự mình giải quyết.

Quân Hàn Kỳ lúc này mới nhìn đám hộ pháp, hần cao giọng tuyên bố: "Nàng chính là Ma hậu tương lai" cũng chính là lão bà của ta!

Bốn hộ pháp nghe thế có chút giật mình, thực ra lúc nhìn thấy Ma tôn và Y Vân cô nương thì bọn họ đã lờ mờ đoán được chỉ là vẫn không chắc lắm, chờ Ma tôn chính miệng thừa nhận.

Đặc biệt là Huyền Vũ, hần nhìn Y Vân thật sâu như nghĩ ngợi lại có chút thất vọng. Nhưng mà không ai chú ý được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trùng Hợp?!

Mấy ngày liền Y Vân ở trong Ma Thần điện, nàng cảm thấy mình có chút mốc meo rồi. Ngồi chống cằm nhìn ra ngoài nàng nghĩ mình nên làm gì đó, ít nhất phải tìm hiểu được Ma Thần điện này rốt cục là thâm sâu đến cỡ nào, không thể để nàng bị động như vậy. Và lại thời hạn một tháng cũng sắp đến, không biết cái tăng băng kia như thế nào rồi.

Phi, phi Hạ Y Vân dù gì người ta cũng quên người rồi, người còn ở đây lo lắng cho hấn. Ngu ngốc!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nàng cũng chỉ tự chế nhạo bản thân rồi lại liếc nhìn cái bình thủy tinh trước ngực.

Bên trong Cỏ vương vẫn còn đang say ngủ, Y Vân vuốt ve thân bình một chút, cảm thấy hơi an tâm mới dờ mắt.

Vẫn là nên sớm hoàn thành việc thăm dò rồi về sớm.

Đêm.

Y Vân một thân hắc y, nàng nhanh nhẹn tránh khỏi tầm mắt của những thủ vệ canh gác. Thật ra mấy hôm trước nàng cũng có thăm dò địa hình của Ma Thần điện này, đáng chú ý là Ma Tôn kia cùng đám hộ pháp của hấn đêm nào cũng vậy đều tập trung ở khu vực cấm địa.

Ai nha, cấm địa, hai chữ này thật kích thích, máu phiêu lưu pha lẫn tò mò sôi sục trong người, tuy nói tò mò chết người nhưng chẳng phải rất thú vị sao? Khỏe mỗi nàng cong lên một độ cong hoàn hảo, thân hình hơi động lách mình vượt qua tầng tầng lớp lớp thủ vệ.

Ánh sáng?

Y Vân men theo khe sáng nhỏ lại gần, ánh sáng là từ dưới lòng đất chiếu lên, có mặt đạo dưới đất? Ha xây dựng cấm địa to như vậy hóa ra chỉ là lớp vỏ ngoài khiến người ta nhầm lẫn, mấu chốt vốn là có mặt đạo dưới lòng đất.

Hạ Y Vân nhìn cái khe nhỏ phát ra ánh sáng, cẩn thận sờ xung quanh mặt đất, thân cây, hòn đá,... Rồi không nhanh không chậm rời đi.

Ánh sáng này có thể là một sơ sót hoặc giả là một cái bẫy vạn kiếp bất phục, nàng đủ thông minh và kiên nhẫn chờ đợi và bảo vệ an toàn cho mình. Chuyện mặt đạo này vẫn nên để lần do thám sau.

.....

Sáng hôm sau, khi Y Vân đang ngồi tận lực bào chế một loại độc hại người thì Chu Tước hộ pháp bất chợt đi vào.

"Y Vân cô nương".

Hấn ngó xung quanh, rồi tò mò lại gần Y Vân cầm một bình trong số đám chai lọ trên bàn lắc lắc.

Y Vân gạt đầu nhìn hấn lại quay sang điều chỉnh lượng thuốc, miệng vẫn không quên nhắc nhở: "Cẩn thận độc của nó".

"Cô đang chế thuốc à".

"Ừ, là độc được".

"Oa, Y Vân cô biết y thuật à?" Chu Tước há miệng, hai mắt mở to đầy ngạc nhiên.

Y Vân mỉm cười, đáp "Có biết một chút".

Đặt móng trên ghế bên cạnh Y Vân, Chu Tước hỏi: "Vậy cô đang chế gì thế?"

Y Vân nghĩ nghĩ rồi lắc đầu "Ta cũng không biết, đợi ta phối chế xong tìm vật thử nghiệm là biết" nói tới đây đôi mắt Y Vân cong cong, còn cố ý liếc Chu Tước vài cái.

Chu Tước bị cái liếc mắt của nàng làm rùng mình, đừng nói nàng ta dự định cho hấn làm chuột bạch thử nghiệm nha. Càng nghĩ càng sợ, hấn mỉm cười thân thiện có chút nhún nhó "Đại tỷ~ đùa như thế không vui nha".

"Ha ha..." Y Vân cũng không tiếp tục đùa nữa bắt tay phối độc.

Chu Tước kẻ bên nhìn càng ngửa ngáy tay chân, nghiêng nghiêng mặt nhìn, miệng không kìm được mà hỏi tới hỏi lui.

.....

Trên nóc nhà.

Quần Hàn Kỳ khuôn mặt méo mó, hấn nghiêng răng, hai mắt nổi lửa, hừ, Chu Tước được lăm lăm quần lấy Vân nhi. Trong lòng thầm tính toán, vài hôm

nữa phải bảo Huyền Vũ điều hần đi làm nhiệm vụ càng xa càng tốt, tốt nhất là ba năm không trở về.

Liếc Chu Tước thêm một cái, lại ôn nhu nhìn Y Vân, hần lắc mình rồi đi.

Trong phòng Y Vân, Chu Tước chợt cảm thấy lạnh sống lưng, kỳ quái ai đang tính toán sau lưng hần nhỉ.

Tội cho Chu Tước đáng thương còn không biết mình sắp bị Ma tôn hành.

.....

"Nàng đến rồi?" Quân Hàn Kỳ hai mắt phát sáng như tìm thấy bảo vật, cong thành hình lưỡi liềm, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, ôn nhu hỏi người đang đến.

Tuy cách một tấm mặt nạ bạc nhưng Y Vân vẫn bị ánh nhìn của hần làm cho mềm nhũn, nàng co giật khốc mỗi, Ma tôn a người đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, khụ khụ cứ như sắc lang ấy. Nhưng lời này Y Vân chỉ dám để trong lòng, nửa chữ cũng không nói ra chỉ sợ hần thẹn quá hóa giận.

Nàng nhẹ giọng đáp: "Ừ, gọi ta đến có việc gì?"

Quân Hàn Kỳ thấy nàng hướng một chỗ cách hần không gần không xa ngồi xuống liền không vui, hần kéo tay nàng ý bảo ngồi cạnh hần, lại đáp "Không có gì, chỉ là muốn hỏi nàng chút chuyện".

"Ma tôn, đến giờ uống thuốc rồi" Chu Tước từ bên ngoài đi vào có chút ngạc nhiên khi Y Vân ở đây nhưng cũng không nói gì, chỉ tận lực đem bát thuốc đặt vào tay Y Vân. Y Vân cô nương, đến lúc người làm tròn bốn phận rồi.

Y Vân đương nhiên biết rõ ý tứ của Chu Tước là gì, nhưng nàng cực kỳ vô tình làm ngơ đem bát thuốc đặt vào tay Quân Hàn Kỳ.

Vân nhi~ sự chờ mong của Quân Hàn Kỳ cùng Chu Tước nháy mắt sụp đổ, hần tựa như đứa trẻ dùng ánh mắt uất ức nhìn nàng "Nương tử, vì phu rất đau lòng nha".

Y Vân nghe hần nói cả người lạnh run, nàng thật con mẹ nó muốn tát vào mặt hần, nghĩ thử xem một đại nam nhân lại hướng người uất ức nhìn thế nào cũng quái dị, còn nữa tiếng nương tử là hần có thể tùy tiện gọi loạn?

Nàng đen mặt, giật lấy chén thuốc: "Gọi ta là Y Vân, ta không phải nương tử của ngươi".

Quân Hàn Kỳ thỏa mãn uống lấy muỗng thuốc đưa tới, thuốc có đắng nhưng là Y Vân tự tay dứt cho hần nên rất ngọt a! Lại chớp chớp mắt, hần cúi đầu đôi mắt hồ ly thoáng lóe tia dị quang, hần rất tự nhiên sờ sờ tay nàng nói "Sớm hay muộn nàng cũng là nương tử của ta, hiện tại gọi cho quen dần" hướng hồ trước đây nàng chẳng phải đã nhận lấy miếng huyết ngọc đính ước rồi. (Sau đó đã bị chị trả về ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) 𐄂)

Y Vân siết chặt muỗng thuốc, nàng sắc lạnh liếc Quân Hàn Kỳ một cái nhưng ở nơi này nàng không tiện phát tác a. Quân Hàn Kỳ bị nàng liếc liền biết Y Vân hiện giờ tâm tình hần là rất uất nghẹn đi, hần cũng rất biết điều thu hồi móng vuốt để tránh nàng phát hỏa lại không chịu lấy hần.

Chu Tước đứng một bên thầm dựng ngón tay cái lên với Ma tôn, hảo a! Đủ mặt dày, đủ phúc hắc còn có thể trộm ăn đậu hủ của Y Vân cô nương.

Khoan! Trước tiên bỏ qua vấn đề làm nàng tức chết này đi. Quan trọng hơn là chén thuốc mà Ma tôn vừa uống nàng người thấy được sự quen thuộc nhưng không chắc chắn lắm.

Nàng giả vờ hỏi Chu Tước, "Ta không tinh thông lắm về Dược thuật, chỉ ngửi thấy mùi của Hoàng Liên, Chu Sa, Cam Thảo, Hoàng Cầm, Thược Dược, Khô Sâm,..." nàng còn cố ý bỏ qua một số loại dược để tránh bị hiềm nghi, lại ngược nhìn Ma tôn có chút nghi hoặc, "Hần bị bệnh à?"

"Y Vân cô nương quả nhiên cao minh, chỉ ngửi đã có thể đoán được tên của hầu hết các loại dược. Đúng vậy chính xác là những loại dược đó" Chu Tước kéo một hơi dài mới hít thở cười, "Tuy nhiên về phần tác dụng chỉ là trị chứng đau đầu, thanh lọc khí tràng mà thôi".

Y Vân gật đầu tỏ vẻ ra là vậy, lại âm thầm phi nhỏ trong lòng, lừa ai chứ? Hạ Y Vân nàng hơn ai hết hiểu rõ chén dược kia chứa gì, hơn nữa liều lượng ra sao. Bởi vì đó rõ ràng là đơn thuốc áp chế cô trùng kết hợp làm tan máu tích tụ ở đầu.

Hoàng Liên và Khô Sâm là hai vị dược đắng, tính hàn, có thể giúp thanh nhiệt lại kết hợp với nhau có tác dụng không nhỏ đến việc phục hồi của Quân Hàn Kỳ. Tuy nhiên vị dược đó cũng có thể được thay thế, tuy có không ít việc kê đơn giống nhau nhưng là Chu Tước có thể thay thế, có gì lại không thay mà cố ý chọn hai vị dược đắng nhất?

Lại nói lần đó khi Quân Hàn Kỳ mất trí nhớ quên đi nàng, trong lúc tức giận nàng liền nghĩ kê cho hần một đơn thuốc thật đắng.

Vấn đề lại là cùng phương thuốc cùng công dụng, mà nàng cũng chưa từng kê đơn cho Ma tôn, có sao hần lại biết phương thuốc của nàng kê? Liệu có phải chỉ là trùng hợp?

Đáy mắt Y Vân lóe ra tia hiểu rõ, con người chuyển một vòng, nàng xoay người nhìn Ma tôn mỉm cười "Nếu đã bệnh thì phải hảo hảo dưỡng cho tốt".

Quân Hàn Kỳ gật gật đầu đáp ứng, đương nhiên là hần sẽ hảo hảo dưỡng bệnh để có thể nhanh một chút đem nàng trở về bên người. Nhưng hần không hiểu sao có chút sợ hãi nụ cười của Y Vân. Có lẽ là hần nghĩ quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Lạnh Lùng Của Vương Gia Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.